EDITURA NEMIRA

JACQUES SADOUL

MOȘTENIREA GREENWOOD

O CURSĂ PENTRU BANI, ARME ȘI DRAGOSTE

JACQUES SADOUL

MOȘTENIREA GREENWOOD

TRADUCERE DE NICULINA IVANCIU

NEMIRA
'93

Coperta colecției :
DAN ALEXANDRU IONESCU

© Presses de la Renaissance, Paris, 1981
L'HÊRITAGE GREENWOOD

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii NEMIRA. Reproducerea, integrală sau parțială, a textului, este interzisă și se pedepsește conform legii.

I.S.B.N. 973-9144-61-6

1

Nu te întîlnești toată ziua bună ziua cu răpirea unei fete nici măcar în Los Angeles.

Curînd aveau să se împlinească două luni de cînd mă aflam în California din motive de sănătate. „Oboseală nervoasă", decretaseră cei de la Instituție, mă simțeam totuși în plină formă! Cînd eram în Vietnam ori în alt punct fierbinte de pe glob, nimănui nu-i păsa într-atît cum o duc cu sănătatea...

Închiriasem o vilișoară, se numea Sunshine, la Hollywood, pe coline. În dimineața asta, cînd am deschis ușa de la balcon, aerul mi s-a părut de o transparență neobișnuită. Firește, la Los Angeles e mereu frumos, în anotimpul frumos razele soarelui putînd totuși străpunge ceața de fum ce persistă frecvent deasupra orașului. Astăzi însă aerul era pur și, de cum am pășit în balcon, am simțit parfumul de *bougainvillée** venind din grădinile vecine. Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste imensul LA. de la cele cinci-șase nefericite zgîrie-nori din Downtown** pînă înspre golful Santa Monica, la vest. Brusc, am avut chef să fac baie în ocean.

---

* Arbust cu frunze mereu verzi și cu flori roz și violet, purtînd numele navigatorului Bougainville. (N.T.)

** În engleză, în original : centrul orașului. (N.T.)

M-am hotărît numaidecît. După un duș, mi-am prăjit două ouă cu șuncă peste care am tăiat cîteva felii subțiri de pară avocado.* De ce ar trebui să postești ca să ai dreptul la plăcerea unei băi ? Mi-am pus un costum de baie, pantalonii și un pulovăr ușor. Cînd am ieșit, aerul dimineții mi s-a părut atît de blînd, că am avut chef să merg pe jos, dar în orașul ăsta distanțele sînt așa de mari încît mașina se dovedește absolut necesară. M-am așezat la volanul Cadillacului meu, închiriat cu cîteva săptămîni în urmă, și am coborît pe străduțele înguste, legate între ele, șerpuind de jur împrejurul colinelor rezidențiale din Hollywood. O dată ajunsă pe Sunset Boulevard, m-am lăsat dusă de șirul de mașini care se îndreptau spre ocean. M-am oprit la Malibu Beach, într-o parcare lîngă restaurantul Sea Lion. E un loc plăcut unde poți lua masa stînd cu fața la mare într-o sală înclinată deasupra plajei.

Am coborît cele cîteva trepte care se mișcau și am pășit pe nisipul ce bătea în brun. M-am dezbrăcat și m-am întins pe prosopul de baie. Cei din Los Angeles nu se prea scaldă în Pacific, apa acestuia fiind în permanență foarte rece ; nu era înghesuială, dacă vedeai cel mult vreo douăzeci de persoane. Mai cu seamă că în locul ăsta se construise o singură casă pe plajă, ceva mai încolo Malibu fiind complet ciuruit de construcții din lemn cu forme stranii.

O clipă am stat să privesc unduirea valurilor apoi, brusc, m-am hotărît și am alergat țintă spre ocean, aruncîndu-mă cu capul înainte. Experiența a fost groaznică ; aveam senzația că burta mi-e străpunsă de mii de ace de gheață. Am mai stăruit din orgoliu cîteva minute, pînă ce frigul m-a silit să renunț, pierindu-mi orice chef de baie matinală.

M-am șters și, în acel moment, a apărut o tînără blondă, de vreo douăzeci de ani, într-un șort verde și un tricou bleu pe care erau înscrise inițialele universității UCLA. Am presupus că e studentă. De sus, de pe treptele ce duceau la Sea Lion, un negru bătrîn i-a strigat :

---

* Fruct verde, de forma unei pere, cu un gust amintind de anghinare. (N.T.)

— Miss Amanda, să vă aștept ?

A dat din mînă în semn că nu, iar omul a plecat. Amanda s-a așezat nu departe de mine. Cînd s-a dezbrăcat, fără să acorde atenție privirilor masculine care-i urmăreau fiecare gest, am văzut că purta un costum de baie din două piese din același verde ca și șorțul. Era bine făcută, avea picioare lungi și fine, n-avea burtă, iar sînii îi stăteau plăcut în sus, fără exagerare. Frumusețea chipului îi era nițel umbrită de aerul îmbufnat și disprețuitor ; o simțeai pe fetița bogată, care crede că totul îi este îngăduit, că totul i se cuvine.

Mă uitam la ea nu fiindcă m-ar fi interesat cu-adevărat, ci mai curînd, pentru că n-aveam ce face. În fine, să nu minți, îmi plăcea ; totdeauna m-au atras blondele cu aer îmbufnat.

Amanda n-a intrat în apă, dovedind astfel mai mult bun simț decît mine. S-a mulțumit să-și continue, pînă la desăvîrșire, bronzarea, cu ochii pe jumătate închiși, ascunși după niște ochelari negri. Doi băieți de aceeași vîrstă cu ea au avut să-i atragă atenția, ea însă nu i-a băgat în seamă iar ei n-au insistat. Mă întrebam de ce o fată care, se vedea bine, aparține înaltei societăți, venise pe plaja asta cînd mai la locul ei ar fi fost la o piscină particulară din Pacific Point.

A rămas acolo, la soare, două ore bune, întinsă cînd pe burtă, cînd pe spate. În momentul în care s-a îmbrăcat eu începeam să mă prăjesc și uitasem de mult baia mea răcoritoare. Am imitat-o pe dată și am urmărit-o pînă la restaurantul Sea Lion. M-am gîndit că prezența fetei în dimineața aceea pe plaja din Malibu se datora vreunei întîlniri, așa că n-am încercat s-o abordez. M-am așezat cu două mese în spatele ei și m-am prefăcut adîncită în contemplarea valurilor, ferestrele largi permițîndu-ți să zărești imensitatea oceanului. Chelnerul s-a apropiat de Amanda și am auzit-o comandînd o salată de creveți cu ardei și un suc de portocale. Baia îmi făcuse foame și am ales un biftec și o salată cu rocfort, iar ca băutură, vin alb, un pahar de chablis rece.

Am mîncat cu mare poftă. Cînd am isprăvit, Amanda era tot singură și m-am întrebat dacă nu cumva luase plasă. Nu dădea totuși semne de nerăbdare și nu s-a ui-

tat nici măcar o dată înspre ușa de la intrare. Pesemne că imaginația îmi juca feste. În momentul în care l-a chemat pe chelner să plătească, am făcut și eu același lucru. Speram că nu-i sosise șoferul, avînd astfel ocazia să-i propun s-o conduc în oraș. Totul însă s-a petrecut uluitor de repede. În timp ce casiera îmi dădea restul, ea mi-o și luase nițel înainte, așa că am mărit pasul ca s-o ajung din urmă în parcare. Pe cînd ieșeam din restaurant, am văzut oprindu-se un Ford vechi de unde au țîșnit doi bărbați, au tras-o pe fată în mașină și au demarat în goană. De cînd am venit în California m-am obișnuit să ies fără armă : în felul ăsta nu mai cedam ispitei ! În clipa aceea, totuși, mi-a părut rău după coltul meu 45 Commander în fața căruia vechile tunuri din parcul Griffith par jucărioare de copii.

Supunîndu-mă reflexelor dobîndite în antrenamentele pe care ni le impune Departamentul, am alergat la mașină ca să pornesc în urmărirea răpitorilor. La acea oră se circula ușor și i-am ajuns chiar de la Palisades Beach Road. M-am ținut după ei pe autostrada spre Santa Monica pe care o luaseră pînă la intersecția de la Mar Vista, de unde s-au îndreptat către San Diego. Pe *freeway** nu mi-a fost greu să rămîn în spatele lor, dar gata-gata să-i pierd de cum au părăsit autostrada și, printr-o serie de manevre complicate, au luat-o pe Sepulveda Boulevard. Temîndu-mă să nu mă observe, m-am hotărît să bruschez lucrurile apropiindu-mă de ei. Și bine am făcut deoarece au cotit-o imediat pe o străduță, mergînd de-a lungul parcului Lindberg ; am pornit-o după ei și, dintr-o privire rapidă, am observat că prin jur era pustiu. Am apăsat cu toată puterea pe accelerație, cutia de viteze a scrîșnit și m-am dus spre Ford pe care l-am obligat să se oprească, blocîndu-l de trotuar.

Șoferul a sărit din mașină și a început să mă înjure într-un amestec de engleză și spaniolă. Dar a amuțit, stupefiat, cînd am coborît și eu. Era evident că nu se aștepta să dea ochii cu o femeie. A venit spre mine fără umbră de suspiciune, colegul lui rămînînd cu Amanda, de bună seamă să n-o lase să fugă.

---

* În engleză, în original : autostradă. (N.T.)

— Nu ți-e bine, ai ? Vrei să ne omori ? a zbierat.

L-am întîmpinat cu zîmbetul meu cel mai grațios și, tăcînd, m-am îndreptat spre el. Tot nu-i trezeam nici o bănuială și a apărut foarte surprins în momentul în care, cu degetele strînse ale mîinii drepte, l-am izbit în plex. Mi-a făcut plăcere să constat că nu pierdusem nici un pic din îndemînarea în tehnica luptei de aproape ; tipul mi s-a prăvălit la picioare și n-a mai mișcat. Am înaintat, calmă, spre Ford și am deschis portiera din spate. Colegul lui a reacționat prea tîrziu. Cînd a reușit să-și scoată șișul, îl și apucasem de gulerul hainei, trăgîndu-l afară din mașină. Lovitura la baza craniului l-a dat gata ; s-a întins pe jos precum laptele care dă pe dinafară.

I-am făcut semn fetei să iasă din mașină. Îmi părea mai degrabă îngrozită decît ușurată. M-a urmat totuși, dar înainte de a se urca în Cadillac i-a privit pe cei doi tipi care continuau să zacă nemișcați și m-a întrebat cu nesiguranță în glas :

— I-ați omorît ?

Am început să rîd și, de cum s-a instalat în mașină, am și pornit. I-am răspuns doar cînd am ajuns pe bulevardul Sepulveda :

— I-am adormit numai. De ce voiau să te răpească, frumoasă Amanda ?

De data asta, mi s-a părut realmente înspăimîntată ; aveam chiar impresia că se teme de mine mai mult ca de agresorii ei. Culmea !

— Cine sînteți și de unde știți cum mă cheamă ? s-a neliniștit.

Fata asta mă uimea ; nu avea reacții normale. Nici un cuvînt de mulțumire, nimic ; în definitiv, o scosesem dintr-o situație critică. Doar că nu mă ruga să-mi văd de treburile mele ! Am simțit cum mă enervez și, ca să mă liniștesc, m-am concentrat asupra circulației de pe drum ; trebuia să mă întorc pe *freeway* ca să ajung în Santa Monica Boulevard. După o vreme, i-am spus, domolită :

— Te-a strigat pe nume un negru bătrîn, pe plajă, voia să știe dacă să te aștepte.

În loc s-o satisfacă, răspunsul părea că-i sporește suspiciunea.

— Sînteți polițai ?

— Nu, am făcut, nici vorbă, ce idee ! De ce ?

— Felul în care i-ați doborît pe acei tipi e foarte... profesionist.

— Bine văzut. Nu sînt însă nici polițai, nici gangster.

Acest răspuns n-a avut darul s-o înseninеze mai mult decît precedentul. S-a arătat încă și mai bosumflată și mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, cît se poate de grăitoare cît privește puțina stimă pe care mi-o purta.

— Unde mergem, dacă nu cer prea mult ?

— La mine ; am închiriat o vilișoară pe colinele din Hollywood. N-o să-ți strice un păhărel, cred, și-o să-mi povestești de ce voiau să te răpească prăpădiții ăia doi.

— Și dacă vă spun că habar n-am ?

— N-o să cred, draga mea ; va trebui să inventezi altceva.

— N-am ce să inventez, a răspuns cu un aer încăpățînat, n-am nici o idee despre povestea asta.

Am schițat un zîmbet în colțul buzelor și, cît a durat drumul, n-am mai schimbat nici o vorbă. Am mers pe Sunset Boulevard, apoi pe Alexandria, Los Feliz, și m-am oprit în fața căsuței mele de pe Glendower Avenue.

— Asta-i Sunshine, i-am spus, arătînd cu mîna înspre vilă.

Amanda s-a uitat la ea ca și cum i-aș fi arătat un coteț de iepuri dintr-un cartier cu maghernițe, extrem de murdar. Începea să mă calce . pe nervi fetița asta. Am deschis ușa, Amanda pozînd în copilă martir pe care niște părinți ticăloși o supun unei corvezi tare neplăcute. Mi-era limpede că, în loc să-mi fie recunoscătoare pentru intervenție, avea o singură dorință : să se debaraseze cît mai repede de mine. Eu, în schimb, țineam să-i aflu mai întîi povestea, nu atît din curiozitate ci întrucît consideram că am acest drept.

Am invitat-o înăuntru, iar ea s-a trîntit într-un fotoliu, petrecîndu-și nepăsătoare un picior peste unul din brațe. Am lăsat-o bosumflată în colțul ei și m-am dus să prepar două cocteiluri, folosindu-mă de o rețetă personală. De regulă, după prima înghițitură devii stacojiu și tușești cinci minute bune. De cum i-am întins paharul,

Amanda l-a și golit pe jumătate, ușor, de parcă ar fi dat pe gît lapte dintr-o nucă de cocos.

— E tare, a recunoscut pur și simplu, ce este ? E bun.

— Jumătate whisky american, jumătate vodcă, trei stropi de lichior *curaçao* * și un pic dintr-o pulpă de pară avocado. Totul frapat, firește.

A apreciat băutura ca o expertă în materie și mi-a întins paharul gol. La vîrsta ei, să bea cu atîta ușurință, mă depășea ! I-am turnat iarăși.

— Bine, dulce Amanda, ce-ar fi să ne întoarcem la acea banală răpire ? Să n-aud că-i un obicei prin părțile astea.

Nici n-a zîmbit ; a redus în schimb substanțial nivelul băuturii din cel de-al doilea pahar. M-a privit cu o licărire amuzată.

— Se pot lua în considerare patru ipoteze, a spus. Unu : e o răpire reală, dumneavoastră făcînd parte dintr-un serviciu privat de poliție căruia mama i-a încredințat protecția mea. Doi : e o răpire trucată, complicii simulînd că se întind la pămînt ca să vă ofere un rol pe cinste. Trei : sînt eu însămi autoarea acestei înscenări din rațiuni personale și, intervenind, ați stricat totul. Patru : spuneți adevărul, și atunci nici una din noi nu cunoaște motivele acestui fapt.

— Nu-i deloc rău. Dumneata pe care o alegi ?

— Pe prima sau pe a doua. Mai degrabă pe a doua... Deși mă întreb de ce rolul de salvator n-a fost încredințat unui băiat frumos.

— Foarte drăguț ; asta-i învățătură de minte, să le mai vin în ajutor domnișoarelor în pericol ! Ascultă aici, prostuțo : nu sînt detectiv particular, n-o cunosc pe doamna, mama dumitale, și astăzi i-am zărit întîia oară pe agresori. În schimb, cred că dumneata știi cine sînt ; ai necazuri și nu vrei să sufli o vorbă, deoarece ți-e frică.

A rîs și a ridicat din umeri.

— Nu mi-e frică, nu mi-e frică niciodată, a spus. (Brusc, s-a înfuriat.) Și nu căuta să mă impresionezi cu aerul ăsta autoritar. Dumneata m-ai și spionat pe plajă !

---

* Lichior din portocale amare. zahăr și rachiu. (N.T.)

Nu-ncerca să-mi lași impresia că te aflai acolo întîmplător, exact într-un asemenea moment...

— Un asemenea moment ? Nu pricep.

— Nu te privește. La urma urmelor, cine ești dumneata ?

— Regret, Amanda, nu te spionam, și așa-i, am asistat întîmplător la scenă ; ăsta-i adevărul. Dacă ai avea încredere în mine, aș putea să te ajut.

— Încredere !

Pe chip i-a apărut dezgustul și și-a terminat băutura dintr-o sorbitură. Apoi a dat să se scoale, ca să plece bineînțeles, însă alcoolul începea să-și facă efectul și a fost nevoită să se așeze la loc, pradă unei crize de rîs nebunesc.

— Povestea asta mă plictisește, lasă-mă-n pace, a zis după un timp. Cred că o să dorm nițel.

Și-a scos pantofii, a izbutit să se ridice în picioare și, cu pas nesigur, a parcurs cei doi metri care o despărțeau de canapea. Ajunsă acolo, s-a întors pe-o parte, ghemuindu-se, și, curînd, ritmul respirației mi-a dat de veste că adormise. Culcată așa cum era arăta foarte tînără, nespus de vulnerabilă. Mi s-a stins furia pe care mi-o stîrnise ; am învelit-o cu o pătură și m-am așezat alături. După o vreme, somnul îi era destul de profund, nemaiexistînd riscul să se trezească ; am profitat ca s-o mîngîi încetișor pe păr, apoi degetul mi-a coborît lin spre nas și mai departe spre buze, desenîndu-le conturul.

O să te protejez chiar de nu vrei, iubită Amanda, mi-am zis, chiar dacă pentru asta va trebui să mă urăști și să mă faci să sufăr.“ Înainte de a mă ridica, am sărutat-o foarte ușor pe gît. I-am luat poșeta pe care și-o lăsase în fotoliul unde stătuse inițial. I-am găsit înăuntru permisul de conducere și l-am studiat cu atenție. Fusese eliberat în statul California și nu trebuia reînnoit decît peste optsprezece luni. Fotografia, în stînga, jos, data pesemne de doi-trei ani. O chema Greenwood. *Adresa :* La Hacienda, Bel Air, LA, Calif. *Sex :* F. *Păr :* Blond. *Ochi :* Verzi. *Înălțime :* 1,68m. *Greutate :* 54 kg. *Căsătorită :* Nu. *Data nașterii :* 8 mai 1956. Am pus permisul în poșetă și am lăsat poșeta pe fotoliu. Ei drăcie, locuia într-o vilă din Bel Air ! Nu-i de mirare de ce căsuța mea i-a

părut jalnică. Pesemne că taică-său era pe puțin miliardar... Dar ce făcea o fată ca ea, singură, pe plaja din Malibu ?

M-am dus pe balcon cu o revistă ilustrată. Cînd Amanda s-a trezit, începeau să se aprindă luminile în LA.* A venit și ea pe balcon, s-a sprijinit de balustradă și a privit spre imensul oraș.

— El Pueblo de Nuestra Señora de la Reina de Los Angeles de Porciuncula, a spus.

— Ceea ce înseamnă ?

— E numele complet al orașului nostru, așa cum i-a fost dat la întemeiere, în septembrie 1781, de un căpitan spaniol. În acea vreme număra patruzeci și patru de locuitori, coloniile americane avînd deja o populație de peste trei milioane.

— Te interesează trecutul orașului LA ?

— Dintre cei născuți în Los Angeles puțini cunosc istoria orașului lor cum o cunosc eu, mi-a destăinuit. Nu m-am limitat să studiez despre California la *High School***. am continuat la UCLA. Frumoasă temă, gîndește-te și dumneata : din toate colțurile lumii au venit aici milioane de oameni sperînd să descopere paradisul pe pămînt. Odată ce utopia s-a realizat...

— O spui cu amărăciune ?

— Nu-i pămîntul făgăduinței, a răspuns cu un fel de sălbăticie, n-a fost nicicînd așa. E un ținut pentru bogați, ceilalți neavînd de ales decît în privința modului în care să se sinucidă.

Aceste vorbe sunau cam deplasat în gura unei domnișoare din Bel Air. Presupuneam că doar din spirit de opoziție față de familie se prefăcea că împărtășește idealul liberalilor care cred că o societate mai dreaptă ar trebui să nu permită celor puternici să-i strivească pe ce-i slabi. Cît despre mine, n-aveam scrupule dintr-astea, comportîndu-mă după un principiu foarte simplu : cine trage primul, are dreptate. Altădată asta se numea judecata lui Dumnezeu.

---

* Prescurtare curentă pentru Los Angeles. (N.T.)

** În engleză în original : liceu. (N.T.)

Amanda a tăcut un timp, apoi și-a reluat explicațiile, mai calmă.

— Știu ce s-a petrecut în fapt, mi-a spus. Istoria acestui ținut constă dintr-un lung șir de masacre săvîrșite împotriva tuturor raselor, indieni, spanioli, chinezi etc. Călugării catolici și negustorii yanchei au fost cei mai răi. Gîndește-te că nu mai există nici unul din cei 130000 de indieni, primii locuitori ai acestui ținut.

— Cum au fost eliminați ? am întrebat-o mai mult din interes profesional decît din grijă față de indieni care oricum, erau sortiți să dispară.

— Foarte simplu, munca li se plătea în rachiu.

Într-adevăr, foarte simplu. Dar de-atunci s-a găsit ceva mult mai bun.

M-am uitat la Amanda. Tăcuse și se sprijinea în continuare de balustradă, cu privirea pierdută. Lumina asfințitului îi colora în arămiu părul încă ciufulit de cînd dormise. Așa, îmi părea nespus de frumoasă ; m-am stăpînit cu greu să n-o iau în brațe și să-i dezvălui dorința mea.

— O să ne mai vedem ? am întrebat-o.

— Nu cred. Pot să chem un taxi acum ? e tîrziu.

— Te rog, telefonul e în cameră la mine.

Cînd a plecat nu mi-a întins mîna, mi-a zis totuși, regretînd parcă :

— Mulțumesc. Tot nu-mi spui cum te cheamă pe dumneata ?

— Ce contează, tot n-o să ne mai vedem.

— Corect. Bine, la revedere.

I-am răspuns înclinînd ușor capul și am închis ușa după ea. Te-ai înșela, dragă Amanda, dacă ai crede cumva că ai scăpat de mine. Zîmbesc de una singură. Hai că șederea în California o să fie interesantă.

M-am dus din nou pe balcon. Se înnoptase și tot ce se mai zărea era conturul întunecos al munților Santa Monica pe deasupra oceanului de lumini licărind la picioarele mele.

2

M-am sculat bine dispusă. Aventura din ajun îmi retrezise gustul acțiunii. De-abia mi-am terminat micul dejun și din stradă mi-a ajuns la urechi zgomotul sirenei de la o mașină de poliție. Am avut brusc intuiția, chiar certitudinea, nu știu de ce, că venise pentru mine. De aceea, nici nu m-am mirat cînd am auzit vehiculul oprindu-se în fața porții, sirena amuțind imediat după aceea. Această consecință neașteptată a intervenției din ajun mă lua un pic pe nepregătite ; prin urmare, dulcea mea Amanda, sau vreunul din anturajul ei, îmi trimitea polițaii pe cap !

Soneria de la ușă a zbîrnîit. Pînă să mă hotărăsc să deschid, am lăsat-o să sune de trei-patru ori, isprăvindu-mi în liniște felia de bacon.* A intrat un sergent corpolent, urmat de un tînăr polițist în uniformă, nemaiașteptînd invitația mea.

— Sînteți Joan Fowley ? m-a întrebat.

— Nu.

A părut surprins, ușor descumpănit. A scos din buzunar o hîrtie, a verificat, apoi a zis mai departe :

— Agenția de închiriere afirmă totuși că a închiriat această vilă unei femei pe nume Joan Fowley.

---

* În engleză în original : șuncă. (N.T.)

— Sergent, dacă dumneata ai cunoaște legea, ai ști că nu-i nevoie să închiriezi pe numele adevărat. Eu sînt cea care am închiriat casa asta, dar nu mă cheamă Joan Fowley.

— Și-atunci, pe dumneata cum te cheamă ?

— Nu sînt obligată să răspund la întrebările dumitale. Și mai întîi de toate, ai mandat ?

Sergentul strînse din buze. Mă studie cu ochi răi, întrebîndu-se cît se poate de limpede pînă unde i-ar fi îngăduit să meargă pentru a mă impresiona. Mai mult ca sigur, îl deruta atitudinea pe care o adoptasem, pesemne nu era obișnuit să fie înfruntat.

— Miss, ia aminte, mi-a spus cu severitate, te sfătuiesc să schimbi tonul, e treabă serioasă. Am motive întemeiate să cred că dumneata ești complice într-o tentativă de răpire. Așa că, dacă vrei să n-ai necazuri mari, ai tot interesul să cooperezi.

— Zău ? Și pe cine am răpit ?

— N-am zis că dumneata ai răpit pe cineva, a răspuns stingherit. După rapoartele primite, era vorba de o răpire simulată, dumneata fiind complice.

— Cine mă acuză ?

— Asta nu te privește, eu pun întrebările, nu dumneata, drăguțo.

— Aa, da ? Și cu ce drept pui dumneata întrebările, drăguțule ? N-ai nici un mandat, iar prezența dumitale aici e ilegală. Așa că, ieși afară, și repede.

Am văzut cum brațul sergentului a schițat un gest, dar a izbutit să se abțină. Cotonogeala era pesemne una din specialitățile lui și dacă aș fi fost bărbat m-ar fi lovit fără să șovăie.

— Miss, n-ar trebui să-mi vorbești în felul ăsta, mi-a spus cu un glas tremurînd de furie. Dacă refuzi să-mi răspunzi pe loc, te îmbarc.

— Sub ce acuzație ?

— Nu-ți face dumneata griji, găsim noi după.

Scena mă distra și m-am prefăcut impresionată. L-am întrebat :

— Ce vrei dumneata să știi ?

— Mai întîi, cine ești ?

— Sînt o femeie liberă, albă, și am peste douăzeci și unu de ani. Măsor 1,75 metri înălțime, cîntăresc 67 de kilograme, iar circumferința bustului îmi e de 95 centimetri. Îți este de ajuns sergent ?

— Numele dumitale ? a urlat.

— Carol Evans. Acum ești mulțumit ?

— De ce-ai încercat dumneata s-o răpești ieri pe Miss Greenwood ?

— Sergent, n-am încercat să răpesc pe nimeni. Dimpotrivă, am scăpat-o pe Miss Greenwood din mîinile răpitorilor ei.

— Era o înscenare, a spus înălțînd din umeri.

— Ce știi despre asta, grăsunul meu ?

— Miss, fii atentă, mai permite-ți o obrăznicie cu mine și te pocnesc, s-a înțeles ?

— N-am înțeles nimic, doar că miroși de la o poștă a polițai corupt. Tînăra Greenwood te-a trimis ?

— Îți interzic să mă faci polițai corupt. Și n-o băga pe Miss Greenwood în afacerea asta, n-are nici un amestec.

— Ei bine, sergent, nici eu. Așa că du-te în altă parte după șperț și ia-o din loc. Aici pute.

De data asta brațul i s-a pus în mișcare cu o repeziciune de care nu-l credeam în stare. Eram pregătită, iar el a avut neplăcuta surpriză să-și simtă cele o sută de kilograme săltîndu-se în aer pentru ca, mai apoi, să se prăvălească ceva mai încolo, într-un colț al încăperii. Colegul a încercat să reacționeze însă n-a mai apucat întrucît l-am lovit scurt în carotidă cu muchia palmei. A căzut sufocat, nemaiavînd vreme să schițeze vreun gest de apărare. Pe cînd își veneau în fire, le-am luat armele și le-am aruncat departe, ostentativ. M-am proțăpit în fața lor, dominîndu-i prin înălțime.

— În picioare, am poruncit. Acum eu pun întrebări. Cine v-a trimis ?

Polițistul tînăr s-a ridicat, frecîndu-și gîtul care-l durea. Sergentul era întins pe jos, întruchipînd la perfecție stupefacția. Că o femeie fusese în stare să-l trateze în felul ăsta, îi depășea puterea de înțelegere. Mi-a spus foarte sincer :

— Dumneata ești complet nebună ; să ridici mîna la doi ofițeri de poliție, o să te coste foarte scump. N-ai nici o șansă să scapi, ești taman bună de închisoare.

— Asta o s-o decid eu însămi. Dumneata dă-mi cătușele, i-am spus celuilalt polițai.

S-a supus fără comentarii și i-am prins încheietura mîinii de țeava de calorifer. Cu coada ochiului îl supravegheam pe sergent, care se ridica în picioare. M-am apropiat cu brațele atîrnînd, pe buze fluturîndu-mi o umbră de zîmbet. Prima palmă l-a clătinat strașnic și s-a izbit cu capul de perete. Am continuat înfigîndu-i cotul în coaste, ceea ce l-a făcut să se încovoaie, iar plesnitura cu dosul palmei l-a rostogolit pe podea, crăpîndu-i buzele. M-am aplecat, i-am luat insigna profesională și am citit :

— Sergent McEnroy, de la poliția municipală din Santa Monica. Ce interesant ! Sergent, explică-mi ce cauți dincolo de districtul dumitale. Aici, la Hollywood, n-ai nici o autoritate. E înșelătorie curată să te pretinzi în timpul serviciului. Sînteți doi simpli particulari și ați intrat la o femeie lipsită de apărare, sub un pretext fals. Cade sub incidența legii. Așadar, aveți tot interesul să vorbiți și iute, altmiteri mă supăr de-a binelea.

— Miss, nu-l mai loviți, a intervenit agentul tînăr, e cardiac, l-ați putea omorî.

— Ei și ? am spus, foarte rece.

— Sergent, vă rog, a pledat, e mai bine să mărturisiți.

McEnroy s-a sculat în picioare încă și mai greu decît prima oară. Simțeai că e realmente dărîmat. Și-a șters sîngele care-i șiroia de pe buzele crăpate.

— De acord, a spus, dumneata ești cea mai tare. Dar n-o să scapi cu una cu două, colegii mă vor apăra.

— Posibil pînă atunci sîntem doar noi aici dumneata și cu mine. Deci, vorbești ori continui ședința ? Am îmblînzit eu și mai duri.

— Faci parte din Organizație ? m-a întrebat.

— McEnroy, lasă-mă pe mine, știu eu ce fac. Dar te previn, și eu previn numai o dată, dacă nu-mi spui tot ce știi, sau dacă încerci să mă minți, îți rup degetele de la fiecare mînă, unul cîte unul. E clar ?

Era una din specialitățile mele de pe vremea interogatoriilor în forță luate comuniștilor vietnamezi capturați. Procedeul era cu siguranță foarte dureros întrucît nu rezistaseră decît puțini bărbați, și nici o singură femeie. Aveam însă convingerea că sergetul era deja la capătul puterilor.

— Nick Turner ne-a trimis, a spus, ca și cum asta ar fi explicat totul.

— Și cine dracu e Nick Turner ?

Mi s-a părut sincer mirat.

— Nu-l cunoști ? Dar e patronul cazinoului La Paloma, unul dintre cele mai renumite din Santa Monica.

Mi-a venit și mie rîdul să fiu uimită. Ce căuta personajul ăsta aici, la mijloc ? Hotărît lucru, se vede că afacerea avea ramificații cu mult mai mari decît părea la prima vedere.

— Ce legătură are el cu Amanda Greenwood ?

— Nu știu precis, a recunoscut. Cred că sînt destul de apropiați, se zice că ar fi chiar logodiți. N-am căutat niciodată să aflu mai multe, e mai bine să nu te amesteci în treburile intime ale celor din înalta societate.

— Pe acest Turner îl consideri dumneata din înalta societate ?

— Nu, pe Miss Greenwood, desigur. Familia ei e una dintre cele mai bogate din oraș.

— Ce ordin ai primit în privința mea ?

— Trebuia să încerc să descopăr dacă dumneata ești într-adevăr complice în această tentativă de răpire, a cărei victimă a fost Miss Greenwood. Dar mai ales trebuia să te sperii și să te forțez să părăsești orașul.

— Fie că sînt, fie că nu complice în această răpire ?

— Da, Miss.

— De ce ?

Asta n-o mai știu, jur. Nick Turner nu are obiceiul să comenteze ordinele pe care le dă. Voia să te vadă pe dumneata plecată, e tot ce știu.

Era destul de verosimil. Nu mai aveam ce să aflu de la cei doi, trebuia să caut altundeva. Știam însă că de acum înainte o să mă ciocnesc de o bandă organizată, dispunînd de polițai corupți și de oameni plătiți să facă cele

mai murdare treburi. Se cuvenea aşadar să-mi asigur spatele, impunîndu-se să trec pe la *District Attorney.**

— Cătuşele, i-am spus sergentului.

— Miss, doar n-o să ne laşi aici, a exclamat. N-ar fi mai bine pentru toată lumea să uităm ce s-a întîmplat ?

— Sergent, pentru dumneata, cu siguranţă, nu însă şi pentru mine. Aşa că, aşteptîndu-vă colegii, o să te prinzi frumuşel lîngă tovarăşul dumitale. Nu mă obliga să recurg la forţă.

S-a executat fără să mai protesteze, iar eu am pus cheile de la cele două perechi de cătuşe pe o masă, la vedere, dar să nu le fie la îndemînă. I-am cerut poliţistului tînăr cheile de la maşina poliţiei, pe care m-am dus s-o parchez pe o stradă alăturată. N-avea rost să atrag atenţia asupra locuinţei mele. Cînd m-am întors, i-am găsit pe cei doi aşezaţi pe podea şi, trecînd prin faţa lor, s-au mărginit să-mi arunce priviri răutăcioase.

Mi-am ales din garderobă o jachetă uşoară pe care mi-am pus-o peste pulovărul obişnuit. Prezenta avantajul că avea buzunare foarte adînci şi mi-am strecurat în cel din stînga un accesoriu pentru Mr. Turner. Echipată astfel aveam impresia că plec într-o misiune, ca altădată, şi m-am simţit însufleţită de o exaltare stranie. Cei doi prizonieri ai mei n-au înţeles de ce la plecare le-am zîmbit cu gura pînă la urechi.

---

* Funcţie caracteristică administraţiei americane presupunînd atribuţiile unui procuror districtual. (N.T.)

3

M-am suit în mașină și am coborît la North Temple Street, unde lucrează procurorul districtual.

Ușierul mi-a răspuns că Honest John Mulligan nu primea decît pe bază de întîlnire fixată dinainte și mi-a sugerat să mă adresez unui adjunct de-al lui. Mi-am scos legitimația de serviciu și i-am arătat-o. A avut un efect magic. În mai puțin de un sfert de oră am fost introdusă la DA.* Honest John învîrtea între degete, pe o parte și pe alta, micuțul dreptunghi de plastic pe care i-l adusese ușierul. Îl examina cu un aer întunecat, ai fi zis că ținea în mînă un obiect malefic și voia să nu-l mai vadă în fața ochilor. Acest om, care-și datora faima și, garantau unii, jumătate din succesul în alegeri zîmbetului său, mă cerceta cu răceală, suspinînd, de parcă mă vedea ca pe o sursă de neplăceri viitoare. Mi-a înapoiat legitimația.

— Bună ziua, Miss Evans, mi-a spus. Cărui fapt datorez îndoielnicul privilegiu de a primi un agent al departamentului Acțiune din CIA ? Instituția dumitale operează în afara Statelor Unite, iar California, după cîte știu, face parte încă din Uniune, nu ?

— E foarte exact, Honest John, i-am răspuns pe cît am putut de amabil, de aceea n-am venit aici cu titlu ofi-

---

* Prescurtare curentă pentru *District Attorney*. (N.T.)

cial ci în calitate de cetățeancă preocupată de respectarea legilor. M-am folosit de legitimație pur și simplu ca să fiu primită, sper că nu mi-o luați în nume de rău.

Mi s-a părut că răsuflă ușurat, gratificîndu-mă în sfîrșit cu acel faimos zîmbet pe care avusesem ocazia să-l apreciez la televizor. Honest John avea reputația unuia care se simte mai în largul lui la întruniri electorale decît la tribunal.

— Nicidecum, s-a grăbit să mă asigure. Cu ce te pot ajuta, Miss Evans ?

I-am povestit de-a fir a păr întîmplarea și, în timp ce-i vorbeam, i-a pierit zîmbetul. Era limpede, treaba nu-i plăcea deloc.

— Supărător, a murmurat cînd am isprăvit, extrem de supărător. Eram foarte legat de bătrînul Raymond B. Greenwood, iar acum, după moartea lui, mă simt îndatorat față de familie. O cunosc pe Amanda de cînd era micuță de tot și în prezent, nemaiavînd tată, o consider ca pe fiica mea.

Numai privindu-i chipul și-ți dădeai seama că nu sentimente paterne nutrea Honest John față de tînăra persoană, însă m-am abținut de la orice comentariu.

— Această poveste interesează și poliția din Santa Monica, unde a avut loc răpirea, și poliția din Los Angeles, întrucît dumneata ai fost deranjată la Hollywood.

Reflecta bătînd cu degetele în masă. Nu vedeam foarte bine care era problema, recunosc, însă, ce-i drept, n-aveam nici cea mai vagă idee despre ramificațiile serviciilor de poliție dintr-un oraș gigantic precum LA. Honest John a apăsat pe clapa unui interfon și, asigurîndu-se că locotenentul Cairn asista la conferința lunară în legătură cu evoluția criminalității în oraș, a ordonat să fie chemat numaidecît la el în birou.

— Michael Cairn conduce brigada omuciderilor, mi-a explicat, nu-l privește în mod direct, dar e un polițist inteligent și capabil de tact. Povestea asta poate fi delicată, n-o să deranjăm familia Greenwood dacă nu depune plîngere și, din cele spuse de dumneata, Amanda nu pare să aibă această intenție. Va trebui deci să acționăm cu maximă discreție. Cairn e omul potrivit ! Aha, iată-l !

Locotenentul și-a făcut apariția. Circa patruzeci de ani, înalt, slab, cu fața colțuroasă, avea într-adevăr mutră de polițai. M-am întrebat dacă era onest ori își primea și el plicul la fiecare sfîrșit de lună precum McEnroy. Poate că era „capabil de tact", pur și simplu, cînd i-o cereau mașinațiile politice ale lui Honest John. La urma urmelor, trebuie să faci carieră. Procurorul m-a rugat s-o iau de la început cu expunerea faptelor ca să audă și subordonatul lui. Îmi era necesară colaborarea cu ei, așa că m-am arătat binevoitoare. Locotenentul a părut destul de mirat de cele povestite. M-a întrebat :

— Întîi de toate, aș vrea să limpezesc un lucru, Miss Evans, în ce calitate te ocupi dumneata de acest caz ?

— Locotenente, oficial în nici o calitate. E însă vorba de o răpire, deci de o crimă federală ; e suficient să previn Washingtonul și în decurs de o oră FBI-ul e aici. Asta doriți ?

Honest John s-a grăbit să intervină :

— Nicidecum, preferăm să rezolvăm noi acest caz. Draga mea Carol, dacă am înțeles eu bine, dumneata dorești să te ocupi pe cont propriu.

— Exact. Detest să fiu intimidată. Dacă acest Nick Turner nu mi-ar fi trimis polițaii lui clandestini, aș fi lăsat totul baltă. În fond, Amanda Greenwood e liberă să-și aibă micile ei secrete. Acum însă, deoarece s-au încercat presiuni asupra mea, am de gînd să merg pînă la capăt.

— Locotenente, de acord ? s-a prefăcut DA că-și întreabă subordonatul.

Cairn a făcut un gest de neputință.

— Presupun că sînt silit să fiu de acord ; oricum, și orice-aș spune, dumneata tot o să acționezi după bunul plac, nu-i așa ? a adăugat pentru mine.

— Locotenente, s-ar zice că dumneata mă cunoști de cînd lumea, i-am răspuns zîmbind.

— Nu, însă știu ce înseamnă un agent al departamentului Acțiune din cadrul CIA ; cei mai duri dintre noi sînt, comparativ, niște mielușei. Dacă am înțeles bine, McEnroy a simțit-o pe pielea lui. Într-un fel, dumneata ne-ai făcut un serviciu ; știam că este corupt și speram să-l prindem cu prima ocazie. O să trimit o patrulă de poliție

cu mașina să-i pescuiască, pe el și pe prietenul lui. Dumneata intenționezi să depui oficial plîngere ?

— Nici vorbă. Debarasați-mă de ei, asta-i tot.

Cairn păru ușurat.

— Mulțumesc, a spus, preferăm să rezolvăm între noi treburi dintr-astea. Bun, a adăugat întorcîndu-se spre DA, ce doriți să fac în legătură cu Miss Greenwood ?

— Oh ! nimic, nu trebuie tracasată. În locul dumitale, m-aș ocupa mai întîi de Turner.

— Mărturisesc că nu înțeleg ce rol joacă în toată povestea asta, a recunoscut locotenentul.

— Îi face curte Amandei, ne-a adus la cunoștință Honest John, ușor jenat.

— Nu-i uluitor ? am întrebat. Din cîte am înțeles, e vorba de un escroc, în timp ce Amanda e una dintre cele mai bune partide din oraș.

— Așa-i. Bătrînul Raymond B. a făcut avere în domeniul petrolului. Se număra printre cei mai influenți cetățeni ai orașului și sprijinul lui mi-a fost totdeauna prețios. Mai bine că toate astea s-au întîmplat după moartea lui ; dacă s-ar fi întîmplat pe cînd trăia, ar fi putut fi foarte neplăcut. Nu era o fire amabilă.

— Din ce cauză a murit ?

— Oh, Carol, să nu-ți închipui cine știe ce ! a exclamat DA. Greenwood suferea de ani de zile de un cancer pulmonar. Toate somitățile medicale ale orașului s-au străduit să-l salveze. Zadarnic. Soția lui, biata Ethel, n-o duce deloc mai bine ; suferă de anghină pectorală și e la discreția unui accident cardiac ce poate surveni de azi pe mîine. Au avut doi copii, Amanda, cea mai mare, pe care o știi, și fratele ei, Baynard, care trebuie să aibă vreo nouăsprezece-douăzeci de ani.

— Și Turner ? am insistat.

— E un oarecare mister cu acest Turner, a recunoscut DA. Cînd a preluat conducerea cazinoului Paloma, am făcut o anchetă de rutină în legătură cu el. Am descoperit că e un escroc de duzină, nu cine știe ce, din San Diego, propulsat de noul proprietar care l-a făcut patron al cazinoului. Ne-a fost îngrozitor de greu să-l identificăm pe proprietar, toate tranzacțiile desfășurîndu-se în cea mai mare taină.

— Greenwood ? a întrebat locotenentul.

— Exact. Și e cu atît mai surprinzător cu cît niciodată în viața lui Raymond B. n-a fost părtaș la vreo combinație dubioasă. Era foarte dur în afaceri, de acord, și a ruinat mulți concurenți, totdeauna în mod legal și neieșind vreodată din cîmpul lui obișnuit de acțiune, adică petrolul sub toate formele sale. Or, în urmă cu ceva mai bine de trei ani, Greenwood a achiziționat pe ascuns cazinoul Paloma, încredințîndu-i conducerea lui Turner, care a venit special pentru asta de la San Diego.

— Aduce a șantaj, a observat Cairn.

— M-am gîndit și eu, a recunoscut Honest John, chiar aș spune că așa am crezut-o pînă în ziua în care, la un banchet, l-am întîlnit pe Raymond B. în compania tînărului Turner ; părea în relații foarte cordiale, amicale chiar. Știu că băiatul a fost invitat de două-trei ori la Hacienda, vila din Bel Air a familiei Greenwood, și că a ieșit cu Amanda.

— Asta arată că există legături strînse între Nick Turner și familia Greenwood, observă locotenentul.

— Da, Michael, și dacă Raymond B. ar mai trăi, nu prea mi-ar plăcea să te văd implicat în treaba asta, dar acum, că e mort, nu mai contează cine știe ce. Ethel nu se interesează de politică, iar băiatul e prea tînăr ca să-mi facă necazuri ; cît despre Dick Hayes, care conduce de-acum încolo firma Greenwood, el n-are nici o greutate. Prin urmare, cercetează nițel înspre Turner și vezi ce se poate scoate.

Atunci am intervenit.

— Domnilor, vă cer o favoare. Mi-ar plăcea să am o mică discuție între patru ochi cu Nick Turner mai înainte ca locotenentul să se ducă la el.

— Carol, dar tipul poate fi periculos, a protestat DA, e înconjurat de o echipă de „curățători“ ce-i servesc drept gardă personală.

Auzindu-l, nu m-am putut opri să izbucnesc în rîs.

— N-ați nimerit-o, Honest John, dacă la această întrevedere cineva e în pericol, nu eu sînt aceea, ci de bună seamă Turner și ciracii lui. Voi adăuga, fără să aștept să mi-o ceară locotenentul, că mă angajez să-i menajez și că voi evita sporirea ratei mortalității în oraș.

Mulligan s-a arătat înmărmurit, i-ar fi plăcut să știe dacă vorbeam serios ori încercam să-i iau peste picior. Locotenentul a zîmbit și i-a spus :

— Nu glumește, Honest John. Am avut odată un prieten, un băiat care lucra pentru CIA, oh ! la birouri, dar mi-a relatat despre departamentul Acțiune. N-aș vrea să fiu în locul lui Turner ; Carol, dar te rog, înfrînează-te.

— Locotenente, nu-ți fie teamă, o să mă duc la Turner fără armă, cu mîinile în buzunar.

— Ar fi totuși prudent ? mă întrebă Honest John.

— Am buzunare foarte adînci, i-am răspuns ridicîndu-mă să plec.

4

Cum Paloma nu se deschidea decît la ora trei, m-am hotărît să iau prînzul în aer liber, la Farmer's Market. Îmi place locul ăsta, îmi amintește de piețele europene, cu tarabele pline de fructe, cu prăvăliile și micuțele lor restaurante. M-am așezat sub o umbrelă de soare și am comandat o cupă uriașă cu fructe proaspete și un pahar de Coca-Cola. Deși apărată de soare, îmi era foarte cald și mă simțeam toropită. Ca să mă pun în mișcare am băut, una după alta, două cafele fără frișcă : la urma urmelor, o fi acest Turner doar un tîlhar local nu trebuia însă subestimat.

Mi-am alungat numaidecît acest gînd ; mi-am făcut o regulă din a mă preocupa numai de prezent. Cînd ai trăit atît de primejdios ca mine, viitorul nu prea mai are sens, moartea fiindu-ți mereu în preajmă. Nu mă sperie, mi se pare că face parte integrantă din ființa mea, la fel ca și umbra, și mă însoțește pretutindeni aidoma unui paznic de nădejde. De altminteri, știu că poate fi frumoasă, estetică. Îmi aduc aminte de cercetarea terenului după o bombă cu depresie, trebuie să fi fost prin 1971-1972, în orice caz spre sfîrșitul războiului. Nimic nu mai mișca ; vietnamezii încremeniseră la posturile lor, majoritatea în picioare, iar femeile, chircite în orezărie. Doar cadavrele păsărilor și ale fluturilor exotici, întinse pe pămînt, mai aminteau că într-o clipită o CBU 55 aspirase tot oxigenul

din regiune. La un mament dat am pus mîna pe umărul unui servant de la o baterie antiaeriană, și a căzut pe spate, aproape ca într-un relantiu, precum un manechin al cărui echilibru precar ar fi fost zdruncinat. Era frumos.

Cu puțin înainte de ora cincisprezece mi-am luat Cadillacul din parcare și am pornit-o spre Santa Monica Boulevard. Paloma se deschisese, deși la acea oră nu prea dădeai de clienți. Am cerut să-l văd pe Nick Turner, „din partea sergentului McEnroy". Portarul, care s-a dus să-l anunțe, a revenit aproape imediat să mă conducă. Turner se afla în sala de biliard unde juca împreună cu oameni de-ai lui. Era un băiat de vreo treizeci de ani, bine făcut, poate nițel închipuit. Mi-a privit doar în treacăt chipul, ochii priponindu-i-se de formele care mi se întrezăreau prin pulovăr. Cînd eram mai tînără detestam privirile astea ale bărbaților, încercînd să te dezbrace. Acum m-am obișnuit ; Mr. Turner n-avea nici o șansă să-mi descopere farmecele tăinuite.

Aparent foarte sigur pe puterea lui de seducție asupra femeilor, mi-a zîmbit încîntător și, pe cînd, galant, îndrepta spre mine un scaun, m-a întrebat ce doresc. N-am luat în seamă scaunul oferit și m-am dus să mă așez ceva mai încolo, lîngă perete, unde puteam fi sigură că nici un agresor nu m-ar lua prin surprindere. A părut mirat, totuși fără să se scandalizeze.

— Ce se întîmplă cu McEnroy ? a continuat. Trebuia să mă sune către prînz.

— L-am împiedicat eu, i-am spus. Sînt cea care eram cu Amanda Greenwood ieri după-masă. Dumitale îți spune ceva lucrul ăsta ?

Îi spunea într-adevăr ceva întrucît, brusc, am simțit plutind în aer o oarecare stare de încordare. Oamenii lui Turner au tăcut, făcînd cerc în jurul nostru. El însuși a rămas o clipă ca lovit de trăsnet, apoi și-a recăpătat zîmbetul și s-a așezat în fața mea, călare pe un scaun.

— Ce i-ai făcut ? m-a întrebat.

— Mi-e teamă că i-am rupt niscaiva coaste și poate vreun dinte, doi. Cînd am plecat, era prins cu propriile-i cătușe de țeava de la calorifer. La fel și colegul lui, bineînțeles.

Turner a izbucnit în rîs și și-a tras una zdravăn peste șold.

— Îmi place de dumneata, mi-a zis. Amanda nu și-a revenit încă de ieri, văzînd cum i-ai doborît pe cei doi tipi. Iar acum le vii de hac la doi polițai, așa, cu sînge rece. Nu ți-e teamă că o să ai neplăceri ?

— Ei or să aibă, Mr. Turner. În momentul ăsta cred că au și fost arestați pentru că au agresat o biată femeie, la ea acasă. Fără să mai punem la socoteală, se-nțelege, acuzația de a fi încasat sume ilicite. Dar cu treaba asta, firește, dumneata ești la curent.

— La urma urmelor, nu sînt așa de sigur că-mi place de dumneata. În fapt, ce ești ? Polițai ?

— Nicidecum. Sînt o simplă cetățeancă, însă nu-mi place să fiu intimidată ; în cazuri dintr-astea, mușc. De ce mi i-ai trimis pe oamenii ăștia, Mr. Turner ?

A dat din umeri, iar printr-un gest amplu cu brațele mi-a spus că făceam prea multă tevatură din nimic.

— Ascultă, Amanda era tulburată cînd mi-a povestit de răpirea aceea și de intervenția dumitale. Se pare că ai speriat-o rău de tot. Așa că l-am trimis pe McEnroy numai ca să aflu despre ce-i vorba. Nu trebuia să fie violent, dacă a fost, regret, crede-mă.

— Liniștește-te, Mr. Turner, nu sergentul a fost violent ci eu.

Această mărturisire, făcută cu calm, a avut efectul unui duș rece. Oamenii lui s-au uitat unii la alții, trebuie să mă fi crezut nițel nebună.

— Să revenim la Amanda, am adăugat. Ce reprezintă ea, în mod precis, pentru dumneata ?

— Îmi e logodnică, firește.

— Mr. Turner, nu vreau să te jignesc, însă am nevoie de o explicație : cum poate admite o tînără din cea mai bună societate logodna cu un găinar ?

Nu s-a supărat, dar și-a înălțat brațele la cer și s-a întors spre cei de față ca pentru a-i lua drept martori. Mă cerceta mai degrabă mirat decît furios. Și el trebuie să mă fi crezut nițel nebună.

— Miss, poate te va surprinde, însă Mr. Greenwood m-a invitat de două ori la el și nu s-a opus să ies cu fiica lui. În definitiv, Paloma nu-i o afacere măruntă și, țin

să precizez, e o afacere cinstită. Nu sînt o partidă atît de proastă. În privința Amandei, ei bine, să spunem că-mi găsește calități fizice pentru care dorește să mă aibă ca soț, a adăugat schițînd un zîmbet de mulțumire.

Cu un gest firesc, mi-am strecurat mîna stîngă în buzunarul jachetei, schimbîndu-mi totodată poziția pe scaun. Lucrurile aveau să ia curînd o întorsătură neplăcută.

— Mr. Turner, ce mai poveste virtuoasă ! Mai că ar merita să fie adevărată. Necazul e că Paloma nu-ți aparține.

— Și cui, mă rog, aparține ? a replicat la iuțeală.

— Lui Raymond B. Greenwood în persoană, în ochii căruia nu erai decît un obscur funcționar.

— De unde știi dumneata ?

— N-are rost să negi, dețin informațiile de la District Attorney, Honest John Mulligan în persoană.

Starea de încordare s-a făcut iarăși simțită în încăpere. Zîmbetul dispăruse de pe chipul lui Turner, iar doi dintre oamenii săi își strecuraseră mîinile la subsoară. I-a domolit printr-un gest.

— De ce se interesează DA de mine ? m-a întrebat.

— Simplă anchetă de rutină, de altfel de cum a aflat că în spatele dumitale e Greenwood, n-a mers mai departe. Să recapitulăm pe scurt faptele. Raymond B. Greenwood, om foarte bogat și reputat integru, cumpără pe ascuns acest cazinou. Îl aduce din San Diego pe un escroc mărunt, de care nimeni nu auzise, ca să-i încredințeze conducerea cazinoului. Mai apoi, îi acordă permisiunea să-i curteze fiica. Totul e fără noimă.

— Dumneata cauți complicații acolo unde nu sînt. De acord, adevăratul patron al Palomei era Greenwood. Vezi, nu încerc să mint. Mama lucra la el pe vremea cînd conducea personal biroul din San Diego și mă cunoștea îndeajuns ca să știe că în fond nu eram băiat rău. În momentul în care a căutat pe cineva de încredere, care să conducă acest cazinou, s-a gîndit cît se poate de firesc la mine. Cît despre Amanda, cred că-l preocupa mai puțin pe cine frecventa ea decît pe cine frecventa fiu-său, femeile necontînd mult în ochii lui.

— Mr. Turner, e posibil să ai dreptate ; ne putem mulțumi și cu o explicație simplă, ca asta. După cum se poate să avem în vedere și altă ipoteză.

— Care ? m-a întrebat sec.

— Șantajul.

S-a întors din nou spre oamenii lui, ca să-i ia de martori la absurditățile afirmate de mine. Am constatat, oarecum mirată, că tactica mea n-a prins ; era evident, Turner nu se simțea vizat de o asemenea acuzație.

— Miss, n-ai nimerit-o, mi-a spus convingător. În fața bătrînului Raymond B. nu însemnam nimic, iar dacă i-aș fi știut vreun secret i-ar fi fost de-ajuns cîteva mii de dolari ca să-mi astupe gura. Pe deasupra, Mr. Greenwood era de o cinste totală, oricine poate confirma, nu l-ar fi atins manevrele nici unui șantajist. N-a făcut niciodată nici cea mai mică greșeală, poți scotoci dumneata cît vrei prin viața lui, n-o să găsești nimic.

— E taman ce am de gînd să fac, i-am răspuns cu aplomb, ca și prin viața Amandei și, în treacăt, prin a dumitale. Răspunsurile pe care mi le-ai dat nu m-au convins și vreau să știu cine voia s-o răpească pe tînăra noastră prietenă și de ce ai încercat dumneata să mă îndepărtezi din oraș.

Chipul lui Turner s-a închis brusc. Posturile pe care le adopta rînd pe rînd fuseseră pesemne studiate dinainte : după cumsecădenie și falsă indignare, fermitatea nevinovatului persecutat pe nedrept.

— Ascultă, a spus ridicînd tonul, pînă acum te-am lăsat să vorbești fără să mă supăr. Dumneata m-ai acuzat, m-ai insultat, dar trec peste asta. Acum, însă ți-o spun limpede, ajunge. Vreau să ne lași în pace, pe Amanda și pe mine. Dacă te mai întîlnesc în calea noastră, le cer oamenilor mei să se ocupe de dumneata ; nu contează că ești o dură, sînt și ei duri, și sînt mai mulți. De altfel, consider că ai făcut o mare imprudență, venind să te vîri în gura lupului. De acord, l-ai anunțat probabil pe DA că ai intenția să vii aici, noi însă sîntem șapte, gata să jurăm că ai plecat normal, vreau să spun că am fi gata s-o jurăm după ce corpul dumitale va fi găsit.

A pocnit din degete și, într-o clipită, trei revolvere s-au și ațintit asupră-mi.

— Vezi, Miss, dacă aș vrea să fiu rău n-ai avea nici o șansă. Așa că las-o baltă și pleacă din oraș, a adăugat și mai tăios.

Mi-am permis să zîmbesc.

— Spectacolul amatorilor nu prea dotați încîntă totdeauna ochiul profesionistului, i-am spus. Dragul meu Nick, dacă-ți închipui că contez să mă protejeze DA, ca să mă aventurez pînă la dumneata, te înșeli amarnic ; nu mă bazez niciodată decît pe mine. N-am intenția nici să plec din oraș, nici să renunț la cercetări ; de altfel, de aici mă voi duce la familia Greenwood. Dacă nu-ți place, dă ordin să se tragă.

Spunînd aceste cuvinte, mi-am scos mîna stîngă din buzunar. Turner și ai lui au văzut o grenadă defensivă fără cui, degetele-mi ținînd strîns de mînerul acesteia. Au încremenit. Turner le-a făcut semn să lase armele. S-a ridicat, destul de palid.

— Hai, Miss, nu trebuie s-o iei în felul ăsta, voiam numai să te impresionăm, nu ți-am fi făcut nici un rău.

— Sînt convinsă, dar nu-mi place să fiu amenințată.

Vorbind, m-am ridicat și eu și i-am ars lui Turner o palmă zdravănă. Șocul l-a dat înapoi, picioarele i s-au împiedicat de un scaun și a căzut cu toată greutatea pe podea. Am crezut că o să se năpustească asupra mea, deși aveam grenada, însă a izbutit să-și domine furia și umilința.

— N-ar fi trebuit să faci asta, mi-a zis cu o voce fără inflexiuni.

— Fac ce-mi place, i-am răspuns cu răceală în glas. Hai, în picioare, plecăm.

S-a sculat, iar eu l-am dus de braț prin sălile cazinoului pînă în parcare. L-am urcat în mașina mea, apoi am pornit conducînd cu o singură mînă spre ieșire. O dată afară, am oprit și l-am dat jos.

— O să ne mai vedem noi, mi-a spus amenințător.

Nu i-am răspuns, i-am aruncat grenada la picioare și am demarat. Cred că a bătut recordul la o sută de metri ; evident, n-avea de unde să știe că era vorba de un proiectil fără încărcătură explozivă, absolut inofensiv.

5

Ajungînd în Bel Air, m-am oprit la postul de pază ca să aflu care e drumul spre Hacienda, prorietatea familiei Greenwood. Cînd am sunat la poartă, mi-a deschis chiar bătrînul acela negru pe care-l zărisem la Malibu Beach, și m-a înștiințat că stăpîna lui mă așteaptă. Fără doar și poate, Turner o anunțase în legătură cu vizita mea.

Mi-am lăsat Cadillacul în parcarea privată a vilei și am cercetat casa în care locuia Amanda. Arhitectul o construise în stil Monterrey ; avea doar un etaj, și de jur împrejur un balcon susținut de mici coloane. De la parter pînă la acoperișul de țiglă roșie se întindeau plante agățătoare, iar ușa de la intrare era încadrată de ulcioare mari în care creșteau hibiscuși. În jurul casei, un peisagist orînduise armonios ecualipți, palmieri și conifere. În felul acesta, după cum e regula în Bel Air, copacii străjuiau vila, ca să nu poată fi zărită din stradă sau din curțile vecine. Aveai deci impresia că, în plin Los Angeles, trăiești la țară, complet izolat. Vis de miliardar, căruia rondul paznicilor înarmați îi confereau siguranța necesară.

Am mers pe lîngă piscina în formă de păstaie și m-am apropiat de intrare. Ușa s-a deschis fără să fi ciocănit. Amanda stătea rezemată de tocul ușii, într-o poză care aducea foarte mult a *Actors' Studio*. Se vede că verde-

le era una din culorile ei preferate pentru că de data asta purta un costum de nuntă verde Veronese : pantaloni de mătase și pantofi asortați, bluză cu decolteu adînc, înnodată sub sîni.

— Îți place aici ? m-a întrebat.

— E foarte frumos, recunosc, dar nu mă interesează. Locul în care trăiesc și oamenii care mă înconjoară mă lasă indiferentă. Mie-mi trebuie mișcare, neprevăzut, chiar pericol, în paradisul ăsta sterilizat m-aș plictisi de moarte...

Mă privea accentuîndu-și expresia de fetiță bosumflată care se teme să nu fie dojenită.

— N-o să fii rea cu mine ? m-a întrebat cu un firicel de glas.

— Nici gînd, ce idee ! i-am răspuns rîzînd.

— Nick mi-a povestit cum te-ai purtat cu el, mai era încă răvășit de-a binelea. Ieri i-ai doborît pe cei doi care mă răpiseră, iar azi-dimineață se pare că ai trimis la spital doi polițai ; așadar, înțelegi că sînt un pic îngrijorată...

Amanda, țin foarte mult la dumneata, n-ai de ce să te temi de mine, i-am spus uitîndu-mă fix în ochii ei.

Și-a ferit privirea și s-a dat înapoi ca să mă lase să intru. Holul era decorat cu multă meticulozitate, în stil spaniol ; n-ar fi avut obiecții nici măcar Don Pico.

— Vino în camera mea, o să ne simțim mai bine acolo, mi-a spus.

A luat-o înainte pe scara din stînga holului de la intrare : balustrada din fier forjat valora pesemne ea însăși o avere. Stilul din camera ei era diferit, modern. Un pat rotund, acoperit cu o blană albă, o toaletă, două fotolii, un mic televizor portativ și un joc de șah din fildeș pus pe o măsuță joasă erau singurele mobile din încăpere, pereții acesteia avînd un tapet din mătase, alb cu galben.

— A fost rearanjată de curînd, mi-a spus Amanda, fiindcă începusem să mă cam satur de tot kitsch-ul ăsta spaniol. Am așteptat moartea Tatii, ca să refacem camera fratelui meu, Baynard, și pe a mea, deoarece pe cînd trăia nu se punea problema să schimbăm ceva din decorul casei.

— Tatăl dumitale era foarte autoritar ?

— Oho ! un adevărat tiran. Toată lumea tremura în fața lui, familia, funcționarii, pînă și autoritățile municipale. Nu-mi aduc aminte să-i fi ținut cineva piept.

— Dumneata îl iubeai ?

— Firește că nu ! De altfel, îl cunoșteam foarte puțin ; îl găseai pe acasă doar cînd era vorba să ia parte la recepții extrem de plicticoase, la care aveam obligația să fim prezenți ... O plăcere !

— Dar el, te iubea ?

— Eu nu existam, n-avea ochi decît pentru fiu-său, orgoliul numelui. Nu m-a iubit niciodată, iar la sfîrșitul vieții mă ura, cred.

Amanda mi-a făcut semn să iau loc într-un fotoliu, ea întinzîndu-se pe pat. Luase în trecere o piesă din jocul de șah și acum se distra, răsucind-o între degete.

— Joci bine ? am întrebat-o.

— Absolut deloc, e un cadou.

A aruncat piesa pe covor și s-a întins spre măsuța joasă ca să ia o țigară și o brichetă din aur. Sînul drept i-a ieșit din bluza larg desfăcută și n-a schițat nici un gest ca să și-l acopere. Forma lui perfectă și albeața-i de sidef mi-au atras irezistibil privirea. M-am întrebat dacă nu cumva se purta astfel ca să mă provoace.

— Tot nu mi-ai spus cum te cheamă, mi-a zis după ce a fumat cîteva minute în tăcere.

— Carol Evans.

N-a făcut nici un comentariu, fumînd mai departe de parcă eu n-aș fi fost acolo ; nici măcar nu-mi oferise o țigară. Am izbutit să mă smulg din contemplarea gîtului ei sidefiu.

— Și Nick Turner, am întrebat-o, îl iubești ?

— Ce idee ! Absolut deloc. E un băiat destul de frumos, deși nițel îngîmfat, și știe să facă dragoste. Ce să ceri mai mult de la un flirt ?

— Un flirt ? Nu sînteți logodiți ?

A izbucnit în rîs, întinzîndu-se iarăși pe pat ca o pisică. În fine, a observat, pare-se, că sînul drept îi era dezgolit și și-a tras bluza, acaperindu-i sfîrcul. M-a privit drept în ochi și mi-a răspuns cu ușoară ironie în glas :

— Nici pomeneală ! Cum să-ți închipui așa ceva, să mă logodesc cu un ... un patron de tripou ! M-a amuzat un timp, asta-i tot, de altfel s-a și terminat.

Mărturisirea m-a surprins.

— Dar Nick tocmai mi-a spus că ești logodnica lui, am protestat.

— Știu, băiatul ăsta e tare lăudăros. E unul din motivele pentru care am rupt-o cu el.

— Acum o oră nu părea să fie la curent.

— Așa-i, i-am zis adio cînd m-a sunat să mă anunțe că vii dumneata aici. Nu care cumva să-ți treacă prin minte că ai vreun amestec, luasem hotărîrea asta cu mai multe zile în urmă.

— De ce ?

— Oh ! să spunem că, mai mult ca sigur, se dădea drept Joseph Chapman, asta-i tot.

— Amanda, mă tem că nu pricep. Cine naiba e acest Joseph Chapman ?

— A fost, m-a corectat. Cunoști biserica spaniolă din Plaza ?

— Da, firește.

— Ei bine, el a construit-o, în 1818.

Nu m-am putut abține să nu rîd.

— Nu-l prea văd pe Mr. Turner construind o biserică !

— Nu asta voiam să zic. Istoria acestui Chapman e ciudată ; era un pirat, azi am spune gangster. Șef al unui grup de bandiți, jefuia vapoarele din golful Santa Monica ori descindea pe la fermele din regiune. Asta se întîmpla la sfîrșitul secolului al XVIII-lea. Într-o bună zi a atacat o mare proprietate dinspre Santa Barbara, și lucrurile au sfîrșit prost. Complicii lui în mare parte au fost omorîți, iar pe el l-au luat prizonier. Ce crezi că i-au făcut ?

— În mod normal ar fi trebuit spînzurat.

— Corect, dar nu s-a întîmplat asta. I-au dat drumul și el s-a căsătorit cu moștenitoarea fermei pe care o atacase ! Toate ziarele locale sînt categorice în această privință, deși nu explică, totuși, acest uluitor deznodămînt. Oricum, Chapman s-a cuminți t, devenind un om de o cinste totală, iar la sfîrșitul vieții a clădit biserica asta, întru ispășirea păcatelor. O poveste morală, nu ?

— Foarte morală, într-adevăr. Trebuie să înțeleg că Turner, după ce ți-a jefuit tatăl, a nutrit speranța să se însoare cu fiică-sa, cum a făcut odinioară acest Chapman?

— Nu sînt sigură că asta vreau să spun dar, la urma urmelor, nimic nu-ți interzice să înțelegi așa.

— Nick Turner îl șantaja pe tatăl dumitale ?

— De ce să fi cumpărat Tata cazinoul și să fi pus ca șef un necunoscut ?

— Nu l-ai întrebat niciodată !

— Era exclus. Mama a încercat să-i pună o întrebare două, acolo, dar a fost repezită ; biata femeie a preferat să renunțe. Iar explicațiile pe care mi le-a dat Nick nu stăteau în picioare. N-am insistat, în fond puțin îmi păsa.

— Honest John Mulligan mi-a spus totuși că Turner a fost primit aici de mai multe ori și că părea în relații cordiale cu Mr. Greenwood.

— E-adevărat, n-am înțeles niciodată de ce. În urmă cu vreo trei ani, Tata ne-a anunțat că a cumpărat Paloma și că tocmai încredințase conducerea acestui cazinou unui băiat pe nume Nick Turner. Nu auzisem niciodată de el. Nick a fost invitat la Hacienda de două ori, la cină, și cînd am ieșit împreună Tata n-a avut nici o obiecție.

— Cu un șantajist nu te porți așa. E altceva la mijloc.

— Poate, nu știu.

— Pe vremea aceea tatăl dumitale știa că are o boală incurabilă ?

— Oh ! da, diagnosticul de cancer îi fusese pus cu cinci ani în urmă. Mi-e sete, a adăugat brusc, dumitale nu ?

— De ce nu ?

Amanda a sărit din pat, a deschis ușa camerei și a strigat după cineva care se numea Julie. A apărut numaidecît o tînără negresă ce purta un șorț alb peste o rochie neagră, sobră. Amanda i-a cerut să ne facă două cocteiluri, apoi s-a întors și s-a așezat în fața mea. S-a ghemuit în fotoliu, prinzîndu-și brațele în jurul genunchilor îndoiți sub bărbie, și m-a cercetat o bună bucată de vreme. Într-un tîrziu, m-a întrebat :

— Carol, în fond ce cauți dumneata ?

— Vreau să pricep de ce au încercat să te răpească și de ce Turner a vrut să mă determine să părăsesc orașul, asta-i tot.

Amanda și-a înălțat privirea spre cer.

— Doamne, ce încăpățînare pe dumneata ! a izbucnit. Ți-am mai spus de o sută de ori că nu știu nimic. Credeam că e o înscenare, de aceea am vorbit cu Nick. I-am cerut să-ncerce să afle cîte ceva despre dumneata, asta-i tot, jur. N-aveam nici cea mai vagă bănuială că o să ți-i trimită pe cap pe polițaii ăia clandestini.

— Amanda, nu ți-am reproșat nimic. Acum cînd știi că tentativa de răpire a fost reală, ce explicație sugerezi ?

— Gangsteri, fără îndoială, care voiau să-i ceară mamei un preț de răscumpărare. Așa procedează în general răpitorii, nu ?

M-a privit fix, arțăgoasă și insolentă.

— Cădeau prost, a continuat, biata femeie a fost internată acum patru zile în urma unui alt infarct.

— Unde ?

— Carol, vezi, curiozitatea dumitale depășește povestea asta cu răpirea, a spus Amanda suspinînd în mod exagerat. Dar o să-ți răspund : Mama a fost internată într-o clinică particulară din Beverly Hills, Stilwood Heights, condusă de doctorul Nathan, vechi prieten de familie. El ne-a îngrijit pe Baynard și pe mine, încă de cînd eram mici.

— Mama are vreo șansă să scape ?

— Nu, e pierdută, doctorul Nathan nu ne-a ascuns-o. Tot ce poate face în ziua de astăzi medicina e s-o mai țină un pic în viață, atît.

— Amanda, îmi pare rău. O credeam totuși pe mama dumitale cu mult mai tînără decît soțul ei.

— Da, însă Mama a avut de foarte tînără anghină pectorală și, cu vremea, starea i s-a înrăutățit. Acum inima îi e uzată. Cînd era mai mic, și Baynard a avut necazuri cu inima, se pare că-i ereditară la noi în familie.

— E aici ?

— Nu, cred că umblă Dumnezeu știe pe unde cu fufele lui, a răspuns cu un aer disprețuitor.

— Nu s-ar zice că-l iubești !

— Dacă sînt bine dispusă în ceea ce-l privește, lucru rar, mă mulțumesc să-l urăsc. În restul timpului, am chef să-l omor ; foarte încet.

A apărut Julie aducînd cocteilurile, și asta m-a scutit de la orice comentariu. Fata auzise fără îndoială ultima frază a Amandei, întrucît am avut impresia clară că i-a aruncat în treacăt o privire indignată. Amanda și-a luat paharul și l-a ridicat pînă la înălțimea ochilor, schițînd un gest de bun venit. I-am răspuns și am băut în tăcere.

— Îți plac vinul și brînza ?

— Da, firește.

— Ei bine, te invit la restaurantul Maison du Fromage ; e pe Sunset Boulevard. Îți poți comanda meniul alegînd dintre o sută douăzeci și cinci de sorturi de brînză, ceea ce e destul de surprinzător. În privința vinurilor acestea sînt aduse direct din Franța.

— Prefer vinurile californiene, dar nu-i nimic, te însoțesc cu plăcere.

Amanda a sărit din fotoliu cu bruschețea ei obișnuită, și-a ales cu ce să se îmbrace dintr-un dulap ascuns în perete și s-a dus în baia de lîngă cameră. S-a întors într-o rochie neagră, lungă, mulată pe corp, sub care, ghiceai ușor, era complet goală. S-a oprit în fața mea, s-a învîrtit în juru-i și m-a întrebat.

— Îți plac așa ?

— Știi prea bine că-mi placi, i-am răspuns fără să insist.

Am urmat-o pe scări. Cînd am ajuns jos, ușa de la hol s-a deschis și a intrat un băiat foarte tînăr. Era destul de afumat și-l susțineau două fete, una albă, cealaltă fiind o negresă. Chipul Amandei exprima dezgustul.

— Fratele meu, mi l-a prezentat.

Baynard a stat să mă cerceteze o clipă cu privirea înecată în alcool, apoi, arătînd înspre soră-sa :

— Miss, nu vă încredeți în ea, mi-a spus exprimîndu-se greoi, e o scîrbă și o ticăloasă.

Amanda n-a răspuns și m-a tras spre ușă. Baynard, ținut cu strășnicie de cele două fete, a încercat să urce scările. Înainte să ieșim, s-a întors spre soră-sa și a întrebat-o :

— Ia zi, ai vești de la Mama ?

— Baynard, ar fi poate momentul să te îngrijești de ea în loc să aduci negrese în casă. Nu se simte bine, dimpotrivă.

— Aha ! Atunci mă duc s-o văd mîine după-amiază.

— Nu-i nevoie, a replicat rece Amanda. Vizitele o obosesc și-i pun viața în pericol.

— Ridicol, a spus. În definitiv, sînt un fiu bun ; trebuie să mă dnc la căpătîiul mamei. N-o să mă împiedice o tîrfă ca tine. Hai, Connie, vino.

După aceste vorbe, a urcat iarăși scările clătinîndu-se. Amanda a ridicat din umeri.

— Încăpățînare de bețiv, mi-a zis, inutil să discuți cu epava asta.

Am ieșit, iar ea m-a dus prin noaptea caldă din Bel Air, fremătînd în cîntul a mii de insecte.

6

A doua zi m-am trezit cu o senzație de greață. N-avea rost să mă păcălesc, eram mahmură. Cinasem pentru început la restaurantul Maison du Fromage, mai degrabă prost și la un preț exorbitant, peste o sută de dolari de persoană ! Apoi Amanda mă dusese într-un prim bar de noapte s-o ascultăm pe cîntăreața Pia Zadora. Vinurile franțuzești mă îngrețoșaseră — sînt mult prea tari —, iar șampania m-a terminat. Mai ales că după o oră petrecută în acest cabaret ținuse să mergem în altă parte, ca să ascultăm orchestra lui Alvino Rey, iar mai apoi... nu mai știu. Cînd am părăsit ultima cîrciumă, am reușit, habar n-am cum, s-o conduc pînă acasă și să mă întorc la mine ca să mă culc.

Cu capul greu și stomacul dat peste cap, am făcut mai întîi un duș rece, după care am băut o ceașcă de cafea fără zahăr. Apoi m-am simțit ceva mai bine. Mă hotărîsem să merg la Stilwood Heights să văd dacă Mrs. Greenwood e în stare să vorbească. Pesemne că putea tot atît ca și mine ! Am căutat în cartea de telefon adresa de la clinica doctorului Nathan. Literele îmi jucau prin fața ochilor, fiind nevoită să urmăresc rîndul cu degetul : Gregory Way, 27, tel. (213) 276 22 74.

Am ieșit pe balcan așteptînd să mi se limpezească gîndurile. Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste oceanul

de vile înconjurate de verdeață, alcătuind această uriașă suburbie rezidențială care este Los Angeles. M-am întrebat ce-o fi făcînd Amanda în clipa asta. Îi era și ei rău ? Drept e că rezista la băutură. „Biata Amanda !" m-am surprins zicîndu-mi. De ce biata Amanda ? Era tînără, bogată, frumoasă. Nu asta își dorește oricine ? Dar oare nu era tocmai prea tînără, prea bogată, prea frumoasă ? O simțeam fragilă sub aparența-i de duritate. Era totuși încăpățînată ; se potrivise tuturor strădaniilor mele și nu-mi destăinuise nimic în seara precedentă. Mă bătea gîndul că n-o să aflu niciodată secretul acestei răpiri. La urma urmelor, ce-mi păsa ? Interesul meu adevărat nu era să-mi satisfac curiozitatea, ci să am o îndeletnicire pentru a-mi înșela lenevia la care fusesem silită. Orice era binevenit ca să nu-mi mai rumeg amintirile, amintiri prea adesea dominate de umbra morții.

Mă simțeam mai bine cînd am pornit-o spre clinica Stilwood Heights. Beverly Hills nu-i departe de locuința mea și am ajuns repede în fața unei clădiri înconjurată de un parc plăcut. La biroul de informații m-a întîmpinat o femeie tînără, de vreo treizeci de ani. Numele îi era scris pe o plăcuță în fața ei : Joan Robbins. În ciuda numelui cît se poate de american, femeia era mai mult ca sigur mexicană. I-am solicitat o întrevedere cu doctorul Nathan, precizîndu-i că lucrez cu serviciile de poliție din Los Angeles. Tînăra femeie s-a tulburat într-atît că a apăsat greșit pe clapele interfonului. M-am întrebat dacă nu cumva are probleme cu imigrarea.

A venit spre mine un bărbat în halat alb, în jur de cincizeci de ani. rece și slab. Mi-am închipuit că în tinerețe o fi fost probabil atrăgător. Mi-a spus că îl cheamă John Nathan și m-a rugat să-l urmez. Clinica strălucea de curățenie și nu se auzea aproape nici un zgomot. Infirmierele se mișcau repede, în liniște ; pînă și cărucioarele cu rotile de cauciuc păreau mai puțin zgomotoase decît cele pe care le văzusem în alte locuri. Drept e că nu frecventasem decît spitale militare. Biroul doctorului, prin ale cărui geamuri mari pătrundea multă lumină, dădea spre parc. Mobilierul, foarte funcțional, lăsa să transpară spiritul eficient, precis, al celui care-l alesese. După ce m-a invitat să iau loc, Nathan s-a așezat în fața mea, pe

unul din fotoliile rezervate pacienţilor, sugerîndu-mi astfel că discuţia noastră nu are aspect profesional.

— Miss, dacă am înţeles eu bine, sînteţi de la poliţia din Los Angeles, a început.

— Nu în mod oficial, însă îi puteţi telefona lui Honest John Mulligan la birou, sau locotenentului Cairn, vă vor confirma că lucrez cu ei. Mă cheamă Carol Evans.

Doctorul a zîmbit cu o umbră de maliţiozitate.

— Nu va fi necesar dacă nu-mi cereţi ceva secret, iar de nu va fi cazul, n-o să vă răspund !

— De fapt, nu cu dumneavoastră vreau să stau de vorbă, ci cu una din bolnave, Mrs. Greenwood, am pur şi simplu să-i pun cîteva întrebări.

Gestul lui Nathan, semnificînd surprinderea, a fost atît de brusc încît mi s-a părut exagerat.

— Ce puteţi dori de la această sărmană femeie care şi-a petrecut ultimii doi ani din viaţă închisă în casă ?

M-au mirat duritatea vocii şi violenţa reacţiei. Am avut impresia că se simţea vizat personal, de parcă pe el l-aş fi făcut răspunzător, nu pe una din bolnavele lui. În definitiv, se prea poate ca doctorul Nathan să fie devotat trup şi suflet meseriei, pentru a se simţi solidar cu pacienţii pe care îi avea în grijă.

— Doctore, nu vă supăraţi. Am aflat despre Mrs. Greenwood, de starea sănătăţii ei ; ştiu, mai cu seamă, că suferă de anghină pectorală şi că a făcut un alt infarct.

— De unde ştiţi ?

— M-a informat fiica ei, Amanda. Mi-a dat chiar de înţeles că starea mamei e disperată.

— Întrucît Amanda vi s-a destăinuit, nu voi trăda secretul profesional vorbindu-vă despre sărmana Ethel. În tinereţe, a avut un reumatism articular care i-a provocat o endocardită malignă lentă. În perioada aceea a fost salvată cu penicilină, dar i-au rămas sechele agravate de leziuni coronariene. Acum un an şi ceva a avut un dublu infarct, şi abia de-a scăpat. De data asta...

A făcut un gest de neputinţă.

— Îi cunoaşteţi bine copiii ?

— Desigur. I-am îngrijit de la vîrsta cea mai fragedă. În sfîrşit, ca să fiu precis, trebuie să fi avut vreo zece ani cînd mi i-a adus prima oară. Amanda a fost mul-

tă vreme fragilă iar maică-sa ținea s-o examinez aproape săptămînal.

— Aproape săptămînal ! am exclamat, surprinsă.

— Da, era exagerat, însă Ethel era traumatizată la gîndul adolescenței ei ratate. Amanda și-a învins cu timpul toate dificultățile, încît e o tînără foarte frumoasă, nu găsiți ?

Ochii doctorului străluceau cînd vorbea despre Amanda. M-am întrebat dacă entuziasmul i se datora unei îndreptățite satisfacții profesionale sau dacă nu cumva era pur și simplu îndrăgostit de ea.

I-am spus zîmbind :

S-ar zice că o iubiți mult.

— E normal. Te atașezi de copiii pe care ai șansa să-i vezi cum cresc an de an. Acum, am uneori impresia că Amanda face parte din propria mea familie. Cînd am văzut-o prima dată era o copilă firavă, și iată cît s-a schimbat. Poate că mă laud, dar sînt convins că am contribuit la această metamorfoză.

— Și Baynard ?

— Relația cu el a fost dificilă, nu știu de ce. Eram conștient că nu mă prea iubește, dar n-am putut ghici motivul. Poate pur și simplu credea că o prefer pe soră-sa.

— Amanda mi-a spus că și el suferă de tulburări cardiace.

— Oh ! un suflu ușor la inimă, nimic grav.

— Credeți că sînt în relații afectuoase ?

— N-aș ști să spun deoarece băiatul nu mă mai consultă. La cincisprezece-șaisprezece ani era mort de admirație față de sora lui și am impresia că a fost îndrăgostit de ea. Se întîmplă frecvent cînd fata este mai mare. Din cîte mi-a povestit Amanda, acum se înțeleg mai puțin.

„Mai puțin" îmi părea un dulce eufemism, însă n-am făcut nici o remarcă.

— Doctore, v-ați îngrijit și de Raymond B. Greenwood ?

— Nicidecum, el era sub supravegherea a trei dintre cei mai buni oncologi din oraș. Averea îi permitea să plătească oriunde și oricînd tot ce-i mai valoros, sau considerat astfel. Între noi fie vorba, mai bine că nu mi-a fost

pacient, n-avea renume de om foarte comod și își trata medicii ca pe propriii lui slujbași.

— N-au putut face nimic pentru el ?

— Ba da, i-au prelungit viața cu aproape trei ani. E remarcabil ținînd seama de vîrstă. De asemenea, prin voința lui nemaipomenită, a rezistat bolii vreme mai îndelungată decît ar fi făcut-o un altul.

— Ce vîrstă avea cînd a murit ?

— Șaptezeci și cinci. Era mult mai în vîrstă decît soția lui, Ethel are, ca și mine, cincizeci și doi de ani.

— O cunoștea pe Mrs.. Greenwood înainte de a vă fi pacientă ?

— Nu, ce idee ! Absolut deloc.

A dezmințit așa de iute și de brutal încît m-am întrebat dacă nu cumva mințea.

— Apela la serviciile acestei clinici de cînd venise în Los Angeles. Pe vremea aceea eu eram medic la spitalul de la universitatea UCLA și-l știam pe bătrînul doctor Burton, care construise Stilwood Heights înainte de război. În urmă cu treisprezece ani, soția mea, Rebeca, a căpătat o moștenire și am putut cumpăra clinica ; așa se face că Mrs. Greenwood și copiii ei mi-au devenit pacienți.

— Înțeleg. E absolut imposibil să discut cu ea, fie și numai pentru cîteva minute ?

— Oh ! Mă tem că e cu totul imposibil. Ethel e de patru zile sub perfuzie. Nu mai e conștientă. Cea mai mică agitație din jur i-ar putea fi fatală.

— Asta e, păcat. Aveam un singur lucru de lămurit dar, cum îmi păreți un atît de bun cunoscător al familiei Greenwood, poate o să-mi răspundeți în locul ei. Amanda e logodită sau nu, și dacă da, cu cine ?

Doctorul s-a arătat de-a dreptul uluit, și nu atît de frivolitatea întrebării cît de implicațiile pe care le sugera. Ochii lui inteligenți m-au fixat din spatele ochelarilor încercînd parcă să-mi ghicească cele mai ascunse gînduri. Fără doar și poate, știa despre Amanda și familia Greenwood cu mult mai multe decît voia să-mi dezvăluie.

— Ascultați, mi-a răspuns într-un tîrziu, e-adevărat că îi cunosc bine pe membrii acestei familii, dar nu mă

număr printre intimii casei. Din cîte știu, Amanda nu-i logodită.

— Nici cu Nick Turner ?

— N-am auzit niciodată de el, mi-a răspuns prea repede.

Și am știut că minte.

— Ei bine, vă mulțumesc pentru ajutor, doctore, scuzați-mă că v-am răpit din timp.

— Oh ! Nu-i nimic, n-am avut nici o urgență în dimineața asta, mă tem că nu v-am fost de mare folos. Îmi pare rău, credeți-mă.

Ieșind, am aruncat o privire înspre Joan Robbins, aflată tot la postul ei. A pălit. Hotărît lucru, nimănui nu-i plăcea că mă aflu aici... Doctorul fusese totuși amabil, poate nițel cam prea. Cu siguranță că se străduia să-mi ascundă ceva, poate pur și simplu interesul pe care i-l purta Amandei, un interes pe care-l bănuiam serios a fi de natură extraprofesională. Ca să fiu sinceră, nu prea eram în măsură să i-l reproșez... Cînd am ajuns acasă suna telefonul. Mă căuta un adjunct al locotenentului Cairn, care mi-a adus la cunoștință că Baynard Greenwood fusese descoperit asasinat.

7

Vila mea, Sunshine, era mult mai aproape de Bel Air decît sediul central al poliției, așa că am ajuns la Hacienda cu puțin înaintea locotenentului. Polițistul de gardă mi-a interzis să intru și în consecință am așteptat cu răbdare să vină Cairn, învîrtindu-mă în jurul piscinei.

Prin urmare, Baynard fusese asasinat... Felul în care se desfășurau evenimentele mă lua total pe nepregătite. După tentativa de răpire, căreia îi căzuse victimă Amanda, se putea presupune că e vorba de o acțiune concertată împotriva familiei Greenwood. Pe unde o fi umblat Nick Turner în noaptea trecută ? Mi se părea ca un vinovat foarte prezentabil... Șirul gîndurilor mi-a fost întrerupt în momentul în care au sosit două mașini de poliție, cu sirenele în funcțiune. Din mașini au ieșit opt bărbați. Printre ei și Michael Cairn care, zărindu-mă, a venit spre mine urmat de un tînăr înalt, care emana prin toți porii rigiditatea.

— *Hello*, Carol, m-a salutat locotenentul, ți-l prezint pe Ron Burns, unul din adjuncții lui *District Attorney*.

Ne-am dat mîna ceremonios, gest însoțit de tradiționalul „Cum o duceți ?" Băiatul trebuie să fi fost cu vreo cinci ani mai mic decît mine, dar făcea eforturi să pară de două ori mai mare.

— Ce s-a întîmplat ?. l-am întrebat pe Cairn.

— Știu doar că Greenwood-fiul a fost găsit mort în patul lui de către slujnică, în urmă cu ceva mai puțin de o oră.

— Deci de Julie, o cunosc. Ea v-a anunțat ?

— Nu, paznicul din Bel Air, alertat la rîndul lui de Miss Greenwood. Tot ei l-au chemat și pe agentul pe care l-ai văzut de gardă în fața casei. Acum, haide, trebuie să ne întîlnim cu echipa.

— Miss Evans, a intervenit Burns cu un aer sever care îți stîrnea zîmbetul, *District Attorney* vă permite să continuați ancheta însă acțiunile noastre nu trebuie să se interfereze în nici un fel. S-a înțeles ?

— Tinere, n-am nici cea mai mică intenție.

S-a înroșit, arătat furios și a căutat o replică profundă ; eu însă mă și dusesem după Cairn, el fiind nevoit să iuțească pasul ca să ne ajungă. E sigur că nu mi-l făcusem prieten, dar tinerii ăștia proaspăt absolvenți au darul să mă calce pe nervi. Tare aș mai fi vrut să-l văd împotmolindu-se prin vreo orezărie cu vietnamezi pitulați cam peste tot ; n-ar mai fi fost așa de sclivisit și s-ar fi vîrît și-n gaură de șarpe, implorînd cerul să scape.

Ne-a întîmpinat un agent în uniformă care ne-a condus în camera lui Baynard, la etajul întîi. Acesta se afla în aripa stîngă a casei, în partea opusă față de camera Amandei. Cînd am intrat, un fotograf tocmai își isprăvise treaba.

— Doctore, vă aparține, a spus întorcîndu-se spre un bărbat în civil.

— O clipă, a făcut locotenentul.

S-a apropiat de corp și l-a cercetat pe îndelete. Baynard sta lungit pe burtă în pat, părînd că doarme încă. Fusese omorît prin împușcare în urechea dreaptă. Probabil nu se trezise în momentul uciderii, trecînd direct de la somn în neființă. În fond, un sfîrșit frumos ; poate cam prematur la douăzeci de ani...

— Doctore, îl puteți lua, a spus locotenentul.

Un sergent în uniformă a făcut cîțiva pași în față, ținea în mînă un pistol automat Smith și Wesson, calibrul 9 mm.

— Am găsit arma lîngă corp, a explicat. S-a tras un

glonț iar pistolul a fost șters cu grijă, cu el probabil a fost omorît băiatul.

— N-a fost răzuit numărul serici ? a întrebat Cairn.

— Nu, e intact, o să fac cercetările obișnuite. Locotenente, altceva vreau să vă semnalez, a mai zis, aerul condiționat : l-am găsit debranșat și ușa de la balcon întredeschisă. Nici un semn de efracție.

— Altfel spus, oricine putea intra urcînd pînă la balconul de la etajul întîi, a constatat, suspinînd, locotenentul. Ei bine, mulțumesc, Hopkins, ocupă-te de pistol.

L-am urmat pe Michael Cairn la ușa de la balcon, a cărei cremonă a examinat-o cu atenție. Nu părea să fi fost forțată. A ieșit pe balcon și s-a aplecat peste balustradă.

— Nu-i nevoie să fii acrobat ca să te cațări pînă aici, și un copil ar fi fost în stare s-o facă.

— Dacă ucigașul ar veni de-afară, am remarcat.

— Trebuie știut dacă tînărul Greenwood obișnuia să doarmă așa, cu fereastra deschisă. Ne vor spune servitorii.

Locotenentul s-a întors în cameră și s-a îndreptat spre doctor, acesta încheindu-și primele observații.

— Așadar, doctore ?

— Moarte instantanee prin pătrunderea unui glonț în creier. S-a tras de foarte aproape. După orificiul de intrare a glonțului, e vorba probabil de un pistol de 9 mm, dar nu voi fi sigur decît în momentul în care o să extrag proiectilul. Dată fiind starea corpului, aș fixa ora morții între miezul nopții și trei dimineață. Deocamdată îmi e cu neputință să fiu mai precis.

— Perfect, doctore, vreau raportul pe biroul meu mîine dimineață.

— E-n regulă, aduceți-mi clientul la laborator, mă voi ocupa de el după-amiază. Vă salut pe toți !

În timp ce vorbea, observam manevrele lui Burns care-și dădea aere, interogîndu-l pe unul, ocărîndu-l pe altul. În fapt, oamenii de la criminalistică își vedeau mai departe de treabă, ca și cum el nici n-ar fi fost acolo. Cairn, care cercetase prin sertarele de la biroul lui Baynard, a venit spre mine și m-a luat afară din cameră.

— Vino, mi-a spus, bobocul ăsta începe să mă asur-

zească. O să procedăm la interogarea servitorilor. Unde-i fata care a descoperit corpul ? s-a adresat unui pilițist în uniformă.

— Așteaptă jos, locotenente, în salonașul din stînga scării.

— Bun, mă duc ; dacă mă caută cineva, mă găsește acolo.

Am coborît cu Michael și am descoperit-o pe Julie chircită într-un fotoliu prea mare pentru ea. Ca și în seara precedentă, purta o rochie neagră, sobră, și un șorț alb, însă pielea i se colorase în vinețiu, simptom al negrilor speriați. Privirea-i înfricoșată se ațintea cînd spre locotenent cînd spre mine, ca și cum s-au fi întrebat care o va lovi mai întîi. Michael Cairn și-a dat seama cum stau lucrurile, întrucît i-a spus pe un ton liniștitor :

— Julie, să nu-ți fie frică, nimeni n-are de gînd să te acuze. Dumneata ai descoperit corpul ?

— Da, Dom'le locotenent, Domnu' Baynard îmi poruncise.

— Nu să-i descoperi leșul, presupun !

— Nu, vreau să zic, îmi poruncise să-l scol înainte de prînz. Mi-a spus asta după plecarea fetelor care-l însoțeau, cele pe care Miss Amanda și doamna care este cu dumneavoastră le-au întîlnit aseară, domnule locotenent.

Uimit, Cairn m-a întrebat din priviri.

— Așa-i, Michael, n-am avut cînd să-ți spun, dar am fost aici ieri spre seară. În momentul în care ieșeam din Hacienda, Amanda și cu mine, pe la vreo opt seara, a intrat pe ușă Baynard, destul de cherchelit, susținut de două fete, gen animatoare ori *call-girls* .*

— Bine, o să vorbim imediat despre asta. Julie, a continuat întorcîndu-se spre ea, s-o luăm de la capăt. Trebuie să-mi explici totul limpede. Mai întîi, povestește-mi despre dumneata și despre felul cum ai intrat în serviciul familiei Greenwood.

A răspuns la iuțeală, de parcă recita un text.

Da, dom'le locotenent, mă cheamă Julie Hawkins. Am nouăsprezece ani, m-am născut la Burbank, în California. Am început să lucrez la șaisprezece ani și m-am înscris

---

* Fată pe care o chemi prin telefon acasă. (N. T.)

la un birou de plasare din Los Angeles. În urmă cu un an și jumătate, cam așa, patronii mei s-au mutat în est și mi-am pierdut slujba. Atunci biroul m-a trimis aici. Bătrînul domn era foarte bolnav și casa nu era veselă, de aceea slujnicile nu voiau să rămînă. Eu aveam nevoie să lucrez pentru că părinții mei sînt săraci, și am acceptat postul. Curînd șoferul și cealaltă femeie de serviciu au plecat și ei, n-au mai rămas decît Tom, grădinarul, bucătăreasa, care tocmai a fost concediată, și cu mine. Cînd Mr. Greenwood a murit, atmosfera din casă s-a schimbat. Era ciudat, dom'le locotenent, a adăugat relaxîndu-se un pic, de obicei, cînd e un mort, tristețea năpădește casele, dar aici a fost invers. Am impresia că toată lumea era ușurată.

— Mr. Greenwood nu era iubit ?

— Nu tocmai, locotenente, voi spune mai degrabă că toți se temeau de el. Era un bătrîn foarte dur, iar eu eram îngrozită de fiecare dată cînd trebuia să-i duc tava. Nu-i bine să spui așa, dar am fost mulțumită cînd l-au dus la spital.

— Îl cunosc pe Mr. Greenwood după faima pe care-o avea, a admis Michael ; și cu restul familiei cum te înțelegeai ?

— Oh ! cu Mrs. Greenwood foarte bine, păcat că biata doamnă e atît de bolnavă. Cu domnu' Baynard...

Avea o voce pierită și mi se părea că-i gata să plîngă. Micuța Julie o fi fost îndrăgostită de el, ceea ce ar fi explicat indignarea zugrăvită pe chipul ei în seara trecută, cînd Amanda își vorbise fratele de rău.

— Cu el, a reluat într-un tîrziu, după ce și-a suflat nasul, foarte bine și cu el, era drăguț cu mine, chiar și cînd bea. Cu Miss Amanda e altceva... (A șovăit.) E greu s-o mulțumești...

— Cum adică ?

— Ei bine, mereu consideră că nu-i calc bine rochiile sau că nu-i aranjez lucrurile cum trebuie. Fac și pentru ea cum fac și pentru ceilalți, dar nu-i niciodată mulțumită. Știu că nu mă iubește... Odată mi-a dat un costum de baie, pe care nu-l mai voia și mai pe urmă mi-a reproșat că i l-am luat fără să-i cer voie. Sînt convinsă că nu uitase...

Michael și cu mine am zîmbit văzînd aerul furios și încăpățînat al copilei.

— Pot s-o întreb ceva ? am spus.

— Te rog, Carol.

— Spune-mi Julie, Nick Turner venea des pe-aici ?

— Oh ! nu, Miss. Trebuie să fi fost invitat la cină, de două ori, cred, și pe urmă a vizitat-o pe Miss Amanda în cîteva după-amieze. Nu știu de cîte ori, e rău să-ți controlezi stăpînii; în orice caz, nu des.

— Bine, mulțumesc. Am isprăvit, Michael.

— Bun, a continuat locotenentul, să ne întoarcem la ieri-seară. Cînd Miss Greenwood și Miss Evans, aici de față, au ieșit, Baynard, mi-ai zis, intra cu două fete. Știai cine sînt ?

— Nu, dom'locotenent. Nu erau fete de condiție bună, puteți fi sigur de asta. Domnu' Baynard, el era foarte drăguț, dar aducea adesea fufe dintr-astea, era o rușine. Ieri venise o negresă ; e foarte trist să vezi așa ceva, nu-i bine să umbli cu un alb pentru bani.

— Cînd au plecat ?

— Destul de repede, o jumătate de oră mai tîrziu, poate mai puțin. Am fost mirată, de obicei ele stau mai mult. L-am auzit pe domnu' Baynard strigînd că nu mai vrea să le vadă, că sînt curve și că pot să se care. Sînt cuvintele lui, dom'le locotenent, eu numai repet. Am tras cu ochiul în hol să văd ce se întîmplă. Negresa a coborît prima, era complet îmbrăcată. Fata albă a apărut aproape imediat, nu avea pe ea decît fusta și coborînd, sînii mari i se bălăbăneau într-un fel caraghios. Domnu' Baynard i-a aruncat de pe scară, de sus, bluza, și ea s-a îmbrăcat înainte să iasă.

— Păreau furioase ?

— Oh ! nu, mai degrabă rîdeau. Negresa avea multe bancnote în mînă ; deci, firesc, dacă fuseseră plătite, n-aveau de ce să se plîngă. Cu atît mai mult cu cît domnu' Baynard era om generos. După plecarea celor două am urcat să-l văd și l-am întrebat dacă are nevoie de ceva. Se și culcase și am crezut c-o să mă certe că l-am deranjat. Dar nu, mi-a zis să-l trezesc înainte de prînz pentru că după-masă voia să-și vadă mama la spital. După ce

i-am promis că-l trezesc, i-am urat noapte bună, apoi m-am dus la culcare.

— Julie, acum încearcă să-ți amintești, e important. Cînd ai intrat în cameră la Baynard Greenwood, ai observat dacă aerul condiționat funcționa și dacă ușa de la balcon era deschisă ?

— Oh ! da, cum să nu, domnu' Baynard dormea mereu așa.

— Mereu ?

— Oh ! da, dom'le locotenent, chiar și iarna.

— Iată, am lămurit o treabă, șopti Cairn, încîntat. Bun. să vorbim acum de focul de armă, a continuat. N-ai auzit nimic ?

— Absolut nimic, dom'le locotenet, camera mea e în celălalt capăt al casei, lîngă a grădinarului. Noi nu putem auzi nimic noaptea. Deși Mrs. Greenwood era neliniștită că se simțea izolată în felul ăsta și ar fi vrut să dorm lîngă ea, Miss Amanda n-a fost de acord. I-a spus maică-si că e ea acolo, în caz că avea nevoie de ceva. De altfel, ea s-a ocupat de toate în noaptea cînd biata doamnă a avut altă criză ; eu n-am fost trezită decît de sosirea ambulanței. Cred că Miss Amanda n-avea încredere în mine, zicea că sînt prea tînără.

— Bun, a întrerupt-o locotenentul, n-ai auzit nimic, te cred. Grădinarul era acasă ieri-noapte ?

— Da, Tom era la el, i-am văzut lumina pe sub ușă cînd m-am dus la mine. E un singuratic, stă în casă și citește, nu se uită niciodată la televizor.

— Și dumneata nu te duci niciodată la el ?

Julie a rîs pentru prima oară.

— Dom'le locotenent, dar are peste șaizeci de ani !

— Scuză-mă, n-am știut. Julie, ca să isprăvim cu întrebările personale, erai amanta lui Baynard ? Baynard n-avea șaizeci de ani.

— Vai ! nu, dom'le locotenent. Firește, din cînd în cînd domnu' Baynard m-a pipăit nițel, așa. O dată, în cameră la el, mi-a scos sutienul și mi-a mîngîiat sînii. Dar n-am vrut să meargă mai departe, i-am explicat, n-o să mă culc niciodată cu un alb, niciodată. Fiecare trebuie să rămînă la locul lui.

— Și a înțeles ?

— Da, domnu' locotenent, zău că era drăguț. Dar cînd bea, își plimba nițel mîinile, dar nu insista. Mie-mi plăcea de el...

La aceste vorbe a izbucnit pe neașteptate în lacrimi. Michael i-a făcut semn că poate să plece, apoi și-a chemat un om de-al lui și ia cerut să i-l aducă pe grădinar. S-a întors spre mine.

— Deci, l-ai zărit pe tînărul Baynard aseară ?

— Doar cîteva minute. Venisem s-o văd pe Amanda după discuția cu Nick Turner, nu mi-a spus nimic interesant. Mi-a propus să luăm masa la restaurant și, cînd să ieșim, a apărut Baynard cu două fete. Mi-a spus numai trei vorbe fiindcă era beat. Să fi fost pe la ora opt, ți-am zis.

— Părea în relații bune cu soră-sa ?

— Se înțelegeau precum cîinele cu pisica. De altminteri, s-a arătat foarte grosolan cu ea.

— Amanda Greenwood a venit acasă singură sau ai însoțit-o dumneata ?

— Nu luasem decît mașina mea, așa că am adus-o aici. Am lăsat-o exact în fața ușii. Michael, mi-e teamă că sînt un foarte prost martor, dar habar n-am cît putea fi ceasul. După restaurant a ținut să cunosc barurile de noapte pe care le frecventează ea ; găsea mereu ceva care să nu-i convină, unul era prea zgomotos, altul prea pustiu, ori nu-i plăcea orchestra. Amanda e o copilă foarte răsfățată, știi și dumneata. În sfîrșit, am încercat patru-cinci pînă să dăm de unul care să-i fie pe plac.

— Sper că ea a plătit !

— Bineînțeles, Michael, nu-s nebună. Eram în schimb foarte veselă, căci de fiecare dată amîndouă am băut mult.

— Nu-ți amintești în ce bar v-ați încheiat seara ?

— Nu-mi amintesc absolut nimic ! Michael, dacă toți martorii ar fi ca mire, n-ai ajunge prea departe cu anchetele.

— Carol, poate că Miss Greenwood are o memorie mai bună, altminteri va fi suficient să-i întrebăm pe șefii de restaurant ; e cunoscută și-și vor aduce aminte dacă a trecut pe acolo. Aha ! iată-l pe grădinar, a adăugat văzîndu-l pe polițistul trimis după bătrîn.

Era un negru cu păr alb, creț, încovoiat de vîrstă; cred că era pe-aproape de șaptezeci de ani. Nu se arăta fricos precum Julie, dar arbora aerul respectuos al celui care știe că stăpînul alb are întotdeauna dreptate. L-aș fi văzut foarte potrivit în rolul de sclav bun într-un film mut a cărui acțiune ar fi avut loc pe o plantație din sud, în perioada războiului de Secesiune.

— Cum te numești dumneata și de cînd lucrezi la familia Greenwood ? l-a întrebat Cairn.

— Mă numesc Tom Blake, domnule locotenent, și trebuie să am între șaizeci și nouă și șaptezeci și doi de ani, nu știu exact. M-am născut în Atlanta ; tata avea acolo o mică fermă, dar munca pămîntului e grea și mi-am încercat norocul la Hollywood. Mă gîndeam că pot găsi o slujbă în cinema, dar a venit criza și studiourile s-au golit. Cum mă pricepeam la plante și la cultivarea lor, am fost grădinar la un scenarist care locuia cu chirie într-o vilă din Bel Air. Cînd i-a scăzut cota, a trebuit să se mute și m-a recomandat lui Mr. Greenwood, dispus să primească pe cineva priceput care să se ocupe de grădina lui. Am fost angajat în octombrie 1963 și de atunci am rămas aici.

— Personalul a fost totdeauna atît de redus ?

— Nu, pe cînd trăia Mr. Greenwood, în afară de mine mai erau un șofer, două slujnice și o bucătăreasă. Acum vreo săptămînă Miss Amanda a concediat-o pe ultima bucătăreasă pentru că primea bărbați la ea în cameră ; înțelegeți, era o mexicană tînără. N-a fost încă înlocuită, așa că Julie pregătește mîncarea.

— Dumneata erai atașat de patron ?

— Mr. Greenwood era un om dur și sever, dar lipsea deseori. Eu îi dădeam socoteală de munca mea lui Mrs. Greenwood. E o doamnă foarte bună și miloasă. E trist că-i atît de bolnavă, sărmana, de doi ani practic n-a mai ieșit din camera ei ; și cît îi mai plăcea să se plimbe prin grădină ! Ca să fiu sincer, cînd Mr. Greenwood era acasă, evitam să dau ochii cu el, așa nu riscam să mă ocărască. Era dur...

— Și cum te înțelegeai cu copiii ?

— Cu Mr. Baynard n-am avut multe de vorbit, nu-l interesa deloc grădina și nu se ocupa de mine. Dacă avea

nevoie de ceva, apela mereu la Julie. Ținea foarte mult la ea.

— Îi era amant ?

— Oh ! domnule locotenent, n-am spus asta. Întîi de toate, habar n-am, și-apoi dacă Julie pare puțin cu capul în nori, așa, în fond e fată serioasă. Avea însă o slăbiciune pentru Mr. Baynard, asta-i sigur.

— Și relațiile cu Amanda ?

— Cînd era mică, Miss Amanda era foarte drăguță, m-am jucat adesea cu ea în grădină. Îi construisem o colibă, îi zicea casa ei. Trecea pe acolo în fiecare zi și amîndoi am crescut în coliba aceea un iepure, să fi avut cam unsprezece-doisprezece ani pe atunci. Mai-apoi, crescînd, n-au mai interesat-o treburile astea ; nu că s-ar purta urît cu mine, e pur și simplu indiferentă. Niciodată nu se prea gîndește la ceilalți, a fost mereu un copil răsfățat, pe care macă-sa a alintat-o. Dar eu îi rămîn foarte atașat, cîțiva ani mi-a dat iluzia că sînt bunic.

— Mi s-a spus că, în schimb, nu se înțelegea deloc cu tatăl ei.

— E-adevărat, dar era foarte greu să te-nțelegi cu el. Nici fiu-său, care era totuși preferatul lui, nu reușea. Mr. Greenwood avea o voință de fier și nu pricepea că poți acționa sau chiar gîndi altfel decît el. Într-o zi, am surprins întîmplător discuția dintre doi medici de-ai lui care spuneau că numai datorită acestei voințe mai rezista bolii.

— Înțeleg, zise Michael Cairn. Să ne întoarcem acum la seara precedentă. Dumneata ai văzut cînd a venit Baynard cu fetele care-l însoțeau ?

— Nu, în acel moment lucram în cealaltă parte a casei.

— Ai auzit în cursul nopții o împușcătură ?

— Nimic, Julie a intrat la ea în cameră pe la nouă, asta-i tot. Puteți verifica, din locul unde sînt camerele noastre n-ai cum să știi ce se petrece în față.

— O să verific, fii fără grijă. Deci, dumneata nu-mi poți da nici o informație utilă ?

— Domnule locotenent, îmi pare rău, nu știu nimic. Nu înțeleg cum de s-a putut face asemenea lucru, era încă un copil.

— Mulțumesc, poți pleca.

8

Întorcîndu-mă în camera lui Baynard, am văzut că oamenii de la criminalistică tocmai își terminaseră treaba. Sergentul l-a avertizat pe Michael că nu găsiseră nici un indiciu relevant.

— Doar în serialele TV dai peste așa ceva, mi-a spus Cairn, realitatea e mult mai descurajantă. Singura noastră speranță e numărul armei, măcar de n-ar fi fost furată...

Ron Burns discuta într-un colț al încăperii cu o femeie scundă de vreo cincizeci de ani, care-și ștergea ochii pe furiș. M-am întrebat dacă Mrs. Greenwood ieșise din spital. Era puțin probabil, nu vedeam cum un medic și-ar anunța o bolnavă de inimă că fiu-său a fost ucis !

— Cine-i ? l-am întrebat pe Michael după ce-a isprăvit conversația cu un om de-al lui.

— N-am idee, mi-a spus. Adineaori am trimis doi oameni în cameră la Julie și la Tom Blake. Sergentul Hopkins o să tragă de aici un foc cu gloanțe oarbe, nu pentru că aș pune la îndoială ce mi-au zis, însă trebuie să verificăm totul. Să mergem la Burns, nu trebuie s-o înfricoșăm pe această femeie.

Tînărul adjunct al lui DA ne-a prezentat-o pe Mrs. Nora Scott, soră cu Mrs. Greenwood și mătușă a Amandei.

— Să ieșim, a spus locotenentul, trebuie să se tragă din această încăpere, ca să fiu convins că servitorii au spus adevărul.

— Aha ! excelentă idee, a declarat Burns. Mrs. Scott m-a autorizat să duc corpul la institutul modico-legal.

— Soră-mea se simte foarte rău, mi-a zis pe cînd coboram la parter, și acest nou șoc i-ar fi cu siguranță fatal. Am sosit de cum m-a anunțat, Amanda, acum biata fetiță a rămas singură pe lume.

— Doamnă, credeți-mă, îmi pare rău, i-a spus Michael invitînd-o în salonașul unde îi interogase pe Julie și pe grădinar. Dacă aveți bunăvoința să mă așteptați cîteva minute, am să vă pun niște întrebări, pură formalitate.

Mrs. Scott a făcut un gest de aprobare și, scoțindu-și batista, a început să se smiorcăie zgomotos. Cairn a tras binișor ușa după el.

— Aveți vreo idee ? l-a întrebat Burns.

— Deocamdată nici una. Baynard Greenwood dormea tot timpul cu ușa de la balcon deschisă. Deci, oricine putea să intre lesne în cameră. Singura pistă serioasă o reprezintă arma găsită lîngă corp.

— Foarte bine, locotenente, a răspuns Burns pe un ton sec. Acum un sfert de oră am vorbit la telefon cu Honest John. Vă cere să vă ocupați de acest caz cu tot tactul necesar și insistă să nu tracasați familia Greenwood. M-a însărcinat să vă amintesc că odinioară a fost foarte legat de Raymond B. și că o simpatizează mult pe Miss Amanda.

— Știu, iar dumneata transmite-i lui John că voi face tot ce-mi stă în puteri, i-a răspuns Cairn la fel de sec. Va trebui s-o interoghez pe Miss Amanda, însă fii sigur, n-o voi solicita mai mult decît e nevoie. Asasinatul acesta a fost prăgătit minuțios și executat cu sînge rece ; utilizarea calibrului de 9 mm și abandonarea armei ne sugerează chiar un ucigaș profesionist. Miss Greenwood s-a întors acasă în toiul nopții, după ce băuse zdravăn toată seara cu Miss Carol Evans ; îi poți deci spune lui DA că de la bun început e ștearsă de pe lista posibililor suspecți.

— Atunci e perfect, a spus Burns salutîndu-ne printr-o înclinare a capului.

S-a îndepărtat cu pași mari, cu bustul atît de țeapăn încît ai fi crezut că poartă corset.

— Cine-i băiatul ăsta ? l-am întrebat.

— Produsul pur al școlilor noastre superioare, Carol. Are numai douăzeci și șapte de ani și vrea să pară de cincizeci.

— O să-ți încurce treaba.

— Oh ! nu-i nimic. Dacă Greenwood tatăl ar mai trăi, Honest John ar fi fost într-o clipită aici iar mie nu mi-ar fi fost permis să fac un pas fără să-i raportez mai înainte ! Acum o să am totuși mai multă libertate de mișcare. Haide, să n-o lăsăm pe Mrs. Scott să ne aștepte ; la urma urmelor, mi s-a recomandat să-i menajez pe acești oameni.

Cînd am intrat, mătușa Amandei nu mai plîngea și mi se părea că s-a liniștit. I-a făcut semn locotenentului să se așeze în fața ei.

— Domnule locotenent, vă ascult, i-a spus.

— Aș vrea doar să mă ajutați să limpezesc două-trei lucruri, Mrs. Scott. Mă voi strădui să nu vă tracasez în aceste clipe triste, dar am nevoie de cîteva informații despre nepotul dumneavoastră. Îl vedeați des ?

— Nu, domnule locotenent, cum știți, soțul meu, Horace Scott, n-avea o situație materială comparabilă cu cea a cumnatului meu. Eram în relații bune și ne întîlneam în toate împrejurările în care se reunesc de obicei membrii aceleiași familii, dar, înțelegeți, nu eram strîns legați. Pe de altă parte, Baynard era mai apropiat de taică-său, iar Amanda, de mama ei. Așa că aveam mai des prilejul s-o întîlnesc pe ea cu soră-mea Ethel, decît pe nepotul meu.

— Deci nu vedeți cine putea să-l dușmănească într-atît încît să-l ucidă ?

— Absolut deloc. Sînt stupefiată, nu pricep cum poți omorî un băiat de douăzeci de ani.

— Cum se înțelegea cu sora și cu mama ?

— O să fiu sinceră, Ethel îl scăpase cu totul de sub control. Pînă la moartea tatălui, Baynard s-a arătat supus, temîndu-se serios de Raymond, ca toată lumea de altfel. Mai apoi proceda numai după capul lui iar sărmana mea soră, în starea în care se afla, n-ar fi avut cum să-l oprească.

— Și relațiile cu Amanda ?

— Oh ! se ciondăneau des, se întîmplă adesea între frate și soră, nimic foarte important.

— Înțeleg ; aș vrea să abordăm o ultimă problemă, după care vă las. Știu că Dick Hayes conduce la ora actuală afacerile societății Greenwood, familia însă mai participă și ea la decizii ?

— Teoretic, da. Știți că Raymond B. l-a format pe Dick Hayes, care ajunsese mîna lui dreaptă, iar după ce a murit, consiliul de administrație l-a numit pe acesta director general. Îi dă raportul surorii mele, însă ca e prea slabă ca să mai țină socoteala afacerilor. Baynard începuse să se intereseze de firmă. Taică-său îl determinase să urmeze cursuri de economie și de marketing, pentru a fi în stare să-i succeadă într-o bună zi.

— Baynard era de acord ?

— Oh ! nu-l încînta deloc, dar n-ar fi avut îndrăzneala să se opună voinței tatălui. Dick Hayes îl ținea la curent ; în definitiv, nepotul meu ar fi împlinit curînd vîrsta necesară ca să asigure conducerea efectivă a societății.

Cum se înțelegea cu Hayes ?

— Nu foarte bine, cred. Adesea se purta insolent cu Mr. Hayes, Ethel mi-a spus ; repeta întruna că el e adevăratul patron și că Dick, cu tot titlul lui de director general, e un simplu funcționar, ca oricare altul. Treaba asta îl tracasa totuși.

— Ce iar fi plăcut să facă ?

— Mă tem că nu mare lucru, doar să se distreze și să cheltuiască bani cu fetele. Cel puțin așa mi-au spus Ethel și Amanda, nu din observațiile mele o știu. De cîte ori venea la noi, nu mai mult de două-trei ori pe an, Baynard era foarte corect.

— Bine, vă mulțumesc, Mrs. Scott, și scuzați-mă încă o dată că v-am deranjat într-o împrejurare atît de dureroasă.

Michael Cairn a condus-o pe Nora Scott pînă la mașină. Pe drum, au văzut targa în care era transportat corpul lui Baynard, acoperit cu o pătură, și biata femeie nu și-a putut opri lacrimile. Locotenentul a așteptat să se calmeze ca să-și ia apoi rămas bun.

— Și-acum ? l-am întrebat cînd s-a întors.

— Acum trebuie s-o văd pe Amanda Greenwood și, după tot ce-am auzit despre ea, n-o să fie plăcut ! În fine, o s-o chem.

— Amanda nu-i realmente rea, e o fetiță bogată și răsfățată, cum ți s-a tot repetat. Așadar, dacă o convoci, o să ai fără doar și poate necazuri mari. E pe deplin conștientă de legitimitatea ei dinastică și de faptul că a devenit unica moștenitoare a imperiului Greenwood. Ar fi o tactică mai bună s-o vezi la ea în cameră. Vino, știu unde se află.

Michael mi-a făcut semn că mă aprobă, iar eu l-am condus la etajul întîi. Cînd am ciocănit la ușa Amandei, nu m-am mirat că nu mi se răspunde. Mă cam obișnuisem cu măruntele manii ale tinerei persoane ; cred că juca rolul de prințesă inaccesibilă. Ca să mă fac auzită, am strigat destul de tare :

— E Carol, sînt cu locotenentul Cairn de la brigada de criminalistică, putem intra ?

Abia de-am auzit un „da“ slab și am împins ușa. Amanda stătea ghemuită într-un fotoliu și purta un chimono de interior din mătase neagră, care-i scotea în evidență auriul părului. I-a aruncat locotenentului o privire plină de dispreț și totodată de teamă. Fără să-i răspundă la condoleanțe, i-a spus cu o insolență deliberată :

— Presupun că sînt obligată să răspund la întrebări, nu ? Doar dacă invoc amendamentul cincisprezece...

— Nu, Miss Greenwood, v-ați putea prevala de drepturile constituționale pe care le aveți în caz că ar fi vorba de întrebări de natură să vă implice ; dar eu aș vrea numai să știu dacă ați văzut sau auzit ceva astă-noapte ?

Amanda l-a privit fix pe Michael, rînjind pe față.

— Domnule polițist, vă atrag atenția că, dacă eu mi-am ucis fratele, întrebările pe care mi le puneți pot să mă implice, după cum susțineți în limbajul dumneavoastră de breaslă.

L-am admirat pe Michael, care-și păstra calmul și zîmbetul ; eu aș fi explodat și i-aș fi tras una la fund acestei puștoaice necuviincioase.

— Miss Greenwood, vă asigur că nu sînteți cîtuși de puțin suspectată. Dacă însă doriți să descoperim cine v-a ucis fratele, e nevoie să cooperați.

— Adevărul e că nu-mi pasă nici un pic, a spus.

Apoi, cu un oftat de lehamite, a continuat :

— Bine, dați-i drumul.

— Vă amintiți la ce oră v-ați întors astă noapte cu Miss Evans ?

— Nicidecum, v-a spus probabil, am bătut multe cîrciumi iar la întoarcere nu mă mai țineam foarte bine pe picioare. M-am dus numaidecît să mă culc.

— Deci, cînd v-ați întors nu v-ați văzut fratele ?

— M-aș fi ferit să fac așa ceva ! În momentul în care am plecat era cu două fufe, aveam toate motivele să cred că se mai aflau la el în cameră.

— Da, firește. Vă amintiți cum se numea ultimul bar de noapte în care ați fost aseară ?

Amanda, care nu ne invitase să stăm jos și ne sfida din fotoliul în care se afundase, s-a ridicat brusc în picioare și s-a postat în fața locotenentului :

— Dumneata încerci să-mi verifici alibiul, vezi, polițai mîrșav ce ești. O să-i spun lui Honest John că n-ai vrut să-mi acorzi drepturile constituționale pe care le am.

— Dar, Miss Greenwood, nici vorbă, s-a grăbit Michael să răspundă făcînd un pas înapoi de parcă tînăra din fața lui îl înfricoșa. Nici vorbă, încerc numai să aflu unde se aflau în momentul crimei persoanele care locuiesc de obicei la Hacienda. E pur și simplu o întrebare de rutină.

— Tot ce știu, a spus Amanda, e că ultimele trei orchestre pe care le-am ascultat sînt cele ale lui Tex Beneke, Bill Tole și Ed Leach Big Swing Band. Nu știu în ce ordine, însă ar trebui să te mulțumești cu atît. Nu-mi place poliția, a adăugat pe neașteptate.

Cairn nu s-a scandalizat.

— Miss, știți, puțini sînt cei care ne plac. Sînt plătit să descopăr cine l-a ucis pe fratele dumneavoastră și sper să reușesc.

Amanda a înălțat din umeri și s-a întors la fotoliul ei, poftindu-ne apoi, printr-un gest al mîinii, să luăm loc. Se resemnase, pare-se, să suporte interogatoriul locotenentului.

— Să nu contezi pe ajutorul meu, a spus. Frate-meu era un om de nimic, interesat numai de curse și de femeile ușoare. Și de bani, firește, ăștia însă nu ne lipseau. Cu toate astea, era preferatul Tatii pe care, din ziua cînd frate-meu s-a născut, l-a apucat un orgoliu nebun că izbutise să aducă pe lume un mascul.

— Dumneavoastră nu vă înțelegeați cu Raymond B. Greenwood ?

— Exprimarea e inexactă, de fapt în ochii lui eu nu existam. În privința mamei, o fi contat pentru el la începutul căsătoriei, dar mai apoi a așezat-o într-un colț, printre celelalte bunuri pe care le poseda. În orice caz, nu văd întrucît te-ar privi pe dumneata treburile astea.

Locotenentul s-a grăbit să bată în retragere.

— Miss Greenwood, dacă vreți, să revenim la fratele dumneavoastră. Bănuiți pe cineva anume ?

— Cu excepția mea, nu văd cine să fi avut interes să-l omoare, a recunoscut deschis.

— Încă o dată, nu se pune problema să vă acuz pe dumneavoastră, Miss Greenwood, voiam doar să vă întreb, știți să fi avut dușmani ?

— Dușmani ? Nu, categoric, dimpotrivă. Nu se uita la bani, îi cheltuia ușor cu drăguțele lui ori cu tinerii fără ocupație ce-l însoțeau la curse. Bineînțeles că n-aveau nici un interes să omoare găina cu ouă de aur. Nu, locotenente, sînt singura dumitale vinovată posibilă.

— V-aș considera mai curînd victimă, pentru că Miss Evans v-a scăpat din mîinile unor agresori. Nu-mi spuneți nimic despre povestea asta ?

Acum mi se părea că Amanda realmente se amuză și mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— E polițai ? l-a întrebat pe Michael indicîndu-mă printr-o ușoară mișcare a capului.

Acesta s-a arătat surprins și a șovăit mai înainte de a răspunde. Într-un tîrziu, a spus :

— Nu, Miss Evans nu face parte din poliție. Se ocupă de acest caz numai ca persoană particulară, și cred că doar ea vă poate destăinui mai multe, dacă dorește. Să ne întoarcem însă la povestea cu răpirea, ce s-a întîmplat ?

Amanda își reluă iarăși aerul îmbufnat de fetiță martirizată pe nedrept pentru o greșeală pe care n-a săvîrșit-o. Cred că așa o plăceam cel mai mult.

— I-am repetat de o sută de ori lui Carol că nu știu nimic, a gemut. Mă dusesem la Malibu Beach să mă bronzez, așa fără motiv, dintr-o pornire de moment. Mi se întîmplă adeseori.

— Să vă duceți la Malibu Beach ?

— Nu, să acționez sub un impuls subit, nu te da mai prost decît ești, locotenente. Am mîncat ceva în grabă la Sea Lion și, cînd am ieșit, doi tipi m-au tras într-o mașină. N-au suflat o vorbă pînă a intervenit Carol. Sinceră să fiu, am crezut că era o înscenare.

— De aceea prietenul dumitale Nick Turner l-a trimis la Miss Evans pe sergentul McEnroy ?

— Merită să revenim la treaba asta ? M-am explicat ieri cu Carol. Pur și simplu i-am istorisit întîmplarea lui Nick, împărtășindu-i bănuielile mele, asta-i tot. N-am nici un amestec în episodul McEnroy. Și-i inutil să fiu întrebată dacă sînt logodită cu Nick, e ridicol. Ca și cum ar putea fi o partidă pentru mine !

— Aveați vreo armă la Hacienda ? a întrebat locotenentul, considerînd preferabil să schimbe subiectul.

— Nici una, mamei îi era frică de lucrurile astea și ni le interzisese.

— Încă o întrebare și nu vă mai rețin. Știați că tatăl dumneavoastră e proprietarul cazinoului Paloma ?

— Da, recunoscu ea binevoitor. Tata ne informase cînd l-a invitat pe Nick acasă, la cină. Toți fusesem foarte mirați, mărturisesc, dar nu ne-am fi îngăduit să-l întrebăm de ce făcuse această achiziție. Baynard a pretins că era o manevră, ca să ascundă fiscului beneficiile excedentare ; dar nu se potrivea în nici un chip cu felul de a fi al Tati.

— Așa-i, și știm că tatăl dumneavoastră nu s-a supus unor rațiuni de această natură. Miss Greenwood, vă mulțumesc și sper să nu mai fie nevoie să vă deranjez.

— Așa sper și eu ! a spus.

— Amanda, după ce-l conduc pe locotenent să mă întorc să stau cu dumneata ? i-am sugerat, vorbind pentru prima oară.

— Dacă ții, a răspuns într-o doară.

Cînd am ieșit din Hacienda am văzut că doar o mașină îl mai aștepta pe locotenent ; toți oamenii lui plecaseră.

Ei, Michael, l-am întrebat, ce crezi despre dulcea Amanda ?

— E mai rea decît mă temeam, pariez că o să se plîngă de mine lui DA. La urma urmei, prezența dumitale îmi va fi o garanție, n-o să poată susține că n-am fost respectuos !

— Michael, te-am admirat, în locul dumitale i-aș fi ars una la fund...

— La ce bun ! Fetele astea bogate cred că le e îngăduit să facă orice, cu toate că nu-i mare lucru de capul lor. Oricum, îi plîng de milă celui pe care și-l va alege drept soț.

— Dumneata crezi că și-a ucis fratele ? Dacă e să aplic formula : cine profită de pe urma crimei ? îmi pare absolut potrivită.

Cairn începu să rîdă.

— Ei ! mergi cam departe. Dacă o formulă ca asta s-ar aplica în toate cazurile, ar fi rezolvate toate crimele. Pasiunea, ura, răzbunarea sînt mobiluri la fel de puternice. Chiar dacă luăm drept mobil interesul, contrar părerii pe care o afișezi, nu Amanda avea cel mai mult de cîștigat de pe urma morții fratelui ei. Imperiul Greenwood e condus în prezent de Dick Hayes, un băiat strălucit, care însă nu are avere. Se bucură de încrederea consiliului de administrație, dar în fapt depinde de bunăvoința acționarului majoritar, adică a familiei Greenwood. Baynard se apropia de vîrsta cuvenită pentru a-și asuma președenția societății, și este de notorietate că cei doi nu se înțelegeau, ne-a confirmat-o Mrs. Scott. Hayes nu mai riscă acum să i se fure președenția.

— Cu Amanda ce faci ?

— Carol, poate o să-ți par demodat, dar nu cred că un imperiu petrolier precum cel al familiei Greenwood ar putea fi condus de o femeie. Mai cu seamă de Amanda, care n-ar avea nici tăria de caracter, nici dorința s-o facă.

Sar ca arsă ori de cîte ori aud asemenea vorbe, de parcă o femeie n-ar prețui cît un bărbat ! Inteligență, seriozitate, spirit de decizie, puține sînt domeniile în care femeile nu-i depășesc pe bărbați ; singura noastră slăbi-

ciune e că sîntem stupid de sentimentale. În orice caz e un defect pe care eu nu-l am ! Cît despre forța fizică, de care ei sînt atît de mîndri, puțini masculi ar cîștiga măsurîndu-se cu mine.

— Michael, ești plin de prejudecăți, o femeie ar fi la fel de capabilă ca și Mr. Hayes să conducă imperiul Greenwood ; zău, încă te mai crezi în secolul trecut. În schimb, de acord, n-o văd pe Amanda în această postură ; cea de ucigașă mi s-ar părea mai potrivită pentru ea.

— Și totuși nu, Carol. Admițînd chiar că v-ați fi întors destul de devreme ca să fi avut posibilitatea materială de a comite crima, nu văd cum o fată pe jumătate beată și-ar fi ucis cu sînge rece fratele. Căci, nu uita, e vorba de un omor săvîrșit cu metodă : noi n-am găsit nici un indiciu, iar arma a fost ștearsă cu multă grijă. Astea cer o minte neîncețoșată de alcool.

— Așa ! pînă și cineva care a băut e sigur că nu ratează trăgînd de foarte aproape, ca în cazul de față. Cît despre urmele pe care nu le-ați găsit, de ce să fi existat dacă Amanda venea pur și simplu din camera ei ? Faimosul sînge rece de care pomenești se reduce la faptul că s-a gîndit să-și pună mănuși ca să tragă. Cu toate serialele noastre de la TV, pînă și un copil de cinci ani știe ce precauții trebuie luate în ziua de azi.

— Uiți ce-i spuneam lui Ron Burns: Un pistol de 9 mm e o armă serioasă, aș zice aproape de profesionist, nu-i una din jucăriile pe care le întîlnești în casele astea luxoase. Or, Miss Greenwood ne-a spus că la Hacienda n-a existat niciodată un pistol, ceea ce-i ușor de verificat întrucît pe revolverul Smith și Wesson mai figurează încă numărul seriei. Nu, crede-mă, n-are nimic de-a face cu treaba asta.

— Recunosc, eu o văd mai curînd omorînd într-un acces de furie decît cu premeditare. În fine, să mă ții la curent, Michael.

9

Întorcîndu-mă la Hacienda, am găsit-o pe Julie deretic ind mașinal prin hol, cu ochii încă roșii de plîns. Mi-a stîrnit mila și m-am simțit obligată să-i adresez cîteva cuvinte de consolare, care au făcut-o să plîngă din nou.

— Ce-o să se întîmple cu mine acum ? a izbutit să articuleze între două hohote. Miss Amanda nu mă iubește cu siguranță că n-o să vrea să mă mai țină.

— Cît trăiește Mrs. Greenwood, nu cred că ai de ce să te neliniștești. În privința Amandei, nu-i fată rea și are nevoie de dumneata, așa că pînă la urmă poate o să vă înțelegeți.

— Dimineață cînd a ieșit, iar m-a ocărît, fiindcă micul dejun nu era bine pregătit.

— A ieșit dimineață ?

— Da, cu mașina, destul de devreme.

— A lipsit mult ?

— Oh ! poate o oră. N-am fost atentă.

— Încă nu descoperiseși corpul ?

— Nu, mai ap... apoi.

Au apucat-o din nou hohotele de plîns și m-am resemnat s-o las acolo, cu durerea ei. Mă întrebam unde să se fi dus Amanda și de ce o găsisem la ea în cameră în ținută de casă, nu în haine de oraș. Poate că făceam un mister din nimic, însă m-am hotărît să aflu adevărul. Am ur-

cat, am ciocănit la camera ei și am intrat nemaiașteptînd un răspuns care, oricum, n-ar fi venit. Amanda sta din nou în fotoliu, cu genunchii îndoiți sub bărbie. Părea abătută.

— O să mă aresteze ? m-a întrebat de cum m-a văzut.

— Să te aresteze ? Pentru ce ?

— Pentru că mi-am omorît fratele, bineînțeles.

Mărturisirea m-a surprins întrucîtva.

— L-ai omorît, e-adevărat ?

— Probabil. Cine altcineva s-o fi făcut ?

Eram perplexă : își bătea joc de mine sau vorbea sincer ?

— Amanda, îți amintești că l-ai omorît ?

— Nu, eram prea beată. Tot ce-mi amintesc este că m-am culcat.

— Știi, nu ești singura suspectă posibilă, Dick Hayes avea totul de cîștigat de pe urma morții lui Baynard, bă chiar mai mult decît tine dacă am înțeles bine situația. Și-apoi, dacă asta te poate liniști, află că DA l-a sfătuit stăruitor pe locotenentul Cairn să se convingă personal că ești nevinovată ca un prunc.

— Honest John e un tip șic, a spus schițînd un zîmbet de satisfacție, simt însă că polițaiul ăsta mă crede vinovată. De altfel, trebuie să aibă dreptate.

— Și la urma urmelor, de ce vrei să fii ucigașa lui Baynard ? Nu se leagă !

— Îl uram și aveam tot interesul să-l văd dispărînd, iată de ce. Dacă în noaptea trecută am intrat în camera lui și am văzut lîngă el un pistol, n-am putut să rezist ispitei de-a apăsa pe trăgaci.

— Asta-i bună, ne-ai spus adineaori că aici în casă nu există arme.

— Așa-i. Mama nu voia să avem, zicea că riscurile de accident sînt prea mari.

— Deci pistolul Smith și Wesson, folosit probabil în asasinarea fratelui dumitale, nu se afla aici pînă aseară.

— E verosimil, în orice caz eu nu l-am văzut niciodată. Putea însă fi adus de Baynard sau de una din fete. Ar trebui întrebate.

— Le cunoșteai ?

— Nu, le schimba întruna. Pînă și o negresă ! Mă-ntreb cum un bărbat alb poate dori asemenea ființe !

— Amanda, după toate aparențele, fratele dumitale nu-ți împărtășea ideile. Se înțelegea, pare-se, destul de bine cu Julie, și-o să-ți spun chiar că ea îl plînge mai mult decît dumneata.

— Evident, se culca cu el. E un pui de lele.

— Ea nu ne-a spus așa ceva ; în fine, nu tocmai.

— Știu, și-a făcut pesemne numărul în legătură cu albii și cu negrii care trebuie să stea, fiecare, la locul lui. Asta-i ce povestește, nu și ce face ! Îi știi uniforma de lucru ; cînd frate-meu era acasă, se schimba înainte de-a intra la el să facă curat. Își punea o fustă strînsă pe corp și o bluză transparentă sub care n-avea sutien ; își păstra totuși șorțulețul de slujnicuță, ceea ce-o făcea și mai provocatoare.

Am început să rîd.

— Nu-i nimic rău într-asta.

— Am intrat odată în cameră la Baynard fără să ciocănesc, Julie avea sînii dezgoliți și se zbenguia cu el în pat. Așa că să n-o facă pe mironoșița !

— Măcar nu-ți ascunzi antipatia ! i-am spus continuînd să rîd. Cred că nici ea nu te iubește prea mult. Ne-a povestit că aproape ai acuzat-o că ți-ar fi furat un costum de baie pe care de fapt i-l dăduseși.

Amanda a înălțat din umeri.

— Încă una din gogoșile ei cît se poate de caracteristice. I-am cerut într-o zi să arunce un costum de baie care nu-mi mai plăcea, ceea ce nu înseamnă că i-l dădusem ei. A ! de acord, putea să-l păstreze, dar ar fi putut fi discretă, să nu-l poarte de față cu mine, în piscina mea.

— Făcea baie în piscina dumitale ? am repetat, mirată.

— Cu Baynard, firește. Tata n-ar fi îngăduit asta niciodată. Dar după moartea lui, frate-meu făcea doar cum îl tăia capul. Se afișa cu slujnica și aducea aici orice fufă.

— Mama nu zicea nimic ?

— Ba da, a încercat să-l oprească, dar n-a avut niciodată multă autoritate. În ultima vreme boala o silea să rămînă mereu în cameră, iar Baynard profita ca să facă ce voia.

— Crezi că Julie poate avea vreo legătură cu moartea lui ? În definitiv, e ultima care l-a văzut în viață.

— O, ce absurditate ! a izbucnit. Julie e doar o copilă ; îl iubea mult pe frate-meu în felul ei, nu i-ar fi făcut niciodată rău.

Amanda mi-a devenit mai simpatică spunînd lucrurile astea.

— Atunci cine ? am întrebat-o.

— Dacă nu eu, zău că nu văd cine altcineva.

— Dick Hayes ?

— Nu, a răspuns fără șovăire. Îl cunosc bine pe Dick. De acord, e foarte ambițios și n-are avere ; dar e prea inteligent ca să se compromită printr-un asasinat. Gîndește-te numai, ar fi trebuit să angajeze un ucigaș care l-ar fi putut șantaja tot restul zilelor lui.

— Și dacă ar fi comis el însuși asasinatul ?

Amanda a izbucnit în rîs.

— Se vede că nu-l cunoști, e prea fricos ! Nu, Dick, să ucidă el însuși pe cineva e cu totul exclus... L-am dus cu prețul, a înghițit totul ! De zeci de ori ar fi trebuit să mă strîngă de gît sau cel puțin să mă plesnească, totdeauna s-a mărginit să se uite la mine trist, cu ochi de cîine bun, bătut pe nedrept.

— Rămîne Nick Turner..., am spus, pîndind-o pe Amanda cu coada ochiului.

— Da, rămîne Nick. El ar fi putut s-o facă, normal. Necazul e ca abia de-l știa pe frate-meu și nu văd de ce l-ar fi omorît !

— Era totuși primit aici.

— Foarte rar. Cînd am început să ies cu Nick, Baynard m-a însoțit o dată la Paloma. A jucat la ruletă și a pierdut. La plecare, era așa de furios că a jurat să nu mai pună vreodată piciorul acolo în local, a adăugat rîzînd. Cred însă că era gelos pe Nick.

— Gelos ! am exclamat surprinsă. Dar mi-ai spus mereu că nu te putea suferi.

— Carol, una n-o exclude pe cealaltă, ar trebui s-o știi. Baynard mă ura, însă mă și dorea. La cincisprezece-șaisprezece ani, intra în baie cînd eram eu acolo, sub cele mai ridicole pretexte, ca să mă vadă goală.

— De ce nu te închideai ?

Amanda păru mirată de stupiditatea întrebării. A înălțat ușor din umeri.

— Pentru că mă distram să-l excit, bineînțeles, mi-a răspuns. Îl provocam din capriciu, invitîndu-l să-mi maseze spatele sau să mă ungă pe piept cu cremă, ca să nu mă ardă soarele. Era foarte amuzant, mîinile începeau să-i tremure și se înroșea. Povestea a durat un an. Într-o noapte n-a mai rezistat și a venit în cameră la mine. L-am întrebat ce vrea și mi-a spus cu voce sugrumată că dorea să facem dragoste. Atunci i-am rîs în nas și l-am amenințat că strig după Tata. Cînd a înțeles că nu voi ceda și că mi-am bătut joc de el, a început să mă urască. Dar tot mă dorea !

— Totuși, frate și soră...

— Oh ! n-am refuzat să mă culc cu el pentru că-mi era frate ; dimpotrivă, mai curînd asta m-ar fi excitat. Pur și simplu era doar un puști mizerabil, mai mic decît mine, băiețelul tatii, speranța imperiului Greenwood ; mă simțeam foarte fericită că-l împiedic să-și satisfacă o toană. Cred că-ți par stricată, de-a binelea, nu ?

— Un pic, da. Pe de altă parte, eu n-am avut niciodată frați și să-i duc pe băieți nu s-a numărat printre sporturile mele preferate, deci mi-e greu să-mi dau seama.

— Nu vorbești niciodată despre dumneata.

— Fiindcă nu-i nimic de spus.

— Ai avut totuși părinți, presupun. nu ?

— Da, i-am părăsit de cum am împlinit optsprezece ani și nu știu dacă acum mai sînt în viață sau nu.

— Și, desigur, n-ai fost nicicînd logodită ori măritată ?

— Nu, n-am fost.

— Măcar ești în stare să iubești ?

— Amanda, și așa și am spus prea multe despre mine, poate-ți voi răspunde la această ultimă întrebare mai tîrziu, nu acum. Nu țin să vorbesc despre mine.

Amanda m-a privit o vreme de parcă ar fi cercetat un animal rar. Era derutată pentru că nu mă putea include în categoriile familiare ei. S-a ridicat brusc, renunțînd cu siguranță să mă mai înțeleagă. A deschis ușa și a chemat-o pe Julie căreia i-a cerut să ne pregătească biftecuri și *apple-pie**. Apoi, întorcîndu-se spre mine :

* În engleză în original : plăcintă cu mere. (N.T.)

— Ce preferi să bei, cabernet sauvignon sau gamay beaujolais ? m-a întrebat.

— La carne în sînge beau de obicei chablis. Și mi-ar plăcea și jeleu de coacăze peste biftec, știu că nu-i foarte ortodox, dar....

— De ce nu ? Carol, așa măcar ai ceva uman în dumneata. Avem în pivniță chablis din Napa Valley. O să ne aducă Julie. Nu te plictisește să-mi ții companie și în seara asta ?

— Dimpotrivă, sînt încîntată, și e foarte firesc să nu vrei să rămîi singură după toate cîte s-au întîmplat azi.

— Dacă faci aluzie la moartea lui Baynard, și uitasem de ea, mi-a răspuns fixîndu-mă cu insolență. Apoi a adăugat : acum, spre seară, începe să fie ceva mai răcoare. Haide, o să înotăm în piscină, iar Julie o să ne servească pe terasă.

Am aprobat și am urmat-o. Pe cînd coboram a strigat la tînăra negresă să ne aducă prosoape de baie.

— Carol, vrei un costum ? mi-a propus Amanda. Aici, eu fac totdeauna baie goală.

Și-a scos chimonoul, lăsîndu-l să-i cadă la picioare, iar Julie, care-i cunoștea obiceiurile, l-a luat repede de jos. Amanda a alergat la piscină și a făcut o săritură impecabilă, eu urmărind-o cu privirea, un pic uluită.

— Face așa chiar și cînd sînt bărbați de față, mi-a spus Julie pe un ton confidențial. Domnu' Baynard, el își punea un slip.

— O să-mi pun și eu, i-am zis. Îmi trebuie măsura 14.

Am însoțit-o ca să mă schimb în camera unde ținea lucrurile de baie. Cînd am ajuns la piscină, Amanda făcea pluta oferindu-mi privirii corpul ei gol. Am sărit și eu, am făcut două bazine, apoi m-am dus să mă întind lîngă piscină, pe o saltea pneumatică încăpătoare. După un timp, a ieșit și Amanda din apă, s-a șters, și-a înfășurat un prosop în jurul șalelor, apoi s-a lungit alături de mine.

— Vrei să-ți povestesc o întîmplare instructivă, care s-a petrecut în bunul nostru oraș ? m-a întrebat.

— Realmente instructivă ?

— Pioasă, s-ar putea chiar spune.

— N-am nici o îndoială că o întîmplare pioasă, povestită de dumneata, Amanda, n-are cum să nu fie interesantă. Te ascult.

— Ei bine, o să evoc memoria călugăriței Aimée, o femeie sfîntă care fără doar și poate ar merita să fie considerată protectoarea noastră modernă. S-a născut în Canada, la Ontario, s-a căsătorit de foarte tînără cu un pastor și s-a dus cu el în China. Dumnezeu însă l-a chemat la el, ea revenind în Statele Unite unde s-a recăsătorit. Dar vai, bărbatul era un păcătos pe care a fost nevoită să-l părăsească. Atunci a pornit-o într-un lung turneu, însoțită de mama ei, cu scopul de a ține predici. Cînd, în 1918, a ajuns în Los Angeles, era încă tînără și drăguță. A înființat *International Church of the Foursquare Gospel* * și s-a apucat să predice în aer liber. N-avea egal cînd era vorba să exalte publicul, iar predicile ei atrăgeau tot mai multă lume.

Curînd a avut îndeajuns de mulți bani ca să construiască Angelus Temple. Nu mai există astăzi, însă Tata a avut ocazia, în tinerețe, să asiste la o slujbă religioasă și, într-unul din rarele-i momente de destindere, ne-a povestit cum era acolo. Templul aducea mai mult a cinematograf decît a biserică ; avea, în special, o întreagă mașinărie de creat iluzii care i-ar fi făcut să pălească de invidie pe mulți specialiști de la Hollywood. Deasupra clădirii se afla o uriașă cruce din neon ce se învîrtea continuu în juru-i. În biserică aveau curînd să se îngrămădească peste cinci mii de credincioși în fiecare duminică.

— Nostimă escrocherie. Ce religie propăvăduia călugărița Aimée ? am întrebat-o.

— Oh ! ca totdeauna, un fel de creștinism care se trăgea din protestantism. În măsura în care promitea paradisul celor ce se arătau generoși cu templul, toată lumea era mulțumită. Oricum, Angelus Temple nu s-a golit pînă la 18 mai 1926. În acea tragică zi, călugărița Aimée s-a dus pe plajă Santa Monica să se scalde și a dispărut în apă.

---

* Biserica celor patru evangheliști. (N.T.)

— Eu cunosc altele care au fost gata să dispară de pe plaja Malibu, am spus cu voce slabă, însă Amanda s-a prefăcut că n-aude.

— Nu-ți poți închipui ce disperare i-a cuprins pe foarte mulți din Los Angeles a continuat ea. Dumnezeu o chemase pe sfînta călugăriță Aimée ca să-i pedepsească pe oameni pentru greșelile lor, se spunea în mod curent. A reapărut după două săptămîni în plin deșert al Arizonei. O vreme s-a strigat că-i un miracol. Mai apoi, cînd ea a pretins că fusese răpită și că izbutise să scape de agresori, lumea a început să-și pună întrebări. Explicațiile ei încurcate și vagi au intrigat presa care-și mobilizase, pentru acest caz, cei mai buni reporteri. Au descoperit repede că în loc să fie răpită și brutalizată, cum susținea, călugărița Aimée își petrecuse cele două săptămîni cu mult mai plăcut. Trăsese la un hotel confortabil de pe coastă în compania unui slujbaș de-al ei care arăta bine. A izbucnit scandalul și a fost chiar judecată pentru ofensă la adresa justiției, fiindcă depusese plîngere că fusese răpită. Au achitat-o, însă devotamentul credincioșilor se zdruncinase serios. Administrația fiscului a profitat de situație ca să cerceteze veniturile templului. Călugărița Aimée s-a sinucis înghițind „accidental" prea multe somnifere, și de data asta n-a mai apărut. Consider întîmplarea deosebit de instructivă, dumneata nu, Carol ?

— În orice caz, interesantă, dar nu prea văd de ce mi-ai povestit-o ?

— Poate pentru că-mi găsesc multe în comun cu această călugăriță Aimée, mi-a răspuns privindu-mă cu aer batjocoritor.

Mărturisirea indirectă pe care mi-o făcea declarația asta a ei era atît de neprevăzută încît, fără să vreau, am tresărit.

— Ții realmente să spui că ai fost răpită cum a fost și călugărița ?

— Ei, Carol, știi prea bine că eu spun ce-mi trece prin minte ; nu trebuie să dai prea multă importanță.

Am privit-o în tăcere, era foarte frumoasă așa cum stătea, aproape goală în lumina serii. Soarele, înroșindu-se, îi colora părul într-o nuanță de castaniu-auriu și-i ară-

mea pielea. M-am întrebat dacă mi se oferea privirii așa din lipsă de pudoare, ori ca să mă provoace. Mi-am dus binișor mîna spre ea și cu vîrful degetelor i-am urmărit conturul sînului, apoi am coborît încetișor înspre pîntece. S-a lăsat în voia mea cel mult cîteva secunde, după care m-a respins.

— Carol, vreau să-ți fiu prietenă, mi-a spus, dar nu în acest fel. Am încercat o dată la Universitate ; nu pot, mă dezgustă.

10

A doua zi mă simțeam nemulțumită de relația cu Amanda. N-aveam totuși ce să-i reproșez. Eu nu eram „normală", nu ea. Ne petrecusem seara împreună privind la televizor finala celui de-al 23-lea concurs *Junior Miss Pageant*, și asta pentru că invitatul de onoare al acestui jalnic show era Andy Gibbs, Amanda numărîndu-se printre fanii lui ! M-am întors acasă și m-am culcat devreme ; la drept vorbind, după noaptea precedentă n-aveam nimic mai bun de făcut. Cînd m-am trezit i-am telefonat mai întîi Norei Scott, fixîndu-mi o întîlnire pentru ora trei după-amiază, apoi l-am sunat pe Michael Cairn ca să aflu dacă avea vreo noutate. M-a înștiințat că le identificase pe cele două fete care-l însoțeau pe Baynard în seara crimei și că le aștepta dintr-o clipă în alta la Biroul Central.

— Vin, i-am spus, și am închis.

Nu port aproape niciodată rochie, nu din aversiune față de îmbrăcămintea feminină, ci pentru a nu stîrni pofta bărbaților. Privirile lor insistente, care pornesc de la picioare, zăbovesc asupra fundului, se cufundă în decolteu, mă înfurie la culme. Mă simt ca un animal asupra căruia masculul dominator are toate drepturile ; dacă celelalte femei văd în aceste atenții un omagiu, eu nu le pot suporta. De aceea îmi pun aproape totdeauna pantaloni și un pulovăr. În acea dimineață, totuși, mi-am dorit să arăt ceva

mai atrăgătoare pentru locotenentul Cairn, pe care-l găseam de o răceală dezagreabilă. Am o garderobă foarte săracă și nu-mi era greu să aleg ; m-am îmbrăcat într-o rochie roșie cu imprimeuri negre, al cărei decolteu în formă de V îmi scotea în evidență sînii. Așa m-am prezentat la biroul Omuciderilor și, văzînd ce priviri îmi aruncau bărbații pe care i-am întîlnit acolo, am înțeles că produceam efectul scontat. Însuși Michael, salutîndu-mă, m-a studiat surprins.

— Dar ești frumoasă așa, Carol, mi-a spus aproape fără voia lui. De ce nu te îmbraci mai des în felul ăsta ?

— Mă simt mai bine în pantaloni, i-am răspuns cu sinceritate. Ai vești ?

— Da, mai multe. Întîi de toate, raportul medicului legist. Fixează ora decesului aproximativ între unu treizeci și trei. Pistolul Smith și Wesson găsit lîngă corp este într-adevăr arma crimei, cercetăm în continuare cînd și cui a fost vîndut. Am făcut progrese și în privința alibiurilor. Dumneata și Amanda v-ați încheiat seara la Watergate Falls, spre două treizeci dimineața. Cum acest cabaret se află doar la vreo douăzeci de minute de Bel Air, la acea oră Miss Greenwood a avut, teoretic, posibilitatea să comită crima. Spun teoretic, deoarece tot n-o cred vinovată, pentru motivele pe care le știi.

— E ceea ce DA înțelege prin a da dovadă de tact, bănuiesc, i-am spus cu destulă perfidie.

— Carol, ce vrei să zici ?

— Că drăgălașa asta mititică îmi pare la fel de inofensivă și de inocentă ca o tigroaică adultă.

Michael și-a înălțat brațele la cer.

— Hotărît lucru, îi porți pică. Deși credeam că sînteți prietene. De cîte ori să-ți repet că e vorba de o crimă comisă cu sînge rece, de un ucigaș experimentat, nu de o tînără cam nebunatică ?

— În orice caz, dacă ar fi vinovată tot ai fi în stare să-l arestezi pe grădinar, nu ?

— Carol, de ce ești azi atît de agresivă ?

— Michael, fii sincer, ce vei face dacă vei descoperi că Amanda și-a ucis fratele ?

— O să-l informez pe procurorul districtual care va decide.

— Întocmai așa credeam și eu.

Evident, nu lua șperț ca McEnroy, însă știa să acorde prioritate dorințelor politicienilor față de ce-i dicta propria conștiință. Pricepusem asta de cînd dădusem ochii cu el în birou la Honest John Mulligan. Dar, în definitiv, cu ce drept îl judecam ? Nu părăsisem noi Vietnamul ca să ne supunem politicienilor aflați în solda Roșilor, lăsînd astfel un întreg popor pradă tiraniei comuniste ? Nu, realmente, n-aveam dreptul să-i fac reproșuri lui Michael, eram și eu tot așa de coruptă. Tăcerea mea l-a mirat.

— Carol, ce se întîmplă cu dumneata ? Te ici de mine fiindcă ți-am spus că te găsesc frumoasă ?

A nimerit-o. Am fost nevoită să recunosc în forul meu interior că atitudinea pe care o aveam față de bărbați e foarte ambiguă. Doream să le plac și în același timp mă înfuria interesul pe care mi-l arătau, crezîndu-se imediat îndreptățiți să și-l manifeste. Michael Cairn îmi era simpatic și voiam să ies cu el, să-l aud vorbindu-mi despre meseria lui, despre orașul lui. Știam însă că după aceea o să vrea să mă sărute, să se culce cu mine, lucruri normale de altfel pe care eu însă nu le puteam accepta. Totuși, neintenționînd să-l rănesc, i-am spus :

— Michael, iartă-mă, căldura asta mă face nervoasă. Să nu mai vorbim de Amanda.

M-a privit mirat ; și i-am citit în ochi acel sentiment de superioritate stupidă, tipic bărbaților care consideră femeia drept o ființă schimbătoare și imprevizibilă.

Dick Hayes pare, în schimb, să aibă un alibi solid a continuat. Și-a petrecut jumătate din noapte la o recepție dată de primar, sînt vreo sută de persoane care să ateste că l-au văzut acolo.

— N-ar fi putut să lipsească o oră-două fără să se observe ?

— M-am gîndit, bineînțeles. În cazul lui, însă, e cu totul imposibil. După cină, care s-a sfîrșit pe la unsprezece seara, Hayes s-a instalat la o masă și a jucat canastă pînă la plecare, în jurul orei patru. O să verific, desigur, dar alibiul mi se pare de beton.

— Și nu găsești că-i suspect ?

Observația mea l-a făcut pe Michael să rîdă.

— Hayes ar fi mai mult ca sigur vinovatul într-un serial polițist, de acord, dar nu și în viața de zi cu zi. Dacă nu s-a sculat de la masa de joc nu putea fi la Hacienda.

— De ce n-ar fi apelat la serviciile unui ucigaș profesionist ? am sugerat plină de speranțe.

— Carol, citești prea multe romane. Această „profesie" dacă pot spune așa, există, dar oamenii aceștia nu sînt accesibili, în afară de cazul în care faci parte din mediul lor. Pe de altă parte, Hayes ar fi fost nevoit să se folosească de prea mulți intermediari iar riscurile de șantaj ar fi fost enorme...

Michael și-a întrerupt explicațiile în momentul în care a intrat un polițist împingînd în față două tinere femei.

— Locotenente, iată-le pe cele două fete, a trebuit să le trag din pat și au făcut un tărăboi de toți dracii, a spus rîzînd.

Într-adevăr, aveau încă fața buhăită a celor pe care-i trezești cînd dorm mai adînc. Mi s-au părut mai ofilite ca la prima și scurta noastră întîlnire, dar negresa era bine făcută ; cealaltă, ca și mine, avea sînii puțin cam prea mari. Au început să protesteze vehement împotriva acestei arestări arbitrare și au zis că-și cheamă avocatul. Simțeai că mai avuseseră de-a face cu poliția. Cînd Michael le-a informat despre asasinarea lui Baynard Greenwood de care n-aveau habar, s-au domolit numaidecît. Tînăra negresă s-a arătat chiar sincer tristă.

— Un omor e o treabă serioasă, a conchis Cairn. Nu vă suspectez în mod special, dar cum ați fost poate ultimele persoane care au văzut-o pe victimă, sînt obligat să vă pun cîteva întrebări. În primul rînd, vorbiți-mi despre voi.

Întîi a răspuns femeia albă :

— Mă numesc Donna Costelli, a zis, am douăzeci și șase de ani, m-am născut în Los Angeles. Acum sînt animatoare la localul Monarch, Downtown ; acolo ne-a cunoscut Baynard.

S-a oprit și s-a întors spre colega ei, de parcă ar fi vrut să-i predea ștafeta. Cealaltă a continuat pe dată :

— Connie McPherson, douăzeci și patru de ani, născută în Santa Barbara, celibatară, tot animatoare la Monarch. Locuim împreună într-un mic apartament pe Ventura Boulevard ; acolo au venit polițaii dumneavoastră să ne scoată din pat, halal trezire !

— Ce prieteni aveți ?

— N-avem, domnule locotenent, a răspuns Connie, ne lipsim de ei foarte bine, bărbații nu sînt decît sursă de necazuri.

— O să vedem, a spus Cairn, care nu credea o iotă din vorbele lor. Să discutăm despre întîlnirea pe care ați avut-o cu Baynard Greenwood ; de cînd îl cunoașteți ?

— Eu îl știam din vedere de aproape doi ani, a afirmat Donna Costelli, frecventa cu regularitate barurile de noapte și am avut ocazia să-l zăresc de mai multe ori. Nu-i vorbisem niciodată pînă n-a început să-i dea tîrcoale lui Connie.

— Da, a continuat colega ei, eu îl întîlnisem la Brown Derby, unde m-a dus un tip din Nevada. Baynard cina acolo cu o fată și, cît a durat masa, nu m-a slăbit din priviri. Deoarece era un puști destul de frumos și părea plin de bani, cînd am trecut pe lîngă el am făcut scăpată o cutie de chibrituri cu adresa de la Monarch. Figura a ținut, în seara următoare era acolo și-mi oferea șampanie. Cînd mi-a propus să mă ducă la el, la-nceput am pretins că sînt fată serioasă. A insistat mult și după ce am discutat de bani am acceptat, în final, cu condiția să vină și prietena mea.

— Tarif dublu, presupun ? a întrebat Michael, cinic.

— Nu numai de asta, domnule locotenent, a protestat Connie, tinerii bogați sînt uneori țicniți ; cred că le e permis orice. O colegă de-a noastră a fost biciuită iar alteia i s-a turnat acid pe piept. Așa că de cîte ori mergem la un client nou, preferăm să fim două.

— Bun, să admitem, ce s-a întîmplat ?

— Ei bine, a reluat Connie, băuse realmente prea mult și dacă n-aș fi condus eu mașina lui n-am fi ajuns în Bel Air fără accident. Donna ne urma într-a ei. Cînd am sosit, soră-sa și o femeie (a șovăit și, întorcîndu-se spre mine), cred că este această doamnă, ieșeau.

— Știați că Miss Greenwood îi e soră ?

— Nu, el ne-a spus după plecarea ei. Se certaseră nițel...

— Nu cumva mai degrabă a insultat-o ?

— Da, e-adevărat, el a insultat-o și ea n-a răspuns, a recunoscut fată. În cameră la el a vrut să mai bem ceva. Donna și cu mine am băut exact un deget de whisky, iar el și-a turnat de trei ori pe-atît. Îmi dădeam seama că n-o să mai rămînă treaz mult timp și i-am cerut să-mi dea banii pe care mi-i promisese. A făcut-o fără obiecții, dar cînd a încercat să se dezbrace a trebuit să-l ajutăm. Am început și eu să mă dezbrac dar m-a oprit, nu mă mai voia pe mine ci pe Donna !

— Era din ce în ce mai beat, înțelegeți, domnule locotenent, a continuat aceasta din urmă, și-a înfundat capul între sînii mei și s-a pus pe plîns. Cînd să facem dragoste, a trebuit să-i spun că sînt indispusă și i-am zis să se culce cu Connie ; în definitiv, de ea avusese poftă la început, dar asta nu i-a plăcut. S-a înfuriat îngrozitor, ne-a făcut tîrîturi și ne-a poruncit să ne cărăm. Își recăpătase întreaga energie și tot înjurîndu-ne ne-a împins afară așa de brutal că n-am mai avut vreme să mă îmbrac.

— La urma urmelor, a zis mai departe Connie, făcusem o afacere bună ; am încasat fiecare cîte două sute de dolari fără să trebuiască să ne obosim. La plecare, am zărit o negresă tînără vîrîndu-și capul prin ușa de la hol, ne-a văzut mai mult ca sigur și trebuie să-l fi auzit pe Baynard. Întrebați-o, să vă poată confirma că era în viață cînd, am plecat noi.

— Știu, știu, a mormăit Cairn. Să vorbim acum de pistol.

— Ce pistol ? întrebară cele două fete într-un glas.

— Cînd Greenwood a fost cu voi, avea pistol la el ?

— Categoric nu, a protestat Connie. Noi l-am dezbrăcat, v-am spus, și dacă ar fi avut vreo armă asupra lui am fi observat-o. Pot să jur că n-avea.

— Și dumneata ai fi gata să juri ? a întrebat-o Michael pe Donna Costelli.

— Da, domnule locotenent, sînt la fel de sigură ca și prietena mea. N-avea nici o armă și nici n-am văzut vreuna pe noptieră ori în altă parte prin cameră.

— Bine, vă semnați depozițiile și vă rog să nu părăsiți orașul fără să mă avertizați. Poate că o să am și alte întrebări să vă pun. Carol, vrei să afli ceva de la ele ? a adăugat întorcîndu-se spre mine.

— Doar o întrebare, am spus. A lucrat vreuna din voi la Paloma ?

— Nu, a zis Connie, eu am încercat însă nu era niciodată post vacant ; știu că patronul angajează cît mai puțini negri, e un rasist împuțit.

— Așa-i, a confirmat Donna. Turner face mereu în așa fel încît să aibă doi-trei negri printre salariați, ca să nu fie acuzat că violează legile privind discriminarea rasială, însă o dată atins procentul, nu mai primește. Eu am lucrat șase luni la Paloma în urmă cu ceva mai bine de un an. Am plecat pentru că nu-mi plac localurile mari ; reperezi mai ușor clienții interesanți în cîrciumioarele intime.

— Ai fost amanta lui Turner ? a întrebat Cairn.

— Nu i-am fost niciodată prietenă recunoscută, dacă asta vreți să spuneți, dar, normal, m-am culcat cu el. Orice fată nou-venită trebuie să treacă prin patul lui, e regula casei. De altfel, nu-i o corvoadă, e un bărbat frumos și face foarte bine dragoste. Dacă toți clienții noștri i-ar semăna, ar fi o plăcere !

Cele două fete au izbucnit în rîs, aruncîndu-mi o privire complice.

— Încă o întrebare, am spus. O mai întîlniserăți pe Amanda Greenwood ?

— Fata cu care erați atunci seara ?

— Da.

— Nu, niciodată, a declarat Connie, clătinînd negativ din cap. După ce-ați plecat, Baynard a continuat să ne spună că soră-sa e o scîrbă și o ticăloasă dar atît, n-a mai adăugat nimic.

Intră cineva de la serviciul de pază și-i înmînă locotenentului o foaie de hîrtie ; citind-o, acesta căzu pe gînduri. Cele două tinere femei tăceau, în încăpere se lăsase o atmosferă apăsătoare. Brusc, Michael și-a dat, pare-se, seama și s-a trezit din visare.

— Puteți pleca, le-a spus fetelor.

După plecarea lor mi-a întins foaia pe care o primise. Am citit-o la rîndu-mi și am fluierat încetișor : pistolul Smith și Wesson care servise la uciderea lui Baynard Greenwood fusese cumpărat din San Diego în urmă cu patru ani de un anume Nick Turner. Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Am început să rîd și am zis :

— Michael, ți se oferă pe tavă un vinovat croit pe măsură. După părerea mea, dacă o să continui cercetările riști să ai surprize neplăcute. Astea fiind zise, crezi că Turner poate fi vinovat ?

— Mira-m-aș. Un profesionist ca el n-ar folosi o armă cumpărată legal.

— Se mai întîmplă să-ți pierzi capul. Îl convoci sau mergem la el ?

— E preferabil să-l luăm prin surprindere, să nu aibă timp să-și avertizeze avocatul. (Apăsă pe clapa de la interfon.) Hopkins, vino la mașină, mergem la Paloma pentru depoziția lui Nick Turner.

Grație sirenei poliției, cîteva minute mai tîrziu goneam nebunește pe străzile din Los Angeles neținînd seamă de regulile de circulație. Era destul de amețitor, recunosc. E de altfel o plăcere după care umblă mulți polițai, bănuiesc. M-am abținut să le împărtășesc acest gînd celor doi însoțitori ai mei care, mai mult ca sigur, nu mi-ar fi apreciat răutatea. Oricum, am ajuns la Santa Monica într-un timp record și m-am amuzat întrucîtva revăzînd parcarea unde-l silisem pe Nick să alerge singura sută de metri din viața lui.

Trebuie să fi fost anunțat de sosirea unei mașini a poliției deoarece ne-a întîmpinat un om de-al lui care ne-a condus numaidecît în propriu-i apartament, la etajul întîi al cazinoului. Acolo l-am găsit pe Turner în halat tolănit pe o sofa, în compania unei roșcate planturoase, într-un *déshabillé* mov. De cum a dat cu ochii de mine, chipul lui Turner s-a întunecat și interpelîndu-l pe Michael, a izbucnit :

— Hei ! dumneata știi că femeia asta transportă grenade ? Ei trebuie să-i aplici alineatul trei, nu unor pîrliți ca mine !

Indignarea-i afișată l-a făcut pe locotenent să zîmbească.

— Turner, liniștește-te, Miss Evans a venit ca observatoare, nimic altceva. Cine-i fata ? a adăugat arătînd înspre roșcată.

— Gina, una din animatoarele mele. Stă cu mine de cîtva timp ; vrei să iasă ?

— Aș prefera, dar să nu plece, din cazinou, poate am nevoie de ea.

Fata a înălțat din umeri, s-a ridicat și, înainte de a ieși, și-a pus un capot ușor peste *déshabillé*. Michael Cairn s-a așezat în fața lui Turner iar sergentul alături, ținînd în mînă blocnotesul pentru stenografiat. Eu m-am retras în fundul camerei.

— Trebuie să te avertizez în legătură cu drepturile dumitale constituționale, a început Michael cu voce foarte oficială.

— Le știu, ce mi se reproșează ? i-a tăiat-o Turner.

— Trebuie să te mai întreb și dacă dorești să fii asistat de un avocat.

— Poate, locotenente, totul depinde de ce ai să-mi spui. Te ascult.

— Ai aflat că Baynard Greenwood a fost ucis ieri-noapte ?

— Da, am citit în ziar. Sper că n-o să încerci să-mi pui în cîrcă povestea asta ?

— Unde erai la ora crimei ?

— Locotenente, ascultă, nu juca jocul ăsta de doi bani cu un hîrșit ca mine. Spune dumneata mai întîi la ce oră a fost ucis Greenwood fiul și o să-ți răspund.

— Între unu treizeci și trei dimineața.

— Am închis la ora două, ca de obicei, apoi am urcat să mă culc.

— Ar putea cineva să depună mărturie ?

— Bineînțeles, m-au văzut toți oamenii mei pentru că verific seară de seară conturile, după care Gina a venit la mine.

— E angajata dumitale, dacă am înțeles bine ?

— Doar la parter, aici îmi e prietenă, mărturia ei fiind la fel de valabilă ca a oricărui altuia.

— Turner, între noi fie vorba, alibiuri dintr-astea nu impresionează niciodată completul de judecată. N-am nici

o îndoială că prietena îți va confirma povestea acum, cînd o s-o interoghez, însă la tribunal e posibil să ciripească o cu totul altă melodie.

Turner a dat din umeri a indiferență.

— Locotenente, știu că e genul de fată care se înmoaie ca o cîrpă, dar de data asta n-are decît să spună adevărul. Mi-am petrecut noaptea cu ea și n-am nici un amestec în uciderea lui Greenwood. De-abia de-l cunoaștem pe băiatul ăsta și, zău, nu văd de ce să fiu eu anchetat.

— Turner, pentru că, vrei nu vrei, ești implicat în această treabă. Cunoști arma asta ? a adăugat, scoțînd din buzunar modelul Smith și Wesson găsit lîngă corpul lui Baynard.

Nick l-a examinat în treacăt, fără să-l atingă, apoi a semnalat că n-avea habar.

— Locotenente, cum vrei să recunosc automatul ăsta ? Am avut cîndva unul la fel, dar nu prezenta semne distinctive, pentru mine toate seamănă între ele.

— De acord, toate seamănă între ele, însă dumneata, Turner, știi la fel de bine ca și mine că nu toate au același număr de serie. Pe acesta l-ai cumpărat din San Diego în urmă cu patru ani. Nu-i nici un dubiu, numele și semnătura dumitale figurează în registru.

— Bine. E posibil ei, și ?

— Și tocmai cu arma asta a fost ucis Baynard Greenwood.

Deși presimțea de cîteva clipe lovitura, Turner a fost șocat.

— Ești sigur ?

— Absolut, probele balistice au fost efectuate ieri după-masă, iar azi-dimineață am primit raportul experților. Asasinatul a fost comis tocmai cu această armă.

— Și ai să pretinzi, poate, că pe ea sînt amprentele mele ?

— Nu, arma a fost ștearsă.

A urmat o tăcere destul de îndelungată, timp în care Turner reflecta. De la rădăcina părului începeau să i se prelingă broboane de sudoare. N-avea comportamentul vinovatului demascat ci mai curînd al unuia care încearcă realmente să înțeleagă ce a putut să se întîmple. Pe

chip i-au apărut semne de intensă contrarietate, chiar de furie. În fine, mi s-a părut că ia o hotărîre.

— Acum mi-aduc aminte, a spus. Îi dădusem această armă lui Mrs. Greenwood în urmă cu doi ani. Pe atunci, cu toată paza, avuseseră loc niște spargeri în vilele din Bel Air, vecine cu Hacienda, iar Raymond B. voia să se poată apăra. Am uitat complet după aceea, recunosc.

— Turner, explicația dumitale mi-ar plăcea mai mult dacă Mr. Greenwood ar mai fi în viață ca să confirme ce spui. Soția sau fiica lui erau la curent ?

— N-am idee, locotenente ; nu erau de față cînd i-am dat pistolul.

— Ascultă, Turner, a continuat Cairn pe un ton sever, nu-i prea convingător. Ca alibi îmi oferi doar mărturia unei prostituate, iar în privința armei, încerci să te ascunzi în spatele unui mort. Nu-i serios !

— Locotenente, e o înscenare, a izbucnit Turner, începînd să se neliniștească. Cineva încearcă să-mi pună în cîrcă povestea asta, jur că n-am nici un amestec. Și-apoi, Gina nu-i ce spui dumneata ; e o animatoare, de acord, dar e fată cinstită. Întreab-o, o să confirme că de la o vreme mi-am petrecut toate serile cu ea, acasă.

— Să lăsăm asta deocamdată, a continuat Michael. Acum aș vrea să știu exact în ce relații erai dumneata cu bătrînul Raymond B., acest eminent cetățean căruia îi furnizai arme și care ți-a oferit conducerea cazinoului Paloma. Și nu încerca să-mi vinzi gogoși, aflu eu adevărul pînă la urmă.

Din nou s-a așternut tăcerea, aproape la fel de îndelung ca adîncauri. Nick Turner șovăia în mod evident.

— Ascultă, a zis într-un tîrziu, aparențele sînt împotriva mea... Cred că-i mai bine să nu mai spun nimic și să chem avocatul.

— În cazul ăsta, te inculpez și-ți închid localul.

— N-ai dreptul ! a răcnit Turner.

— Regret, a răspuns locotenentul, dar știi foarte bine că există suficiente prezumții împotriva dumitale, cu sau fără mărturia Ginei.

— O să-mi chem avocatul, a declarat Turner, cu demnitate.

Situația mi se părea fără ieșire și mi-am zis că era poate momentul să intervin.

— Ascultă, Michael, am spus, cred că ar trebui să mă lași singură cu Nick. O s-ajung, sînt sigură, să-l conving să fie sincer cu noi.

Aceste cîteva cuvinte au avut un efect extraordinar asupra lui Turner. A sărit în picioare și s-a repezit la Cairn apucîndu-l de brațe și zgîlțîindu-l cu violență. Se bîlbîia.

— N-ai... n-ai dreptul... femeia asta m-a lovit... e sadică, sînt sigur. N-ai dreptul să mă lași singur cu ea, voi depune plîngere !

— Ei haide, Turner, a declarat locotenentul, niței surprins totuși, n-o să spui că un om ca dumneata se teme de această doamnă ?

— Dumneata n-o cunoști, e un diavol.

Liniștindu-se un pic, Turner s-a așezat în fine la loc.

— Nick, n-aveam intenția să te brutalizez, i-am spus mințind cu nerușinare. Voiam doar să te conving că ai interesul să ne spui adevărul. Mr. Greenwood o știa pe mama dumitale, nu-i așa ?

— N-o băga pe mama în treaba asta ! a strigat.

Fără s-o fac într-adins, atinsesem pare-se un punct sensibil. Nick Turner era pradă unei agitații nemaipomenite, chinuit de o puternică luptă interioară. În sfîrșit, s-a hotărît.

— Bine, a zis, Cairn, îți fac dumitale o propunere, ca de la bărbat la bărbat. Îți răspund la întrebări, dar în particular ; așa că expediază-l pe stenograf, iar dacă această femeie e sub jurămînt, să iasă și ea.

— Dacă e vorba de un șantaj, nu-i posibil.

Nick Turner s-a destins pentru prima oară de cînd începuse discuția. A apărut chiar sincer amuzat.

— Aici n-ai nimerit-o deloc ! a spus.

— În cazul ăsta, de acord, a declarat Cairn, surprins. Trebuie totuși să-ți atrag atenția că o să pun aceleași întrebări și în mod oficial dacă va trebui să-ți cer să faci depoziție la tribunal.

— Nu cred că o să fie necesar, așa că vreau ca totul să rămînă între noi.

— Bine, a făcut Cairn, sergentul Hopkins se va retrage. Miss Evans nu aparține poliției, e aici ca persoană particulară, ți-am spus, deci poate rămîne.

— Înțelegi, a reluat Turner după plecarea sergentului, dacă vreau ca totul să rămînă secret, n-o fac pentru mine ci din considerație față de familia Greenwood. Și între noi fie vorba, m-aș mira să ai dumneata intenția să-i creezi neplăceri !

Michael se arăta din ce în ce mai uluit.

— Turner, aceste scrupule îți fac cinste, despre ce-i vorba ?

— Raymond B. este tatăl meu, a spus pur și simplu.

Am fost și eu la fel de surprinsă, recunosc, nu mi-aș fi închipuit una ca asta.

— Trebuie să ne întoarcem cu treizeci și șase de ani în urmă, a început Nick. Mama, Anna Turner, lucra la biroul din San Diego pentru societatea Greenwood, care pe acea vreme era o firmă de importanță mijlocie. Din fotografiile pe care le-am păstrat se vede că mama era o tînără destul de drăguță, cam ca Mrs. Greenwood, dar mai puțin distinsă. Raymond B. era pe-atunci celibatar și, de fiecare dată cînd afacerile îl chemau la San Diego, ieșea cu Anna. La-nceput, mergeau doar la restaurant și în aceeași seară el se întorcea în Los Angeles. Într-o bună zi, ea l-a invitat la cină acasă la ea și el a rămas acolo peste noapte. Înțelegi, era îndrăgostită de el. Legătura lor a durat aproape trei ani, Raymond B. venea s-o vadă pe mama o dată sau de două ori pe săptămînă, iar ea se mulțumea cu atît. Nu era o femeie ambițioasă, nici pretenții n-avea. Să fie iubită de patron, fie și pe ascuns, i se părea o soartă vrednică de invidiat. Într-o bună zi Anna a rămas însărcinată, fără să fi vrut. Accepta ideea să avorteze dar cînd l-a anunțat pe Raymond B., acesta a refuzat. I-a spus că nu are copii și că e hotărît să-i dea bani să mă educe.

— N-a avut niciodată în vedere căsătoria cu mama dumitale ? a întrebat Michael.

— Nu, niciodată. Anna era o femeie simplă, fără educație, l-ar fi făcut de rușine în înalta societate pe care intenționa s-o frecventeze. De altminteri, cred că atunci

cînd a intervenit accidentul Greenwood se și plictisise de ea. În orice caz, și-a ținut promisiunea și, de cînd m-am născut, i-a trimis lunar un cec de cinci sute de dolari, pe care l-a urcat la o mie de dolari cîțiva ani mai tîrziu, ceea ce era enorm. La început, pe cînd eram mic, venea să mă vadă, dar după ce s-a căsătorit a rupt-o complet cu Anna, mărginindu-se să-i trimită sumele lunare, în mod regulat. Am fost deci crescut de mama care n-avea cine știe ce autoritate și n-a știut să mă ferească de un anturaj dăunător. Am intrat în mai multe bande de scroci mărunți. Am avut unele altercații cu poliția.

— Știai cine e tatăl dumitale ?

— Da, mama mi-a spus de cum am ajuns la vîrsta să înțeleg. Cînd eram puști îl uram ; îmi închipuiam că a făcut-o pe Anna nefericită, acum însă îmi dau seama că ea nu-și dorise alt gen de viață. Cu trecerea anilor am uitat de Raymond B., îmi mai aminteam doar în unele momente cînd, un pic strîmtorat, îi ceream mamei să mă depaneze din sumele lunare pe care el i le plătea. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să-l întîlnesc, trăiam în lumi cu totul diferite. De mai bine de zece ani nu-i mai telefonase Annei, iar cînd a sunat i-a spus că vrea să mă vadă. Asta a fost în urmă cu trei ani.

— Tot îi mai purtai pică ?

— Oh, nu ! Trecusem de vîrsta copilăriilor și-l considerăm ca pe un unchi îndepărtat, mai degrabă simpatic, pentru că se arăta generos cu mama. M-am dus la biroul lui din LA oarecum intrigat, chiar cu emoție, recunosc. Mi s-a părut mai bătrîn și mai slab decît în fotografiile pe care i le văzusem prin ziare. Am priceput cînd mi-a destăinuit că suferă de cancer pulmonar și că nu mai are de trăit decît un an - doi. Așa că, se gîndise să-mi ofere un post important la una din societățile lui dar renunțase constatînd că duc o viață de escroc, nu de om cinstit. N-am încercat nici să neg faptele, nici să mă dezvinovățesc deoarece era un om foarte impozant : el vorbea, tu îl ascultai. Atunci m-a informat că tocmai cumpărase fără să știe nimeni un cazinou, Paloma, și că o să-l conduc eu, acest fel de muncă fiindu-mi mai potrivit. Normal, am fost nebun de bucurie și i-am mulțumit mult, neștiind însă exact ce

atitudine să adopt față de el. Era foarte rece, înțelegi dumneata, mare domn. Mai tîrziu aveam să-mi dau seama că nu se purta altfel nici cu familia lui.

— Te-a primit la el ?

— Da, după ce m-am instalat aici m-a invitat de două ori la cină, în vila de la Hacienda. Nici acum nu știu de ce.

— Nu-i mărturisise familiei că ești fiul lui nelegitim ?

— Nu, locotenente. Deși nu l-ar fi jenat, pentru că domnea ca un stăpîn absolut la el acasă, pînă și soției îi era frică de el. Îmi ceruse însă să-i promit că voi păstra secretul, nedîndu-mi nici o explicație.

— Atunci cum se face că, deși știai că Miss Greenwood îți e soră vitregă, ai devenit curtezanul ei ?

— Locotenente, crede-mă, nu sînt prea mîndru de treaba asta. Ce-o să spun mai departe e tot secret, de data asta pentru Amanda. Am fost deci invitat de două ori la Hacienda și am cunoscut familia lui Raymond B. Amanda m-a uluit, bineînțeles, nu mai întîlnisem o fată atît de frumoasă și de distinsă... Dar, jur, nimic nu s-ar fi petrecut între noi dacă ea nu s-ar fi năpustit literalmente asupra mea.

— Mr. Greenwood și-a dat seama ?

— Nu de la început. Trebuie spus că nu-l interesa defel ce făcea Amanda, în ochii lui conta doar fiu-său. Deci, ea mi-a cerut să-i arăt Paloma, lucru pe care, evident, nu puteam să i-l refuz. O dată ajunsă aici, și-a făcut formidabilul ei număr de seducție și, ca s-o opresc, în ciuda a ceea ce-i promisesem tatălui ei, în fine, al nostru i-am dezvăluit legătura de rudenie dintre noi, convins că apoi o să mă lase în pace. Dimpotrivă, asta cred c-a excitat-o mai mult și m-a forțat să-i devin amant.

— Totuși nu v-ați logodit ? am spus.

— Nu, am zis-o ca să mă laud, îmi dădeam importantă față de oamenii mei.

— Și cît a durat legătura voastră Mr. Greenwood n-a bănuit nimic ? a continuat Michael.

— Am devenit amantul Amandei aproape cu șase luni înainte de moartea lui Raymond B. Într-o după-amiază, cînd m-am dus la ea acasă, ne-a surprins pe punctul de a

ne săruta. Momentan mi-a fost frică, recunosc, de reacția lui. Dar n-a zis nimic, de parcă purtarea fiicei lui l-ar fi lăsat complet indiferent. Era un om foarte rece, foarte dur.

— Privitor la dulcea Amanda, ce-ar fi să vorbim despre răpirea ei, dragul meu Nick, i-am spus cu nevinovăție.

— Sînt obligat să-i răspund acestei femei ? l-a întrebat pe Michael, trezindu-i-se din nou dușmănia față de mine.

— Consideră că am vorbit eu, i-a răspuns Cairn. Ce știi despre asta ?

— Absolut nimic ! Amanda a venit să-mi povestească întîmplarea oarecum îngrozită, nu înțelegea. De altmiteri, mi se părea că o impresionase mai mult intervenția acestei femei decît răpirea în sine !

Aproape că-i împărtășeam părerea. De cînd Amanda încercase să mă provoace povestindu-mi parabola cu Aimée, călugărița, priveam întîmplarea aceea dintr-un alt unghi. Se vede că Amanda avea întîlnire cu bărbații aceia la Malibu Beach iar eu am stricat totul. Iată de ce se temuse de mine și-i ceruse lui Nick să afle cine sînt și ce intenții am. Un singur lucru mai rămînea neclar : de ce bărbații aceia dacă ea era de acord cu ei, o tîrîseră atît de brutal în mașina lor ! Oricum am luat-o, ceva șchiopăta în povestea asta. Eram totuși foarte hotărîtă să limpezesc totul.

— Bun, să admitem, a conchis Michael Cairn. Aceste mărturisiri ne permit să înțelegem mai bine situația și, sînt de părerea dumitale, trebuie să rămînă între noi. Nu te aștepta totuși să te cred pe cuvînt, am de gînd să-ți verific în mod discret afirmațiile. În orice caz, posibilitatea de a-l fi omorît pe Baynard, chiar dacă îți era frate vitreg, nu poate fi eliminată.

— Ca să omori pe cineva trebuie să ai un mobil. Locotenente, gîndește-te și dumneata, eu n-aveam nici unul. De-abia de-l cunoșteam pe băiatul ăsta, îl întîlnisem de vreo patru-cinci ori. Ce interes aș fi avut să-l omor ? Partea lui de moștenire îi revine soră-si, nu mie ; n-am nici un cîștig de pe urma morții lui.

Michael s-a ridicat, eu urmîndu-i exemplu.

— Turner, pentru moment asta-i tot. Mă duc jos să iau depoziția Ginei. N-are rost să ne însoțești, știu drumul.

Cum te puteai lesne aștepta, tînăra femeie a confirmat punct cu punct ce spusese Nick. Am găsit-o chiar destul de convingătoare ; ce-i drept, ar fi putut avea talent de actriță. Michael n-a comentat in nici un fel dar, ajungînd la mișină, m-a luat familiar de braț.

— Carol, ai accepta să cinezi cu mine diseară ?

— Michael, primesc, însă n-aș vrea să-ți creez iluzii ; eu semăn cu Cenușăreasa, mă întorc acasă la miezul nopții, singură.

Cairn a început să rîdă.

— S-a înțeles, a zis, trec să te iau la ora șapte.

11

Mi-am recuperat Cadillacul, pe care-l lăsasem la sediul central al poliției, am ajuns în Hollywood și m-am dus la mine acasă. Întîlnirea cu familia Scott era tocmai la ora trei, iar căldura fiind atît de umedă m-am grăbit să intru în vila mea cu aer condiționat. Cînd am sosit la Sunshine m-am dezbrăcat să fac un duș nemaifiind în stare să suport multă vreme umezeala ce-mi pătrundea prin toți porii, de care suferisem teribil în Extremul Orient.

În timp ce-mi pregăteam o salată din lăptucă, ardei și cîțiva crabi, am pus discul *Truck drivin' Son of a Gun* de Dave Dudley. După această masă frugală, am luat în mînă *Francesca*, un roman de Angelina Aimes pe care-l cumpărasem într-un *drugstore** în preziua întrevederii cu Amanda și pe care încă nu-l deschisesem. Ador romanele astea de dragoste cu parfum de trandafir ; mă identific, firește, cu băiatul, nu cu fata.

Ca să ies, m-am îmbrăcat iarăși în ținuta mea obișnuită, pulovăr subțire și pantaloni : mă simțeam mai bine așa. Familia Scott locuia în cartierul Venice, aproape de țărm. M-am urcat din nou la volan și am luat-o pe autostrada Santa Monica, pe care am părăsit-o la ieșirea de

---

* În SUA, gen de magazin universal. (N.T.)

pe Venice Boulevard. Acest cartier extraordinar este opera unui nebun al cărui nume l-am uitat, vrînd să reconstituie în plin Los Angeles o replică a orașului italian, inclusiv Marele Canal ! Astfel, întîlneai ici și colo vreo cîteva bărci ridicole, arhitectura fiind inspirată după palatul dogilor. !

În loc de gondole, pe canal plutesc rațe și gîște. Cartierul este acum loc de adunare a tuturor drogaților din oraș, și numai Dumnezeu știe cîți dintr-ăștia există ! Coborînd pe bulevard, am văzut desenate pe un zid două balene uriașe ; hotărît lucru, cred că LA bate recordul pe metru pătrat în privința nebuniei.

Am scurtat-o mergînd de-a lungul canalului Gran Corso și m-am oprit la bulevardul 23, nu departe de casa familiei Scott. Restul drumului l-am făcut pe jos. Mi-a deschis însăși mătușa Amandei, cu siguranță că n-avea servitori. Locuința contrasta enorm cu luxoasa vilă din Bel Air, unde stătea soră-sa, trădînd niște venituri modeste. Nora Scott m-a primit cu foarte multă amabilitate, se simțea mai bine pare-se, față de ziua precedentă, și m-a condus într-un salonaș unde ne aștepta soțul ei. Horace. Mi-au propus o băutură răcoritoare, pe care am acceptat-o.

— Miss, faceți parte din poliție ? m-a întrebat Mr. Scott. Scuzați-mă, n-am înțeles exact cine sînteți.

— Oficial, nu fac parte din poliție dar lucrez cu ea, de aceea am asistat la anchetă, i-am răspuns fără să mă implic. Sînt de asemenea prietenă cu Amanda.

Această explicație mi-a părut că-i satisface și am putut intra în miezul problemei.

— Aș vrea doar să-mi povestiți despre familia Greenwood. Spuneți-mi tot ce știți legat de Raymond B., de soție, copii, chiar dacă vi se pare lipsit de importanță.

— O să încerc, a zis Nora Scott, dar mă tem că o să vă dezamăgesc. Desigur, Raymond era un om foarte important totuși, în afară de asta, familia noastră n-a avut niciodată probleme.

— Mrs. Scoot, iertați-mi brutalitatea, dar nu se întîmplă crime în familiile fără probleme. Așa că, tot ce-mi puteți spune, dumneavoastră și soțul, îmi va fi de fools.

— Aveți poate dreptate, vă pricepeți mai bine decît mine la lucrurile astea. Deci, iată povestea noastră. Eu și sora mea Ethel ne-am născut într-un orășel din Arizona. Tata era învățător în sat, un învățător de modă veche, care ne-a dat o foarte bună educație. Poate prea bună, deoarece curînd aveam să nu ne mai simțim în largul nostru printre acele case construite în deșert. Tot ce puteam spera era să ne găsim un soț și să creștem cinci-șase copii într-o fermă unde n-ai întîlni decît pietre și cactuși. Altele s-ar fi mulțumit cu atîta, Ethel și cu mine citisem prea multe cărți romantice, ca să ne satisfacă un asemenea viitor. Eu, cea dintîi, am ținut să plec în marele oraș. Tata s-a opus vreme îndelungată, era văduv și se temea că rămîne singur dacă noi îl părăseam. Într-un tîrziu, depășisem bine de tot vîrsta majoratului, a acceptat în fine să plec în California, să-mi încerc norocul acolo. Am găsit un post la biroul de informații de pe aeroportul din Los Angeles și, după cîteva luni, l-am cunoscut pe Horace.

— Da, a continuat acesta, a fost o căsătorie foarte clasică. În călătoriile mele de afaceri luam deseori avionul și-i știam bine pe cei de la biroul de informații din aeroport. Cînd Nora a apărut acolo, am remarcat-o imediat. A trecut ceva timp pînă am prins suficient curaj ca să-i propun să iasă cu mine, dar ea a acceptat imediat. După cîteva săptămîni ne-am logodit, apoi, de cum am găsit să cumpăr casa asta, ne-am căsătorit.

— Atunci Ethel a venit la noi, cum ne înțelesesem, a zis mai departe Mrs. Scott. N-a stat mult cu noi, o întîmplare uimitoare îngăduindu-i să-l întîlnească aproape imediat pe viitorul ei soț. Tata ne insuflase gustul lecturii, v-am spus, și după o săptămînă Ethel citise deja modesta bibliotecă pe care o aveam în vremea aceea. Într-o după-masă, s-a dus la raionul de cărți dintr-un mare magazin să ceară o carte anume. Un client grăbit, care intrase în urma ei, a cerut aceeași carte în timp ce ea vorbea. Era Raymond B. S-a uitat dintr-o dată la soră-mea și, cerîndu-și scuze pentru impolitețe, a invitat-o la o cafea. Au stat trei ore, cred, de vorbă în cafenea și eu eram îngrijorată de-a binelea, cînd Ethel s-a întors. Mi-a spus

că a întîlnit un bărbat minunat, că i-a povestit de-a fir în păr viața ei și că el a cerut-o în căsătorie. Am crezut că-i nebună ! A doua zi, Raymond B. a venit s-o vadă și am înțeles că era ceva serios. Evident, era cu mult mai în vîrstă decît ea, însă era un bărbat fascinant. Ethel acceptase pe dată să se mărite cu el neștiind că deținea o poziție importantă în domeniul petrolului. Căsătoria a avut loc trei zile mai tîrziu, cît Ethel să-și cumpere un trusou. Dacă bietul Raymond ar mai trăi, ei ar fi sărbătorit în acest an douăzeci și doi de ani de căsătorie.

Noroc că mă pricep să-mi țin în frîu emoțiile, altfel m-aș fi arătat stupefiată. Douăzeci și doi de ani ! Nu aveam nici o îndoială în privința faptului că Amanda împlinise douăzeci și patru de ani... Citisem în permisul ei de conducere cînd ne-am întîlnit prima dată... Așa că, tare aș mai fi vrut să mi se explice cum putea frumoasa copilă să fie fiica unuia care o întîlnise pe mama ei și o luase în căsătorie la doi ani după naștere !

— Cînd s-au născut copiii ? am întrebat, prefăcîndu-mă că nu dau importanță întrebării.

Nora Scott a ezitat un pic și în locul ei a răspuns soțul :

— Ei bine, Amanda s-a născut la vreo zece luni după căsătorie iar frate-său, doi ani mai tîrziu. Cumnată-mea ar fi vrut și alți copii dar avea inima șubredă încă din adolescență, așa că a trebuit să rămînă doar cu aceștia.

Mințea bine, s-o recunoaștem. Dacă n-aș fi știut cîți ani are Amanda, nu mi-aș fi dat seama de nimic. În definitiv, fata nu părea să aibă mai mult de douăzeci și n-ai fi bănuit ceva decît dacă ai fi consultat documentele oficiale. Dar, dacă Amanda nu era fata lui Raymond B., cine-i era tatăl ?

Horace Scott vorbea totuși mai deprate :

— La începutul căsniciei, Raymond B. n-avea încă averea pe care a strîns-o mai apoi. A dat lovitura exact după trei ani. Cumpărase pe mai nimic terenuri a căror exploatare petrolieră era epuizată. Nu știu dacă putuse fora în secret înainte de a le obține, fapt e că a săpat în altă parte și a dat de o pînză freatică mai adîncă. A devenit milionar în cîteva luni. Așa și-a construit în Bel Air vila Hacienda și a renunțat la cea din Beverly Hills. De-atunci,

și-a tot sporit averea ; ban la ban trage, știți. L-a interesat politica la o vîrstă înaintată și era cît pe ce să i se propună funcția de guvernator cînd, dintr-o dată, sănătatea i s-a șubrezit.

— Îl vedeați des ?

— Nu, a recunoscut, de fapt îl vedeam destul de rar el fiind mereu prins cu afaceri. Eu însumi călătoream mult, mă ocupam de import-export, și asta nu înlesnea apropierea. Și-apoi, să privim lucrurile în față : îi știți vila lui Raymond B., vedeți și casa în care locuim noi, nu făceam parte din aceeași lume. N-aș zice că ne disprețuia ; nu, pur și simplu ne ignora.

— Se pare că i-a ignorat pe mulți. A fost un soț bun pentru sora dumneavoastră ? am întrebat-o pe Nora Scott.

— O iubea sincer și totdeauna i-a dat ce și-a dorit. Poate că ea a dus oarecum lipsă de tandrețe, de căldură umană ; înțelegeți, o punea pe locul doi, după afaceri. Totuși, îi era foarte atașat. După propria mărturisire, se îndrăgostise de ea chiar de la prima întîlnire, atît datorită șarmului cît și culturii ei. O respecta mult pe Ethel și, cînd afacerile îi lăsau puțin răgaz, rar e-adevărat, discutau literatură. Era singura distracție pe care el și-o îngăduia, iar soră-mea se bucura s-o împartă cu soțul. Nu, n-aș spune că a fost nefericită, își iubea soțul, iar el îi era credincios și devotat. Ethel a dus o viață de lux, invidiată de multe femei ; era doar cam singuratică.

— Vorbiți despre ea la trecut...

— Vai, doctorul Nathan nu ne-a dat mari speranțe. Suferea de ani și ani de anghină pectorală și tocmai a făcut alt infarct. Nu trebuie să ne înșelăm, e sfîrșitul. Biata Amanda o să rămînă în curînd singură.

— Își iubea mult mama ?

— Da, au fost totdeauna foarte apropiate, mai cu seamă pentru că Raymond îl prefera pe băiat. Desigur, Amanda nu-i foarte deschisă, e un pic egoistă, dar are suflet bun.

— Mi s-a spus că e pe cale să se logodească cu un băiat pe nume Nick Turner, așa e ?

— Doamne sfinte, nu ! Cine v-a putut povesti o nerozie ca asta ? Acest Turner e o canalie, patronul unui cazi-

nou care se află înspre plajă ; bineînțeles că nu-i o partidă pentru o tînără onorabilă. Raymond B. l-a primit de vreo două trei ori la el acasă, sinceră să fiu n-am înțeles de ce, nu se asemănau.

— Cred că vă pot spune eu, Mrs. Scott. În fapt, adevăratul proprietar al cazinoului condus de Turner era Mrs. Greenwood. Iată de ce l-a primit și i-a permis să iasă cu Amanda.

Uluirea celor doi nu era prefăcută, erau absolut siderați, aproape ca și cum le-aș fi dezvăluit că Președintele are o rețea de bordeluri în oraș.

— Sînteți sigură ? m-a întrebat Horace Scott.

— Absolut.

— N-aș fi crezut așa ceva despre el !Un om atît de rigid, de puritan în anumite privințe. E de necrezut...

— M-am gîndit la trei explicații, am continuat. Prima e că a acționat astfel ca să ascundă fiscului unele beneficii suplimentare.

— Teoretic e posibil, mi-a tăiat-o Scott, nu însă și din partea lui Raymond B., pot s-o garantez. Primise o educație protestantă severă, și-ar fi tras poate pe sfoară partenerii de afaceri, dar n-ar fi comis niciodată o fraudă fiscală. Cînd apăra interesele firmei Greenwood avea totdeauna impresia că muncește în slujba binelui, chiar de-ar fi fost să ruineze familii întregi. Prin comiterea unei fraude însă ar fi știut că acționează în slujba răului, și asta n-ar fi făcut-o.

— Înțeleg. Am avut în vedere o a doua posibilitate : Turner l-ar fi putut șantaja pe Mr. Greenwood ; înțelegeți, ar fi știut ceva din trecutul lui.

— La drept vorbind, a spus Nora, noi n-am știut niciodată mare lucru din viața lui Raymond pînă în momentul în care l-am cunoscut. Nu se dezvăluia deloc ; era un om închis și taciturn, fusese orfan de mic și nu avea familie. La căsătorie au venit să-l felicite doar cîțiva prieteni. Totuși, cum v-a spus Horace, era un om foarte rigid, foarte drept și nu-l văd comițînd vreun act condamnabil.

Nu mă simțeam defel obligată prin acordul convenit între Cairn și Turner să nu dezvălui ce anume îi lega. Era treaba lor, nu și a mea. De aceea, am continuat :

— Există o a treia ipoteză și, după cum evoluează ancheta, se poate vorbi aproape de certitudine : Nick Turner era fiul nelegitim al lui Raymond B. Greenwood.

Bieții oameni nu-și mai reveneau din uimire. După o clipă de tăcere, Nora și-a înălțat brațele la cer.

— Sper ca Ethel să nu afle niciodată, a spus pur și simplu. Ce rușine, să-l primească la el acasă !

— Liniștiți-vă, informația asta nu va fi dezvăluită presei. Așa stînd lucrurile, că Raymond B. l-a invitat mai treacă-meargă, dar să-l lase să-i facă soră-sii curte..., am adăugat cu perfidie.

— Da, evident, e revoltător, a răspuns extrem de neconvinsă.

Din motive pe care acum le pricepeam, nu era așa de șocată pe cît ar fi trebuit să fie la gîndul acestei perspective. Căci, dacă Turner era de același sînge cu Greenwood, lucru de care habar n-avusese pînă atunci, Amanda nu era. și asta o știa perfect de bine.

— Vedeți, în familia Greenwood nu-i chiar atîta limpezime pe cît vă închipuiați, am adăugat cu puțină cruzime. Și despre Baynard ce-mi puteți spune ?

— Era copilul răsfățat al tatălui lui, care-i îngăduia toate capriciile, a răspuns Horace Scott. Nu-i acorda însă mai mult timp decît celorlalți din familie. Regret că trebuie să-l vorbesc de rău pe acest sărman băiat care a dispărut așa de tragic dar, mă gîndesc că-i necesar să cunoașteți adevărul. Baynard era mult mai puțin inteligent decît sorăsa și, mai ales, tare lipsit de voință. Nu-l interesau decît distracțiile cu prietenii și cu fetele, fete ușoare, s-o spunem răspicat. Evident, cînd ai un tată ca Raymond B. trebuie că te simți strivit, recunosc. Baynard nu-și făcea probleme în legătură cu viitorul lui, îl aștepta postul de președinte al consiliului de administrație. Avea deci scuze.

— Mr. Greenwood s-a ocupat personal de împărțirea bunurilor sale între copii ?

— Da, firește, prevăzuse totul de multă vreme prin testament. Partajul era destul de inegal, în favoarea lui Byanard, dar Raymond B. avea atîta avere că partea cuvenită Amandei e îndestulătoare ca să trăiască foarte bine pînă la sfîrșitul vieții ei.

— Oh ! da, a întărit Nora Scott, Amanda este o partidă frumoasă, cum se zice. Tatăl a trebuit să-i alunge pe vînătorii de zestre care-i dădeau tîrcoale încă de acum treipatru ani. Vă închipuiți, drăguță cum e și așa de bogată ! Horace, bietul îngeraș, o să rămînă fără nimeni, și ne revine nouă să avem grijă de ea.

Mi-am reprezentat-o pe Amanda cu aripioare pe spate și m-am străduit din răsputeri să nu rînjesc. Hotărît lucru, vrăjise pe toată lumea, fie că era vorba de Honest John, de doctorul Nathan, de Nick Turner ori de Nora Scott. Pe toată lumea, nu și pe mine, dar poate că mă orbea gelozia...

— O ultimă întrebare : îl știți pe Dick Hayes ?

— L-am întîlnit doar de două ori, a răspuns Scott. Raymond B. spunea că este un băiat serios în care te poți încrede ; poate un pic timorat. Dar, repet, se vede treaba că avîndu-l în preajmă pe Greenwood nu-i era încurajat spiritul de inițiativă. Nu pot să vă spun nimic altceva, iar nevastă-mea nu-l cunoștea mai mult decît mine.

— Bun, vă mulțumesc, mi-ați permis să-i situez mai clar pe diverșii membri ai familiei Greenwood ; e foarte important în genul ăsta de anchetă.

M-am ridicat și am dat mîna cu Horace Scott, după care am fost condusă de soție. Pe cînd îmi deschidea ușa am întrebat-o cu un zîmbet dezarmant :

— Ah ! în treacăt fie spus, am trăit multă vreme în Arizona. De unde anume sînteți ?

Întrebarea a luat-o prin surprindere. Era limpede că ar fi preferat să nu răspundă, dar n-a găsit nici un subterfugiu.

— Dintr-un sătuc de origine spaniolă, numit Carefree; e lîngă Phoenix.

— Îl știu ; e la nord de Scottsdale, nu ?

— Da, așa-i.

— Am fost pe acolo cînd eram mică. Păcat, n-o să mai am ocazia să-l revăd.

Țineam s-o liniștesc înainte de a-mi lua rămas bun. Eram ferm hotărîtă să-mi ofer chiar a doua zi o scurtă excursie în Arizona.

12

M-am întors acasă și mai aveam încă o oră bună ca să mă pregătesc pentru întîlnirea din seara aceea cu Michael Cairn. M-am dezbrăcat, am făcut alt duș, simțindu-mă după aceea ceva mai bine. Am pus discul *Girl talk* de Lesley Gore, timbrul vocii sale juvenile amintindu-mi de Amanda.

Amanda : cu cît ancheta avansa cu atît fata asta mi se părea mai învăluită în mister. În fapt, cine era ea ? O clipă mi-a venit să fac bilanțul a tot ce știam, dar am respins cu groază ideea : eu sînt o femeie de acțiune, nu de reflecție. Caut, mă avînt cu îndrăzneală, lovesc în caz că trebuie ; nu mă simt nicidecum în stare să analizez, să deduc. Mîine o să mă duc la Carefree și voi încerca să aflu cît mai multe în legătură cu dulcea copilă ; pînă atunci însă, era mai bine să mi-o scot din cap. Și asta cu atît mai mult cu cît aveam de rezolvat o problemă mai urgentă și în fond la fel de importantă : cum mă îmbrac în seara aceea ? Dacă aș rămîne la ținuta obișnuită l-aș decepționa pe Michael ; dacă mi-aș pune rochia de cocteil, ar deveni probabil îndrăzneț. Mi-am aruncat halatul de baie și, fără bunăvoință, mi-am cercetat corpul într-o oglindă în care te vedeai în întregime. Pînă la mijloc, mergeá, picioarele-mi erau lungi, viguroase și musculoase, talia, normală, n-aveam burtă. Mai sus, lucrurile se stricau ; în primul

rînd pieptul, prea mare. Era încă destul de bine, însă din cauza greutății sînii formau de pe acum o cută dezgustătoare. Cred că mi-ar fi plăcut să trăiesc printre amazoane! Fetele la colegiu, îmi ziceau că arăt ca o lăptăreasă ; mai rău, toți băieții încercau să mă pipăie, iar eu m-aș fi lipsit bucuroasă de chestia asta. În final mi-am cercetat fața, era banală, nici frumoasă, nici urîtă, încadrată de un păr șaten închis, tuns scurt ; ochii-mi erau căprui și aproape tot așa de expresivi ca ai unei rumegătoare privind cum trece expresul de Santa Fé. Bine machiată, puteam părea destul de drăguță, altminteri nu mă remarca nimeni. Asta îmi servise frecvent în misiunile anterioare, cu excepția Asiei, unde din pricina înălțimii era greu să trec neobservată.

Totul se reducea în fond la aceste întrebări simple : doream să-i plac lui Michael ? Răspuns : da. Și pînă unde să merg ? Aici îmi era imposibil să răspund la fel de categoric. Nu se punea, bineînțeles, problema să-i devin amantă ; aș accepta, poate, un flirt... Efectiv nu știam. Oricum, era obligatoriu să mă îmbrac în rochia de cocteil, altfel l-aș fi decepționat pe Michael. Măcar în această privință eram pe deplin lămurită. Mi-am pus sutienul franțuzesc, avantajul fiind că se vedea cu tot decolteul pătrat al rochiei. Apoi am consimțit să îndur machiajul, pe care-l detestam. Mi-am desăvîrșit ținuta încrețindu-mi părul cu fierul de ondulat. Eram aproape bine.

N-au trecut nici zece minute între momentul în care am fost în sfîrșit gata și sosirea locotenentului. Din privirea lui am înțeles că-mi aprecia strădaniile.

— Carol, ești foarte frumoasă ; scuză-mi lipsa de originalitate a declarației dar, te asigur, e sinceră. De ce joci dumneata rolul de cenușăreasă ? m-a întrebat.

— Deformare profesională, Michael, i-am răspuns rîzînd. Ce vrei, obiceiul să trec neobservată.

— Ei bine, e un obicei prost de care voi încerca să te dezbăr. Dacă ești gata, te iau.

M-am dus să-mi caut poșeta, după care l-am urmat la mașina lui.

— Îți place bucătăria marocană ? m-a întrebat de cum a demarat.

— De ce nu ? Practic, îmi place orice în afară de peștele crud și de rațiile din armată.

— Rațiile din armată, înțeleg, dar de ce peștele crud ?

— O lună și jumătate am trăit singură pe o insulă pustie, hrănindu-mă doar cu nuci de cocos, cu fructe din arborele de pîine, cu scoici și cu peștii pe care izbuteam să-i prind. Fără foc, se-nțelege, deși am încercat totul, am frecat două bețe, am produs scîntei ciocnind cremenea sau m-am folosit de sticla de la ceasul meu ca de o lupă. Ei bine, nimic nu egalează chibriturile, crede-mă ! Am mîncat pește crud patruzeci și trei de zile încheiate...

— Patruzeci și trei de zile ! Cum de-ai ajuns acolo ?

— E o poveste lungă, Michael, și nu prea am chef s-o spun. Să n-o iei drept rea-voință, nici discreție pe care mi-ar impune-o regulile de securitate, dar nu-mi place să evoc trecutul. Prea tinde să mă acapareze.

— Carol, iartă-mă, nu voiam să fiu indiscret. Oricum, îți pot promite că nu va fi pește crud în meniu. Te duc la restaurantul Dar Mahreb de pe Sunset Boulevard. Fac cea mai bună friptură de berbec la proțap din tot LA, dar te previn : mănînci cu mîna.

— Michael, e cel mai bine așa, totdeauna am fost de părere că furculița e o invenție decadentă.

Proprietarii localului Dar Mahreb mizaseră într-adevăr pe pitoresc, decorul trebuind să-ți sugereze un palat din „O mie și Una de Nopți“. Mîncai pe jumătate întins pe niște perne trîntite chiar pe podeaua acoperită cu un covor gros, oriental, la mese joase din aramă. Chelnerii arabi, în costume tradiționale, se agitau în jurul fiecărui nou client. Unul ne-a condus la masa noastră, iar Michael m-a ajutat să mă instalez.

— Carol, e a doua oară cînd vin aici, îți place ? m-a întrebat.

— Foarte mult, Michael, iar ambianța de aici ți se potrivește cu mult mai bine decît groaznicul dumitale birouaș.

— Și încă nu știi cum arătau vechile clădiri, era cu mult mai rău ! Cînd ne-am mutat în noul sediu, acum cîțiva ani, era lux !

— Am fost un pic surprinsă, recunosc, i-am spus. Credeam că poliția din Los Angeles e una dintre cele mai bine dotate și mai moderne din lume.

— În parte e adevărat. Avem, de exemplu, un poligon de antrenament ultraperfecționat. Proiecțiile pe un ecran uriaș permit instruirea oamenilor noștri punîndu-i în condiții de viață reală. Trebuie să reacționeze cum ar face-o pe stradă, să calculeze dacă intervenția lor e necesară și dacă pot sau nu să facă uz de armă. Dacă trag în siluetele filmate, precizia instrumentelor de măsurat e atît de mare că putem determina cu exactitate unde ar fi țintit. În caz că te interesează, o să te duc să-l vezi într-una din zilele următoare.

— Cu plăcere, Michael. Am mai auzit și de un laborator de criminalistică celebru.

— Da, e în Santa Anna. Acolo se lucrează nu numai pentru comunitatea urbană LA, ci pentru toată California. Fără doar și poate, e unul din cele mai bine dotate laboratoare din lume. Pornind de la un singur fir de păr descoperit la locul crimei obții un portret fizic complet al celui căruia îi aparține ; mai mult, curînd o să se poată indica și numele, motivul crimei și locul unde se ascunde criminalul !

Am rîs și am ridicat paharul de Martini sec pe care un chelner taman îl adusese : am închinat pentru seara noastră. Curînd a sosit alt chelner aducîndu-ne o tavă cu aperitive : pui prăjit cu lămîie, miel dat prin miere și salate marocane. Cred că Michael ar fi luat ceai dar eu sînt o incorigibilă băutoare de vin. La cererea mea, a comandat o sticlă de *château montelena* 1974, un foarte bun cabernet sauvignon, pe care avusesem deja ocazia să-l apreciez.

Grație vinului, Michael Cairn mi-a vorbit despre meseria lui, apoi despre el însuși. Se împliniseră șapte ani de cînd divorțase, soția nesuportînd obligația să-l aștepte la nesfîrșit și să renunțe la viața mondenă sau la week-end-urile programate deoarece mereu se ivea un nou caz. Se recăsătorise cu un avocat din Santa Barbara, iar el își vedea fiul doar din două în două duminici.

— Carol, și despre dumneata nu-mi spui nimic ? m-a întrebat mai apoi.

— Michael, Amanda mi-a pus aceeași întrebare și i-am răspuns că nu-i nimic de zis. N-am nici trecut, nici viitor, trăiesc numai în prezent.

Michael a reflectat un timp la acest răspuns, ceremonialul cu friptura de berbec picînd tocmai la timp pentru a risipi stinghereala care începuse să se instaleze între noi. Apoi a preferat să îndrepte discuția pe un teren mai neutru.

— În privința cazului Greenwood, mi-a spus, știi că procurorul districtual mi-a tras o săpuneală ?

— Cum așa ? l-am întrebat surprinsă.

— Se pare că am fost brutal cu Amanda Greenwood cînd am interogat-o. Oricum, asta i-a declarat lui Honest John cînd s-a dus la ea să-i prezinte condoleanțele.

— Ce drăcușor împuțit ! am exclamat. Nu mă miră din partea ei ; Michael, te-am pus în gardă.

— Stai liniștită, am văzut eu și altele iar DA nu se lasă el dus pe cît vrea să arate, de fandoselile tinerei persoane. Care a insistat să-i dezvăluie cine ești dumneata în realitate, și i-a spus. A avut chiar tupeul s-o întrebe dacă o deranjezi, ea mărginindu-se însă să-i rîdă în nas. Tocmai lui, care ținea să-și dea importanță !

— Ce ți-a reproșat în mod precis ?

— Oh ! a pretins în special că nu trebuia să-i pun întrebări într-un asemenea moment. Într-un fel, a avut dreptate ; numai că, în cazuri de moarte violentă, sîntem siliți să acționăm așa dacă vrem să adunăm mărturii solide. Cred că am menajat-o totuși pe cît a fost cu putință, în timp ce ea nu ne-a ușurat munca.

— Michael, să nu te lași impresionat de circul ei, n-a suferit nici un pic la moartea fratelui ; nici atîtica, am adăugat pocnindu-mi unghia de un dinte. Îl ura și e încîntată să rămînă unica moștenitoare a imperiului Greenwood. E o mică egoistă împuțită, se iubește doar pe sine.

— Haide, Carol, nu te ambala...

— Mă revoltă că totul îi este permis pentru că-i bogată și frumoasă. Sînt sigură că dacă ar exista martori care s-o fi văzut apăsînd pe trăgaci, Honest John, ar afirma că sărmana porumbiță e victima unei conspirații ! Atîta vre-

me cît o vor ține frumusețea și averea, orice-ar face va fi albă ca zăpada.

— Nu greșești, Amanda e de bună seamă o scorpie însă nu ea a tras în Baynard, sînt sigur, și-ți vorbesc după cum judec eu, nu după cum vrea DA. Carol, mi-ar plăcea să mă crezi.

— Te cred. Michael. Mai știi ceva despre Turner ?

— Încă n-am putut să-i verific declarațiile decît într-o singură privință. Una din băncile lui Greenwood i-a confirmat lui Honest John că de cum s-a născut Nick, Raymond B. îi trimitea lunar Annei Turner o sumă de bani. Sînt aproape sigur că nu ne-a mințit, e realmente fiul lui Greenwood.

— Și eu gîndesc la fel. Și, sincer vorbind, nu văd de ce l-ar fi omorît pe Baynard, n-avea nici un interes.

— La aceeași concluzie am ajuns și noi cu DA. L-aș putea aresta dacă aș vrea, alibiul nu face doi bani, însă avocatul l-ar elibera imediat. Degeaba e fiul lui Raymond B., asta nu-i conferă nici un drept la moștenire iar crima nu-i folosește la nimic.

— Doar dacă s-ar căsători cu Amanda.

— Da, însă a destăinuit că s-a lăudat, iar Miss Greenwood a venit să ne confirme că nu fusese niciodată vorba de așa ceva. Nu s-ar căsători totuși cu fratele ei vitreg.

— Bineînțeles, Michael, bineînțeles. Mrs. Scott și doctorul Nathan mi-au spus și ei că n-a existat nici un proiect de logodnă. Cu toate acestea, povestea mi se pare ciudată, se arăta atît de sigur pe el cînd l-am întîlnit prima oară. Drept e că încerca mai cu seamă să mă impresioneze și n-avea cum să prevadă că ne vom revedea așa de curînd. Da, asta trebuie să fie explicația. Prin urmare să-i lăsăm pe Amanda și pe Nick ; ce se aude despre Dick Hayes ?

— Alibiul lui e bun, l-am verificat minut cu minut ; n-a plecat de la recepția primarului înainte de patru dimineața astfel că, inevitabil, e nevinovat.

— Și dacă Baynard o fi murit după ora patru dimineață ?

— Medicul legist e categoric și își cunoaște meseria. Totuși, să admitem ; Hayes s-a întors la el însoțit de o

frumoasă brunetă bine dezvoltată, în genul dumitale, Carol. O cheamă Lisbeth Mulligan și e nepoata lui Honest John ; e gata să jure că și-a petrecut noaptea cu Dick Hayes.

Am gemut de-a binelea, făcîndu-i pe cei de la mesele vecine să-și întoarcă privirile spre noi.

— Michael, zău, nu-i posibil ! Nimeni nu poate furniza un alibi atît de trainic decît dacă-i la fel de vinovat precum Cairn. El este, precis.

— Carol, cum te mai repezi ! a exclamat rîzînd. Noroc că nu lucrezi în poliție, ce de boroboațe ai mai face. Trebuie să te resemnezi, Hayes nu-i implicat.

— Să admitem, am zis fără tragere de inimă. Ce-ai spune de Amanda ?

Michael și-a înălțat brațele la cer în semn de disperare.

În timp ce vorbeam, chelnerii ne-au adus desertul, apoi cafeaua, pe care am băut-o uitîndu-ne la o tînără arăboaică, destul de durdulie, care dansa din buric, nu prea excitant, în ritmul unei orchestere tradiționale. S-a retras după o vreme, muzicanții îndeletnicindu-se cu schimbarea instrumentelor ca să-i incite pe clienți la dans. Michael m-a invitat ; am acceptat după ce, mai întîi, l-am prevenit că dansez foarte prost, ceea ce era adevărat. El în schimb m-a surprins în mod plăcut deoarece era un dansator bun și, cu toate că mă ținea nițel cam strîns pentru gustul meu, m-am lăsat în voie fără prea multă neplăcere. A avut eleganța să nu flirteze.

A așteptat pînă m-a dus acasă, în pragul ușii, ca să-și încerce norocul.

— Carol, te doresc foarte mult, pot să intru ?

— Michael, regret, știai de la bun început că mă întorc totdeauna singură.

Înainte de a deschide ușa l-am sărutat atingîndu-i ușor buzele. S-a îndepărtat nemaizicînd nimic, de bună seamă nițeluș înciudat.

Cînd am aprins lumina m-am trezit în fața a doi bărbați care mă amenințau cu arma.

— Bună seara, le-am zis, sper că nu v-am făcut să mă așteptați prea mult ?

— Lasă jos poșeta, mi-a spus unul din ei. La cel mai mic gest nesăbuit, tragem.

M-am conformat și, cu o lovitură de picior, tipul mi-a expediat poșeta în celălalt colț al camerei.

— Înaintează, mi-a poruncit, și ține mîinile deasupra capului.

Am ridicat din umeri și m-am executat. Pesemne că văzuse chestia asta la TV, în vreun serial prost. Mai întîlnisem cîțiva imitatori de ucigași, dar ăștia îmi păreau deosebit de jalnici.

— Charlie, a mai spus, asigură-te că polițaiul care-o însoțea a plecat și du-te după mașină. Dumneata, fato, nu mișca ; mi s-a povestit că ești periculoasă și n-o să risc.

Complicele lui a ieșit și puțin timp după aceea am auzit zgomotul unei mașini oprindu-se în fața vilei. A deschis larg ușa.

— Ieși, mi-a spus cel care părea șeful, și ia loc pe bancheta din spate.

— Drăguț că mă duceți la plimbare, am remarcat. Unde mergem ?

— Într-un colțișor unde să putem trăncăni liniștiți, fără riscul de a ne întrerupe careva.

— Ador să trăncănesc. l-am asigurat.

M-am suit în mașină, un Chrysler vechi, iar el s-a strecurat lîngă mine în vreme ce Charlie se așeza la volan. Am simțit patul armei în coaste.

— Fără prostii, ai ? mi-a șușotit la ureche. Chestiile astea pornesc singure.

Și Charlie a demarat.

13

Chryslerul n-a luat-o spre oraș, cum mă așteptam. Dimpotrivă, am mers pe lîngă Griffith Park, după care ne-am îndreptat către rezervorul de apă din Hollywood. În trecere, am putut recunoaște Canyon Oak Drive, iar ceva mai încolo am zărit scînteind în noapte apa din Mirror Lake. Gardianul meu mă lăsa să contemplu peisajul, total indiferent. Nu-și închipuia, firește, că aș avea posibilitatea să schimb situația în favoarea mea.

M-am întrebat cine mi le-o fi trimis pe secăturile astea două care-și dădeau silința să facă pe durii cu o convingere înduioșătoare. Aveam de ales între Nick Turner — era cel mai probabil — care-mi plătea o poliță și dispunea de gorile, necunoscuții de la Malibu Beach — nu mă mai încumetam să-i numesc răpitorii Amandei — și dulcea copilă în persoană, pe care o credeam în stare de orice. Agresorii mei nu schimbau nici o vorbă între ei, aidoma adevăraților profesioniști, iar presiunea armei din coaste nu slăbea cu nici un chip.

— Tinere, obiectul ăsta mă apasă rău în coaste, n-ai putea să-l dai niței mai la o parte ? N-am intenția să vă părăsesc, i-am zis vecinului, mă simt bine în tovărășia voastră.

Tipul a îndepărtat patul armei cu cîțiva milimetri fără să scoată un cuvînt. Amicu' nu era vorbăreț. Simțeam cum

mă cuprinde iritarea. Trebuia să mă calmez, furia nefiindu-mi sfetnic bun în situații dintr-astea cînd ai nevoie de tot sîngele rece ca să profiți de greșelile pe care, mai devreme sau mai tîrziu, le comit adversarii. În fine, speram să nu fie prea tîrziu... Am rîs pe mutește, și asta mi-a spulberat pornirea aceea de furie, lăsîndu-mă pradă unei mari bucurii. Totdeauna am simțit că trăiesc din plin numai în aventură, în pericol și cînd mirosea a moarte. Aveam să redevin, puteam, eu însămi, cea de altădată, de pînă în momentul în care niște birocrați înguști la minte mă siliseră la inactivitate. Trebuia doar să izbutesc să mă înfrînez îndeajuns pentru ca acești doi tipi să încapă pe mîna mea fără să-i omor. Morți, nu mi-ar sluji la nimic ; vii, ar putea să-mi dezvăluie cine i-a trimis. Nu bănuiau probabil că mă gîndeam să le cruț viața, ei crezînd, dimpotrivă, că dispun de a mea ! N-am vrut, însă comicul situației m-a făcut să pufnesc în rîs ; neliniștit, vecinul și-a înfipt iarăși arma în coastele mele. În loc de durere am simțit o excitare sexuală.

— Ei, nu mai poate omul să se distreze ? am spus. Cu doi bărbați atît de ursuzi lîngă mine trebuie să mă fac singură să rîd.

— Tipa asta-i scrîntită ! a exclamat Charlie.

— Nu da atenție, mergi înainte ! i-a ordonat colegul.

N-am mai scos o vorbă pînă ce mașina s-a oprit în fața unei case în construcție, cocoțată pe coasta unei coline, la nord de Hollywood. N-au riscat nicicum. Charlie a ieșit primul și, cu arma în mînă, mi-a deschis portiera, colegul lui sprijinindu-și revolverul în șalele mele. M-au dus spre șantier, șoferul luminîndu-ne drumul cu o lanternă electrică. A luat-o înainte pe o scară, iar noi am coborît după el.

— Ne oprim aici, mi-a spus cel care mă împingea.

Ne aflam într-o pivniță pe care o amenajaseră anume pentru întîlnirea cu mine. Aduseseră un scaun și două lanterne puternice, funcționînd pe bază de baterii. Charlie a făcut lumină în timp ce colegul mă așeza pe un scaun.

— Mîinile la cap, mi-a ordonat. Bine întinse.

M-am executat docilă.

Aparent satisfăcut, s-a dat cîțiva pași înapoi și, după ce a tras în sus cocoșul armei, și-a aprins o țigară.

— Nu-i așa de cumplită, a observat Charlie.

Cel care părea a fi șeful a continuat să fumeze o vreme în liniște, cercetîndu-mă gînditor. A scuturat din cap.

— Să nu ai încredere, uită-te la ea, nu-i e deloc teamă, e o adevărată profesionistă și ar mai putea să ne facă neplăceri.

— Domnilor, sînt foarte sensibilă la complimentele pe care mi le faceți, le-am spus, aș putea să aflu ce vreți de la mine ?

Charlie m-a privit compătimitor și, după ce și-a băgat arma în holster*, s-a dus să se-așeze pe un scaun în fundul pivniței. Operațiile următoare nu mai intrau în atribuțiile lui, pare-se.

— Am cîteva întrebări pentru dumneata, a început celălalt. Dacă răspunzi satisfăcător, o să-i scrii polițaiului care te-a însoțit pînă acasă ca să-l anunți că pleci.

— Într-o lume mai bună ?

— La țară, unde prietenul meu și cu mine o să te ținem cîteva zile. Știm să ne purtăm, n-o să fii deranjată. În caz că nu vrei să răspunzi, va fi păcat de dumneata. Nu sînt un sadic, nu torturez femeile ; pur și simplu o să-ți vîr un glonț în burtă, acolo unde doare. O să ai la dispoziție toată noaptea ca să mori. Dacă ești polițai, cum cred unii, trebuie să știi ce-nseamnă asta.

Știam.

— Du-te la dracu, i-am răspuns cu calm.

Tipul a făcut la iuțeală doi pași spre mine și m-a pălmuit zdravăn. Eram să cad de pe scaun într-atît de violentă a fost lovitura.

— Păpușico, tu ai interes să fii politicoasă cu mine, mi-a zis pe un ton foarte rece. Nu sînt rău, dar nu-mi place să mi se facă necazuri.

S-a dat înapoi și și-a aprins altă țigară de la celălalt chiștoc. Colegul lui nici nu-și ridicase privirea, părea indiferent la ce se întîmpla.

— În fond, ce vrei dumneata să știi ? l-am întrebat.

---

* În engleză în original : tocul armei. (N.T.)

— Cine ești tu, pentru cine lucrezi și de ce te interesezi atîta de familia Greenwood ?

Mi-am oferit luxul să-i spun adevărul știind că o să-l respingă.

— Mă cheamă Carol Evans, nu lucrez pentru nimeni, iar cazul Greenwood mă interesează pentru ochii frumoși ai Amandei.

— E de-a dreptul sărită, a mormăit Charlie din colțul în care ședea.

Complicele lui se afla în fața mea, cufundîndu-și privirea în decolteul pătrat al rochiei mele. A arătat cu degetul înspre sîni, fără să-i atingă.

— Păpușo, ești drăguță și ai marfă bună acolo înăuntru, așa că nu strica totul. Nimeni n-o să te găsească aici. Dacă mă silești să-ți torn plumb în mațe, o să agonizezi ore-n șir și va fi prea tîrziu ca să-ți regreți încăpățînarea. De ce ești tu autorizată să anchetezi cu locotenentul Cairn și ai acces la sediul central al poliției ?

Acum, după ce refuzase adevărul, îl simțeam gata să admită orice minciună care să-i pară verosimilă.

— Întrucît fac parte din FBI, sînt agent federal, i-am spus.

— Drace, unul federal ! a exclamat Charlie.

Cît despre coleg, chipul acestuia s-a întunecat și m-a studiat cîteva clipe în tăcere.

— De ce să intre în acțiune FBI-ul ?

— Din cauza tentativei de răpire a cărei victimă a fost Amanda Greenwood ; e o crimă federală, știți asta. Dacă mă lichidați, tot departamentul o să vă urmărească.

— E-adevărat ce zice, a gemut Charlie, nu crezi c-ar fi mai bine să-i dăm drumul ?

— Gura. Acum e prea tîrziu, ne cunoaște, nu putem șterge cu buretele.

— Mai ales dacă voi sînteți cei care l-au lichidat pe Baynard Greenwood, am adăugat. Cairn gîndește că e treabă de profesionist, și îmi păreți taman potriviți.

— Aici te-nșeli, mi-a răspuns tipul, pînă azi-dimineață noi eram în afara acțiunii ăsteia. Nu știu mai mult decît tine despre chestiile astea cu omorul și răpirea, ba

poate chiar mai puțin. Prin urmare, o să-mi povestești frumușel tot ce știi despre povestea asta, pe cine bănuiești etc.

— Dacă înțeleg bine, dumitale nu-ți e de ajuns că ai aflat că fac parte din FBI, vrei să știi unde sîntem cu cercetările.

— Exact.

— De ce ?

— Nu tu pui întrebările.

— Te interesează mai mult familia Greenwood sau Nick Turner ?

— Toată lumea. Așa că vorbește, n-am chef să-mi pierd toată noaptea.

— Ți-am și răspuns, prietene. Du-te la dracu.

A fost pe punctul să mă pălmuiască iarăși, însă s-a răzgîndit. S-a apropiat și mi-a înfipt patul armei exact sub buric. Am observat că n-a coborît cocoșul, crezîndu-se în siguranță, înșelat de pasivitatea mea. Nu bănuia că hotărîsem să termin cu ei mai înainte ca situația să devină periculoasă pentru mine.

— Ascultă, păpușico, ai spus, că ești ori nu agent FBI, nu-mi pasă. O să număr pînă la cinci, iar la cinci, dacă n-ai început să ne povestești tot ce știi, îți găuresc mațele. Apoi, în timp ce tu o să mori încetișor, eu voi continua să te interoghez pînă ce îmi vei povesti totul. Prin urmare, hotărăște-te, și repede. Unu... doi...

N-a prea înțeles ce i se întîmpla. Era aplecat deasupra mea, cu picioarele răschirate. Picioarele mele s-au ridicat brusc și l-au izbit sub burtă, cu mîinile smulgîndu-i revolverul. A căzut pe spate iar Charlie, după o clipă de stupoare, și-a dus prea tîrziu mîna la *holster*. Coborîsem cocoșul și asigurasem arma. Charlie a murit înainte de-a apuca să-și scoată propria armă.

Mi-am simțit trupul arzînd de flacăra unei puternice excitări. Excitarea de a fi fost într-un pericol mortal, de a mai fi cîștigat o dată, de a fi ucis... Nu mă mai stăpîneam, transpirația îmi țîșnea prin toți porii și-mi simțeam vaginul umezindu-se. Nu trebuia să-l omor pe celălalt, trebuia să-l fac să vorbească... Mîinile îmi tremurau un pic și îndreptasem acum revolverul spre tipul pe care-l lovisem. Era culcat pe jos, ținîndu-se de burtă ; mă fixa

buimăcit de moartea colegului și de durere. Nu trebuia să-l omor... Trebuia să-l interoghez, să descopăr cine-l folosise, să-l predau locotenentului. O undă de plăcere imensă mi-a inundat trupul și pesemne că tipul s-a întrebat de ce mă tot răsuceam pe scaun de parcă aș fi fost curentată. Chipu-mi șiroind de năduşeală, gura întredeschisă, gîfîiala îi sporeau teama care, acum, îl sugruma. Nu izbutea să-și ia privirea de la patul armei pe care-l ațintisem spre el. Nu trebuia să-l omor... Pe buze a început să-mi picure bale, mă mai străduiam încă să mă controlez ; apoi, brusc, focul pe care-l simțeam în sex mi s-a răspîndit în tot corpul, incendiindu-l. De-abia de-l mai vedeam pe tipul ai cărui ochi exprimau acum groaza. Știa c-o să-l omor ; știa că nimic nu mă va opri. Am făcut un ultim efort să-mi recapăt sîngele rece, am încercat să mă gîndesc la Amanda, la Michael... Nu trebuia să-l omor...

Am apăsat pe trăgaci iar el a căzut fulgerător.

A trecut ceva timp pînă să-mi revin. M-am întrebat dacă trebuia să-l chem pe Michael sau să purced la o mică înscenare pentru a lăsa impresia unei răfuieli între escroci. Pînă la urmă am considerat că pentru Instituția mea era preferabil să nu fiu implicată în această poveste. Există totdeauna oameni rău intenționați care să susțină că ucid din plăcere. Nu-i adevărat, dacă o fac e pentru că nu mă pot stăpîni.

Cele două revolvere erau de 9 mm, am scos deci un glonț, din arma nefolosită și l-am pus în cealaltă. Apoi am așezat corpurile într-o poziție compatibilă cu traiectoria gloanțelor ; în fine, am îndepărtat tuburile ejectate. Totul mi se părea pus la punct. Înainte de a pleca i-am percheziționat pe cei doi tipi ; cum mă așteptam, n-aveau nici un act asupra lor. Am recuperat cheile mașinii din buzunarul lui Charlie, am ieșit din încăpere și m-am urcat în Chrysler. Am lăsat mașina pe bulevardul Los Feliz și am parcurs Glendower pe jos, ca să nu se poată stabili nici cea mai mică legătură între ei și mine. Eram destul de mîndră de înscenare.

Cînd, în cele din urmă, am ajuns acasă, mi-am spus că dacă seara începuse cam monoton, cu Michael, se încheiase într-un mod mult mai plăcut.

14

M-a trezit telefonul. A durat ceva pînă să-mi vin în fire. Eram atît de enervată după expediția nocturnă că trebuise să iau somnifer tare ca să adorm. Am aruncat mașinal o privire la ceasul de la mînă, era unsprezece dimineața. Telefonul suna în continuare. M-am sculat și, împleticindu-mă, m-am dus să răspund. Era Michael. voia să trec numaidecît pe la el, la birou. Tonul lui imperativ nu-mi permitea să mă eschivez de la acest ordin și-mi prevestea alte neplăceri. N-avusese totuși timpul material să mi-i descopere pe drăgălașii amici din ajun și să facă asocierea cu mine ! Am renunțat să-mi mai bat capul cu supoziții și, după un duș la iuțeală, chiar fără să mai mănînc, m-am îmbrăcat și am pornit-o spre sediul central al poliției.

— Locotenentul vă așteaptă, Miss Evans, mi-a spus polițistul de gardă.

Am urcat la Michael în birou. Stătea de vorbă cu doi polițiști și, de cum m-a zărit, i-a poftit să iasă. M-a salutat ceremonios, fără să dea mîna cu mine, și mi-a oferit un scaun. M-a întrebat dacă stînjeneala i se datora frustrării din seara precedentă ori unui cu totul alt motiv.

— Carol, am impresia că te-am trezit telefonîndu-ți în dimineața asta, așa-i ?

— Michael, mă tem că da, luasem un somnifer.

— Nu ne-am întors totuși atît de tîrziu aseară.

Am preferat să stopez această tergiversare și am bruscat lucrurile.

— E ceva în neregulă ?

— Aldo Marchiotti și Charles Doughts, îi cunoști ?

— Absolut deloc, i-am răspuns de bună-credință.

— Au fost găsiți morți azi-noapte într-o vilă în construcție din Bonnie Hill Drive.

— Azi-noapte ? m-am mirat.

— Da, întîmplător. Un vecin, care obișnuiește să-și plimbe cîinii foarte tîrziu, a remarcat o mașină Chrysler staționînd în fața șantierului. A fost uimit pentru că nu se mai lucrează acolo de cîteva luni. Apropiindu-se a auzit două focuri de armă care proveneau din subsolul vilei. A rămas să pîndească ce se întîmplă și a văzut ieșind o femeie care a pornit-o cu Chryslerul. După un timp, s-a aventurat în casă și a zărit lumină în pivniță. A coborît, cîinii mergînd înainte, și exact acolo a dat peste cele două corpuri. S-a dus imediat acasă să sune la poliție. Sergentul de gardă a fost cel care a făcut primele constatări. Pe mine m-au informat doar azi-dimineață.

— Cine erau acești oameni ?

— Doi bandiți notorii, unul dintre ei, Aldo Marchiotti, fiind considerat ucigaș profesionist. Mai înainte de a acționa pe cont propriu a lucrat pentru Mafie. După poziția corpurilor, cei doi par a se fi omorît unul pe altul.

— Pentru misterioasa femeie ?

— Poate. În orice caz, am hotărît să pun capăt anchetei admițînd tocmai această concluzie.

— Michael, nu pari convins că lucrurile s-au petrecut așa.

— Într-adevăr. Întîi de toate, doar una din cele două arme a fost folosită și cineva a încercat să lase impresia că fusese utilizată și cealaltă, vîrîndu-se un glonț în ea. Una din țevi n-are nici o urmă de praf de pușcă, iar analiza striațiunilor de pe gloanțe a arătat că acestea fuseseră trase cu aceeași armă. După aceea, am făcut un test cu parafină pe mîinile celor doi ; n-am descoperit nici o urmă de praf de pușcă, fapt care exclude posibilitatea de a fi tras ei înșiși.

— Rămîne deci femeia ?

— Întocmai, i-a lichidat apoi a purces la această înscenare ca să ne inducă în eroare.

— Michael, atunci de ce n-o cauți ?

— Carol, pentru că dumneata i-ai omorît, mi-a răspuns încetișor.

Înțelesesem de cîteva minute unde voia să ajungă ; mă intriga în schimb ușurința cu care mă identificase. Mă bătuse de data asta !

— Eu ! De ce, Dumnezeule mare ! am exclamat prefăcîndu-mă extrem de uluită.

— Afacerea e clasată, Carol, ți-am spus, așa că să punem cărțile pe masă. Aseară, cînd te-am lăsat acasă am văzut un Chrysler vechi, crem, parcat ceva mai jos de locuința dumitale ; știi, am reflex de polițai, observ. M-am oprit înainte de bulevard ; recunosc, întîlnirea noastră îmi provocase o insatisfacție. Am făcut stînga-mprejur și m-am întors. La intersecția cu Glendower, am văzut Chryslerul îndepărtîndu-se. Am putut doar să disting un bărbat și o femeie pe bancheta din spate. Am revenit la dumneata, ușa era întredeschisă ; am intrat și te-am strigat. Casa era pustie și ți-am zărit poșeta zăcînd într-un colț al încăperii. Nu-mi trebuia mai mult ca să ghicesc că te-au prins la întoarcere. Nu mai puteam ajunge din urmă. Chryslerul și am ordonat patrulelor să încerce interceptarea mașinii, dar totul a fost zadarnic. Eram foarte îngrijorat, mărturisesc.

— Din pricina mea ?

— Da, din pricina dumitale. Nu mă pot împiedica să mi te-nchipui ca pe o femeie, nu ca pe o mașină de ucis.

— Drăguț, Michael.

Și eram sincer impresionată.

— Azi-dimineață cînd am aflat amănunte despre cele întîmplate, am făcut imediat legătura. Martorul n-ar avea cum să te identifice însă descrierea pe care mi-a făcut-o despre femeie, în special culoarea rochiei, te indică pe dumneata. Am cerut să fie găsit Chryslerul în perimetrul din vecinătatea vilei dumitale, fără să spun de ce. Mașina a fost descoperită în Los Feliz.

— Concluzia ?

— Cei doi te așteptau acasă și te-au dus în locuința aceea izolată ca să te facă să vorbești ori să te lichideze. Cum ar fi trebuit să mă aștept, i-ai omorît dumneata.

— Era deci legitimă apărare ?

— Oh ! Nu încape discuție, de aceea am și clasat afacerea. Aș fi preferat totuși să mă chemi în loc să te dedai la acea înscenare copilărească. Poate că ești un agent de acțiune remarcabil, însă nu știi nimic despre chichițele meseriei de polițist.

— Michael, admițînd, simplă ipoteză, că e adevărat ce spui, se poate înțelege că n-am avut prezența de spirit să semnalez serviciului vostru acest incident. În definitiv, o femeie slabă are dreptul să-și piardă capul, nu ?

M-a privit o clipă zîmbind un pic trist. Cred că această discuție era mai penibilă pentru el decît pentru mine.

— Carol, neaczul e că nu ești o femeie slabă, nici pe departe. Vezi, povestea asta m-a făcut să mă informez niței despre dumneata. Așa cum ți-am spus cînd ne-am întîlnit prima dată în birou la DA, am un prieten care lucrează pentru CIA. Nu la departamentul Acțiune, e un funcționar ca și mine. Azi-dimineață am telefonat pe coasta de Est și am reușit să dau de el. Mă gîndeam că i-ar trebui și lui timp să se informeze, doar Instituția voastră are un personal foarte numeros, însă te cunoștea foarte bine. Se pare că ești celebră în serviciul dumitale.

— Michael, vrei să spui : jalnic de celebră ?

— Ei bine, fiecare poate avea părerea lui, diferită, după cum te consideră prieten sau dușman ; după cum trăim în vremuri de pace sau de război. În Vietnam se pare că ai avut state de serviciu strălucite, comuniștii puseseră un preț pe capul dumitale, numele fiindu-ți însoțit de mențiunea „agent foarte periculos".

— Preț pe capul meu, expresia nu-i exactă. Știi cum sînt Roșii, nu oferă bani. Eram pur și simplu pe lista agenților de lichidat cu prioritate.

— Da, firește. Dar nu numai vietnamezii te considerau foarte periculoasă. Presupun că ești la curent cu porecla pe care o aveai în propriul departament, nu ?

— O știu, am spus.

— Asasina, iată cum îți ziceau deși, Dumnezeu știe, colegii dumitale nu sînt nici ei îngeri ! Dacă CIA era mulțumită de serviciile pe care i le aduceai, militarii în schimb cum am aflat, nu prea erau. Colonelul, comandant al bazei de care aparțineai, a cerut să fii rechemată din cauza atrocităților comise împotriva populației.

Am sărit auzind cuvîntul atrocitate.

— Asta-i bună ! Am dat ordin să fie arse niște sate. Știi, se proceda curent în felul ăsta.

— Da, știu, însă în principiu satele erau evacuate *înainte* de a fi arse, nu ?

— Le evacuam totdeauna, i-am răspuns cu oarecare brutalitate. De acord, am lăsat poate niscaiva vietnamezi în el, dar eram sigură că sînt comuniști.

— Era un motiv să-i arzi de vii ? mi-a replicat dur.

— Ascultă, Michael, n-ai fost niciodată în Vietnam ; eu am fost de două ori, cîte doi ani. O să-ți povestesc ce a însemnat șederea mea acolo prima dată ; era la începutul lui 1968, de-abia împlinisem douăzeci și unu de ani. Am însoțit cel dintîi comando care s-a dus la Do Maï, cîțiva kilometri la sud de Hué, după ce trecuseră pe acolo Roșii. Am descoperit aproape cinci sute de cadavre, mai toți civili, inclusiv femei, copii și bătrîni. Unii, puțini, fuseseră uciși cu gloanțe, ceilalți, masacrați cu bîte sau topoare. Rîul transporta într-atît de multe leșuri încît apa era roșie. Pînă și la Hué, sute și sute de persoane fuseseră exterminate în condiții groaznice. Îmi aduc aminte, am intrat în locuința unui demnitar care, de altfel, trecea drept simpatizant al comuniștilor, și oroarea spectacolului la care am fost martoră mi s-a întipărit pentru totdeauna în minte. Fusese omorîtă întreaga familie, pînă și un prunc de cîteva luni ; nimănui nu i se cruțase viața, fuseseră omorîți pînă și servitorii, pînă și animalele domestice. Pentru mine ăsta a fost botezul focului, dacă pot spune așa. Prin urmare, de acord, am ars cîteva sate vietnameze și cîțiva Roșii odată cu ele ; nu cred totuși că actelor mele li se poate aplica termenul de atrocitate, nu, după cele comise de alții. Cînd te dedai la un război murdar, o faci murdar, asta-i tot.

— De acord, războiul e totdeauna ceva oribil. Să nu mai vorbim de anii pe care i-ai petrecut în Vietnam, ac-

țiunile îți erau poate justificate. În schimb, am mai aflat că anul trecut, într-o misiune în Japonia, ai folosit metode brutale.

— Trebuia să distrug o organizație de extremă dreaptă, inspirată din teoriile generalului Tojo ; avea de gînd să cucerească puterea. De acord, am mers poate nițel cam prea departe dar aveam o misiune de dus la bun sfîrșit, să curăț locul de buruieni. Mi-am făcut meseria.

— Unii susțin că ai aruncat în aer o locuință cu toți cei care se aflau înăuntru, bărbați, femei, copii, animale.

— Cine-i imbecilul care ți-a povestit chestia asta ? N-are nici o legătură cu ce s-a întîmplat. Am aruncat în aer sala de întrunire a grupului. Sînt sigură că nu erau acolo copii, poate soțiile ori amantele acelor domni, și nu valorau mai mult decît ei.

— Cîți morți au fost ?

— Cincizeci și doi.

S-a așternut o tăcere jenantă.

— Dacă am înțeles bine, după această întîmplare ai fost trecută în rezervă.

— Oho ! rezervă, cuvîntul e prea tare. Să spunem că mi s-au acordat cîteva luni de odihnă pentru oboseală nervoasă.

— Nebunie ucigașă n-ar fi un termen mai potrivit ?

Am izbucnit în rîs de-a binelea.

— Nici gînd, încă mai știu să-mi aleg ținta. Nu ți-a spus-o corespondentul dumitale ?

— Da, recunosc. Voi continua să fiu sincer. Cînd i-am dezvăluit intenția mea de a cere oficial Washingtonului să fii rechemată, m-a sfătuit stăruitor să nu fac așa ceva. După părerea lui, Departamentul dumitale te-ar susține serios și ar fi foarte fericit să distrugă un biet polițai mărunt de provincie, chit că te va sancționa după aceea. Mi-ar rămîne doar să-ți interzic pur și simplu să participi la această anchetă, însă, părerea lui e că, pe lîngă faptul că aș avea puține șanse să mi se dea ascultare, soluția asta ar fi tot o formă de sinucidere...

— Hai, Michael, sper că nu crezi asemenea inepții ! Nutresc multă simpatie față de dumneata, chiar prietenie. Astea fiind zise, cum ți-a spus-o fără doar și poate prietenul atît de bine informat, nu sînt o femeie normală.

A făcut un gest de aprobare, iar eu am continuat :

— Înainte de a-ți accepta invitația nu ți-am ascuns că n-o să obții nimic în plus. De altmiteri, ca să-ți spun adevărul, sînt îndrăgostită de Amanda și de aceea mă interesează acest caz. Nimic altceva.

A ridicat brațele la cer și a exclamat :

— Bineînțeles ! Ce idiot am fost, totul se explică, pînă și gîlceava pe care i-o cauți, deoarece mă tem că fata nu-ți împărtășește gusturile. Ne-a indus în eroare apartenența dumitale la CIA, n-am crezut realmente nici o clipă că acționezi pe cont propriu.

— N-ați fost singurii.

— Ei da, cel care ți i-a trimis pe ucigași a comis aceeași eroare. N-aș vrea însă să te crezi obligată să-l lichidezi și pe el.

— Michael, nu-l cunosc, jur. Am profitat de prima imprudență a agresorilor ca să-l dezarmez pe unul dintre ei și am fost canstrînsă să trag. N-am aflat nimic.

— Carol, te cred. Pot să-ți spun că dacă Marchiotti acționa pe cont propriu, celălalt lucrase ca șofer pentru Nick Turner. A fost dat afară în urmă cu cîteva luni.

— Ceea ce ne duce iarăși la Turner.

— Te rog, nu-l cotonogi pe nefericitul ăsta ca să descoperi dacă el ți i-a trimis pe cei doi tipi. E treaba mea, mă ocup eu.

— Bine, Michael, pe viitor o să-mi aștept pasivă asasinii și n-o să mai întreprind nimic pentru a mă apăra.

— Carol, nu spune prostii, nu te împiedic să te aperi, îți cer pur și simplu să nu provoci o vendetă. Ești înarmată ?

— Am acasă un colt 45 Commander, iar în mașină, în cutia de la bord, un Sig Sauer P.220, plus cîteva grenade și explozive. Ăsta-i echipamentul meu redus de vacanță.

Michael Cairn a suspinat și a binevoit să zîmbească ; îngropasem securea de război.

— Carol, noroc că nu toată lumea are părerea dumitale despre vacanță. Baftă cu Amanda, a adăugat cînd să ies din birou.

15

Dimineața aceea fusese penibilă, nu pot suferi să aud evocîndu-mi-se astfel trecutul în Extremul Orient, mai cu seamă părțile lui cele mai contestabile. Ce vină am eu dacă drogul și politicienii au degradat războiul acela ? Mă încrezusem în Nixon, iar el a vîndut Vietnamul Roșilor la preț redus ! În fond, trebuie să fi avut dreptate acel coleg doborît în apropiere de Hué care susținea că toți președinții Statelor Unite, de la Truman încoace, sînt criptocomuniști. Am fost trădați din interior.

Nu mîncasem nimic de ieri-seară și m-am dus la Farmer's Market, însă eram așa de enervată că n-am avut chef de nimic. Am dat pe gît, unul după altul, două pahare mari de vin chardonay și fixam cu privirea uriașa salată de fructe comandată, neputînd înghiți nici o bucățică. Reproșurile lui Michael nu explicau pe de-a întregul de ce nu prea aveam poftă de mîncare. Mai bine să recunosc, n-o văzusem pe Amanda de treizeci și șase de ore și-mi lipsea. Aș fi vrut s-o simt ghemuită lîngă mine ca o pisicuță cu ochii verzi. Nu mai puteam rezista și i-am cerut chelneriței să-mi păstreze masa cît dădeam un telefon.

— Ah ! sînteți Miss Carol, mi-a răspuns Julie cînd am prins vila Hacienda, mă duc s-o chem pe Miss Amanda, e la piscină.

A trebuit să am răbdare cinci minute bune pînă cînd Amanda a binevoit să ridice receptorul.

— Bună ziua, a spus cu o voce de departe.

— Aici e Carol, te pot vedea după-masă ?

— Nu prea am chef, a răspuns micuța scîrbă.

— Am vești pentru dumneata.

— Atunci vino diseară, puțin înainte de ora șapte. Dick Hayes vine să cineze cu mine, practic s-a invitat singur. Măcar n-o să-mi mai facă avansuri dacă ești și dumneata de față.

— Nu știam că-ți face curte.

— De fapt renunțase, dar mă tem să nu-și încerce iarăși norocul. Carol, înțelegi, băiatul ăsta e încă celibatar la treizeci și opt de ani și are în mînă toate afacerile noastre fără să posede nici o acțiune. I-aș părea demnă de cea mai puternică pasiune chiar de-aș fi strîmbă și pocită.

— Și cum dumneata ești foarte frumoasă..., i-am spus ca pe ceva destul de banal.

— Așa că vino, o să vă acoperiți unul pe altul.

Îi mai auzeam rîsul la celălalt capăt al firului chiar și după ce a închis. Mă simțeam ușurată știind că o să-mi petrec seara cu ea, dar și frustrată la ideea rolului pe care sconta să-l joc. Acest telefon îmi făcuse totuși bine, îmi îndepărtase gîndul de la nemulțumirile din cursul dimineții. M-am întors la masă și m-am năpustit cu poftă asupra salatei de fructe. În acel moment mi-am amintit de călătoria proiectată în Azirona. Aș ! O s-o amîn pe mîine, mi-am zis dînd din umeri. În definitiv, ancheta putea să aștepte, era doar un pretext ca să mă apropii de Amanda.

M-am întrebat cum să-mi ocup după-amiaza. Cinematograful nu mă tenta. Satul de pescari Marina del Rey e întotdeauna atrăgător pentru plimbare, însă am renunțat și la acest obiectiv. Oriunde m-aș duce, n-aș fi în stare să-mi scot din minte cazul Greenwood.

Tot nehotărîtă eram și cînd am părăsit Farmer's Market. Conduceam mașinal și m-am mirat eu însămi constatînd că n-o luasem înspre colinele din Hollywood ci înspre Beverly Hills. La urma urmelor, nu era o idee rea ; poate aș izbuti în fine să dau de Mrs. Greenwood, în caz că starea sănătății i s-ar fi ameliorat.

Am oprit mașina în parcarea rezervată clinicii Stilwoods Heights, de jur-împrejur domnind o tihnă rurală. La informații se afla aceeași Joan Robbins pe care o

înspăimîntasem la prima vizită. Mi-a părut și acum la fel de terorizată cînd m-a zărit, totuși n-am un aer care să inspire o frică atît de mare ! Chiar de-ar fi intrat ilegal în California și tot ar fi trebuit să priceapă că nu fac parte din serviciile de Imigrare, pentru că nu pățise nimic după ultima mea vizită. Vocea îi tremura cînd m-a întrebat ce doresc.

— Mrs. Greenwood poate fi văzută astăzi ?

— Nu știu, Miss, și doctorul Nathan nu-i aici momentan. O s-o chem pe infirmiera șefă care se ocupă de pacienții dumnealui.

Aceasta, o anume Mrs. Magruder, a sosit repede. N-avea fizicul tradițional al celor care dețin o asemenea slujbă. Era o femeie micuță, durdulie, fără vîrstă, cu părul blond, buclat. I-am spus și ei că vreau să stau de vorbă cîteva clipe cu Mrs. Greenwood.

— Vai, Miss, e absolut imposibil, Mrs. Greenwood este într-o stare disperată. Nu mai e conștientă și nu se poate vorbi cu ea.

Aveam impresia, poate dintr-o deformare profesională, că femeia asta e neliniștită și n-are decît o dorință : să se debaraseze cît mai urgent de mine.

— Există vreo speranță de salvare ?

— N-ar trebui să spun, dar mă tem că nu, Miss, e sfîrșitul.

Am fost cel puțin mirată că o infirmieră își permite să prezică moartea unei bolnave, mai cu seamă cînd răspunde la întrebarea unei străine ; e contrar oricărei reguli de deontologie. Am presupus totuși că nu-i mai sînt o străină și că doctorul Nathan o sfătuise să mă îndepărteze, în caz că aș reveni.

— Știe că i-a murit fiul ?

— Firește că nu ! Cum v-am spus, nu mai e conștientă ; o menținem în viață, asta-i tot ce putem face.

N-am insistat și i-am mulțumit. M-a condus pînă la ușă, ai fi zis că ținea să se asigure că plec. În trecere, am văzut că Joan Robbins mă cerceta pe furiș și că mîinile îi tremurau. Știu că uneori inspir teamă însă, în general, în condiții ceva mai îndreptățite. Plutea un oarecare mister în toată treaba asta și mi-am promis să-l elucidez cu prima ocazie. În așteptare, nu mai aveam altceva de făcut decît să mă resemnez cu întoarcerea acasă.

Întîi de toate mi-am examinat rochia pe care o îmbrăcasem cu o seară înainte, singura convenabilă pentru o cină la Hacienda. Am răsuflat ușurată observînd că se afla în bună stare. Am hotărît s-o port fără sutien și să mă machiez cu grijă ca să-i arăt Amandei că, deși n-aveam cum să rivalizez cu ea, eram măcar capabilă să mă preschimb într-o femeie seducătoare.

Am fost gata cu o oră înainte de a o porni spre Bel Air și, ca să-mi umplu timpul pe care-l aveam de pierdut, am încercat să citesc un roman de Pamela Wallace. După cîteva pagini mi-a picat din mînă și m-am resemnat să deschid televizorul. Am dat peste un episod deosebit de întristător din serialul *Trapper John, M.D.* dar, în sfîrșit, m-a ajutat să-mi omor timpul.

Cînd am ajuns, cu puțin înainte de șapte, mi-a deschis Julie, care mi-a făcut complimente în legătură cu vestimentația.

— Te înțelegi cu Amanda ? am întrebat-o.

— Da, Miss, mi-a răspuns. Miss Amanda e mai drăguță acuma de cînd sîntem singure. Chiar am mîncat împreună la prînz ! N-aș fi crezut, Doamne, că-i posibil, a adăugat rotindu-și ochii pentru a-și exprima mai bine uluirea.

— Ei, vezi, nu-i chiar așa de rea.

Mă pregăteam să urc spre camera Amandei cînd aceasta a apărut sus, în capul scărilor. Purta o rochie lungă din moar verde, ce-i dezgolea brațele și umerii. Încarna frumusețea diavolului ; cobora scările iar eu o contemplam, pierdută. S-a oprit în fața mea, cercetîndu-mă curioasă.

— Omida noastră se transformă în fluture pare-se, mi-a spus cu un zîmbet ironic. Dacă ai de gînd să-l seduci pe Dick Hayes, ai cîștigat de pe-acum.

— Nici vorbă. Ce vrei să zici ?

Amanda, fără să-mi dea explicații, m-a luat de braț și m-a condus pe terasă unde, în jurul unei mese de grădină, fuseseră așezate trei scaune de același fel.

— Julie, adu-ne cocteiluri, a poruncit. Carol, spune-mi, e-adevărat, faci parte din CIA ?

— Da, e-adevărat, văd că Honest John s-a arătat excesiv de vorbăreț.

— Nicidecum, o fată ca mine trebuie să știe cu cine are de-a face. Așadar, ești spioană, credeam că nu întîlnești asemenea specimene decît la cinema.

— Amanda, nu sînt spioană. E-adevărat, în cadrul CIA există agenți de informație, dar eu nu aparțin acestei branșe, lucrez la departamentul Acțiune.

— Ce mai, stilul *Moonraker*.

— Dacă vrei, dar mai puțin spectaculos.

— Carol, aici nu mai pricep, de ce te pot interesa pe dumneata oameni ca noi ?

— Nu mă interesează, jur. Dacă nu mă crezi întreabă-l pe *DA*, o să-ți confirme că CIA nu e autorizată să acționeze în interiorul Statelor Unite. Am venit în California să mă odihnesc și, pînă să te întîlnesc pe dumneata, mă apucase o plictiseală de moarte. De cînd te-am văzut, ai devenit distracția mea numărul unu.

A făcut ha ! ha ! și a ridicat paharul în semn de bun găsit.

— Înțeleg, a zis, intervenția dumitale e întîmplătoare și nu ești genul de persoană care să se lase intimidată cu una cu două. Să te duci la cazinoul Paloma cu o grenadă, e de necrezut ! (A pufnit.) N-o să te oprești pînă n-o să descoperi toate măruntele noastre secrete, așa-i ?

— Crima privește poliția, nu-i treaba mea. Ce vreau eu e să aflu dedesubturile acestei răpiri, adevărate sau false. Amanda, n-ai vrea să fii măcar o dată sinceră ?

— Nu cred că am chef.

— O să descopăr, știi asta ! de pe-acum știu că Nick Turner era fiul lui Raymond B. M-ai mințit prefăcîndu-te că n-ai idee de ce tatăl dumitale a cumpărat Paloma și a lăsat-o pe mîinile lui.

— E normal să protejez reputația familiei, a răspuns netulburată.

— Amanda, nu te știam atît de grijulie. De unde-ți vine această subită pietate filială ?

— Îmi apăr numele meu, nu pe al lui Raymond B. Oricum, lucrurile astea ne privesc doar pe noi.

Mai să-i spun că nu era cea mai potrivită să apere onoarea numelui Greenwood. M-am reținut la vreme, aș fi putut s-o rănesc inutil și pentru moment era preferabil să nu-i divulg această informație.

— Amanda, sînt de acord. În schimb, cînd mi se trimit ucigași, ca aseară, consider că treaba asta mă privește și pe mine.

— Ucigași ? s-a mirat.

— Da, două gorile care mă așteptau acasă și m-au luat la o plimbare, după expresia consacrată. Și ei voiau să știe ce urmăresc în afacerea asta.

— Cum ai scăpat de ei ?

— I-am omorît pur și simplu.

Amanda s-a înecat cu băutura. A trebuit să tușească de vreo două-trei ori, făcînd ochii mari.

— Dumneata... n-o să ai neplăceri cu poliția ?

— Dorasul e clasat, s-a tras concluzia că a fost o răfuială între gangsteri, nu te neliniști în privința mea. Deocamdată nu știu cine mi i-a trimis, dar o s-o aflu și pe asta într-o bună zi. Dumneata, Amanda ?

A zîmbit țintuindu-mă cu privirea.

— Poate, a murmurat încetișor de tot.

Sosirea lui Dick Hayes a pus capăt acestui scurt duel verbal. Nu era foarte înalt, însă bine făcut. Era mai degrabă genul unui solid cadru de conducere decît al unui lup tînăr, dinamic. Amanda a făcut prezentările.

— Oho ! Miss Evans, am auzit multe despre dumneata, mi-a spus, ești pare-se o adevărată teroare.

— Totdeauna se exagerează, Mr. Hayes, i-am răspuns cu prudență.

— Spune-mi Dick, a zis, Amanda, a adăugat întorcîndu-se spre gazdă, îmi mai dai voie să-ți spun pe numele mic, sau trebuie să te numesc doamnă Președintă ?

Sub zeflemea, i-am ghicit o îngrijorare reală. Omul conducea una din principalele societăți financiare ale orașului și deținea cele două chei ale succesului, banii și puterea ; le deținea atîta vreme cît această fragilă fată îl va accepta. Amanda îl putea arunca în mizerie de azi pe mîine și, recunosc, era îndeajuns de capricioasă ca să i se justifice îngrijorarea.

— Dick, nu uita, mama mai trăiește, i-a răspuns.

— Vai, îmi cer scuze, nu te-am întrebat cum se simte.

— Nu grozav, i-am telefonat doctorului Nathan, tot nu e conștientă. Dick, mă tem că vei fi nevoit să te obișnuiești cu ideea că voi fi în curînd președintă.

— Amanda, îmi pare rău pentru mama dumitale. În schimb, ideea de a te avea președintă mă bucură. Sper

că vei binevoi să te ocupi de afaceri, o să-ncerc să-ți explic fără să fiu prea plicticos.

— O să mai vedem, Dick. Poate îți voi lăsa libertatea să iei singur deciziile, poate o să te supraveghez nescăpîndu-te nici o clipă din ochi, sau îmi voi lua un soț care să preia răspunderea afacerilor. N-am avut vreme să mă gîndesc.

— Un soț, n-ar fi poate o idee rea. Pot să mă număr. printre pretendenți ?

A rîs.

— Dick, nici să nu-ți treacă prin cap, ești prea bătrîn. (A adăugat, ridicîndu-se :) Să intrăm, Julie ne-o fi adus mîncarea.

Dick Hayes a încasat cu îngăduință refuzul brutal și s-a grăbit să dea la o parte scaunele ca să ne ridicăm. I-am remarcat din mers privirea atrasă ca de-un magnet de sînii ce mi se legănau în mod vizibil sub rochia dintr-un material subțire. A observat și Amanda, care mi se părea că se amuză.

Masa a fost mai bună decît mă așteptam. Amanda comandase toată mîncarea la un restaurant, Julie avînd doar grija să o țină încălzită pînă ne-a servit. Conversația a fost întreținută de Dick Hayes ; a schițat un tablou amănunțit al activităților de la firma Greenwood, punînd accent pe importanța acțiunii lui. Nu-mi închipuiam că imperiul financiar condus de bătrînul Raymond B. era atît de valoros. Aproape trei mii de persoane aveau să lucreze de-acum încolo pentru Amanda și să depindă de bunul ei plac. Dick Hayes mi se părea că șovăie întruna în legătură cu atitudinea pe care s-o adopte față de ea. Trebuia s-o trateze ca pe o fetiță ce n-ar putea să i se opună, să încerce s-o cucerească sau s-o vadă drept patronul de mîine, cu mînă de fier, precum fusese taică-său ?

Cît a durat masa am constatat, surprinsă, și că din punct de vedere fizic mă considera mai atrăgătoare decît ea. Mi s-a mai întîmplat, bineînțeles, să trezesc interesul bărbaților, dar în fața frumuseții radioase a Amandei aveam impresia că nici nu exist.

În ceea ce-o privește, Amanda s-a arătat mai adultă decît aș fi crezut-o, într-atît eram de obișnuită s-o văd jucînd

rolul de femeie-copil. Comportamentul pe care-l afișa nu-ți permitea să prevezi ce intenții are față de Dick Hayes. Problema conducerii firmei nu prezenta oare nici un interes în ochii ei sau, dimpotrivă, lăsa din calcul să planeze îndoiala ? Aș fi fost tentată s-o cred indiferentă dar competența de care dădea dovadă în abordarea subiectelor discutate, deși foarte tehnice, m-a făcut să-mi schimb părerea. Amanda era perfect capabilă să-i succeadă lui Raymond B chiar dacă, prin naștere, acesta nu-i era tată.

Cînd am ajuns la cafea, ei dezbăteau bilanțul exporturilor ; începusem să mă plictisesc de-a binelea cînd, deodată, Amanda a declarat ca din întîmplare, de parcă n-ar fi dat nici o importanță :

— Dick, știi că de fapt Baynard se hotărîse să-și asume președenția efectivă a societății cu ocazia următoarei adunări în plen a acționarilor ?

— Îmi pomenise ceva, i-a răspuns, fiind imediat cu ochii în patru.

— Îți spusese și că o să-ți ceară să te retragi ? Avea de gînd să-l ia ca director general pe unul dintre colegii lui de la universitate, Brian Levin.

Hayes a pălit.

— Ticălosul, a izbucnit, de-aș fi știut treaba asta...

— Atenție, Dick, i-a spus Amanda rîzînd, n-o să zici că l-ai fi omorît ! Prietena noastră Carol i-ar putea raporta aceste vorbe imprudente locotenentului de poliție care se ocupă de anchetă. Nu au secrete unul față de celălalt.

Hayes mi-a aruncat o privire fugară. Era prea furios ca să se mai frămînte în privința legăturilor mele cu brigada de criminalistică.

— Lucrurile astea se rezolvă cu un pumn în mutră, nu cu revolverul, a spus.

— Credeam că frate-meu ți-a vorbit, nu ?

— În fapt mă informase că avea de gînd să ajungă președintele firmei, ceea ce era foarte normal. În schimb, nu s-a pus niciodată problema să fiu înlocuit cu bubosul de Brian Levin. Asta mai lipsea, în douăzeci și patru de ore am fi căzut la Bursă cu zece puncte !

— Oricum, așa ești numai bun de-a fi suspectat, dragul meu Dick, a dăugat Amanda cu perfidie. Mă simțeam nițeluș cam stingheră în această categorie nu prea de invidiat.

— Nu fi absurdă, poliția nu te suspectează deloc : Honest John mi-a vorbit și ieri foarte călduros despre dumneata. În ceea ce mă privește, programul pe care l-am avut în noaptea crimei n-are nici o fisură, cît de mică. Eram la o recepție dată pe primar și de la miezul mopții pînă la patru dimineață nu m-am sculat de la masa de canastă.

— Dick, un asemenea alibi, i-am spus zîmbind, te face suspectul meu numărul unu. În orice roman polițist bun vinovatul este, fără excepție, personajul cu alibiul cel mai solid.

Hayes a rîs din toată inima.

— Așa-i, a recunoscut. În viața reală totuși se întîmplă altfel, iar eu n-am darul ubicuității.

— Și dacă Baynard a fost omorît după ora patru ? a întrebat Amanda.

— Cred că familia lui Honest John Mulligan ar merge pînă într-acolo încît ar garanta pentru Mr. Hayes, i-am spus, deloc nemulțumită de modestul meu efect.

Mi s-a părut că Dick a rămas uluit. Nu s-a supărat, dimpotrivă, printr-un gest al mîinii mi-a dat de înțeles, cumva că mă aprobă.

— Carol, presupun că pe lîngă vădițul dumitale șarm mai ai și darul intuiției ! a exclamat.

— Pot să mă retrag dacă vă stingheresc, a spus Amanda, pe care amabilitatea invitatului ei față de mine începea s-o agaseze.

— Amanda, glumeam, s-a grăbit să adauge. Ca să revenim la următorul consiliu, dacă biata Ethel n-o să se însănătoșească o să reclami dumneata președinția ?

— Dick, sinceră să fiu, nu știu încă. Îți pot spune totuși că nu voi cere înlocuirea dumitale, dacă asta te frămîntă.

Părea ușurat prefăcîndu-se totodată că nu acordă cine știe ce importanță acestei afirmații.

— Oh ! eu nu sînt decît o rotiță în cadrul firmei. Ca să pot însă trece la acțiuni pe termen lung e mai bine să fiu asigurat că rămîn în postul ăsta. Amanda, mulțumesc pentru confirmare. Sper să vii cît mai curînd să vezi birourile, nu cred că te-am zărit pe-acolo în tovărășia tatălui dumitale.

— Dick, vrei să rîzi ; Tata n-ar fi tolerat nicicînd ca o creatură inferioară, adică femelă, să pătrundă în locurile alea sfinte. Nici Mama, nici eu n-aveam dreptul să ne ocupăm de lucruri serioase, rezervate bărbaților !

— Știu, tatăl dumitale era din vechea gardă, timpurile s-au schimbat însă și, zău, Amanda, dacă te decizi să asiguri președenția efectivă a firmei, îți garantez, toată lumea va găsi că-i foarte normal. Trebuie să trăiești în pas cu vremea ta, a conchis pe un ton din care nu puteai deslușî dacă se considera mulțumit sau îi părea rău.

Ne-a părăsit la puțin timp după aceea, pretextînd că are o zi încărcată. Înainte de a se retrage a avut tupeul să-mi ceară numărul de telefon pretinzînd că-i posibil să aibă a-mi comunica unele informații pentru ancheta pe care o efectuam. Amanda a mai rîs și după plecarea lui.

— Carol, ai făcut o cucerire, mi-a spus.

— Sînt prima care mă mir. Nu numai că ești infinit mai seducătoare decît mine, dar băiatul ăsta are tot interesul să-ți rămînă în grații ; ce l-a apucat ?

— Întîi de toate, știe că n-are nici o șansă cu mine, a mai încercat acum doi ani. Și-apoi, cînd ai apărut în rochia asta am știut imediat c-o să-i placi. Ești exact genul lui de femeie, subțire cu piept mare ; mereu l-am văzut cu fete dintr-astea. Iată că te-ai căpătuit !

— Știi foarte bine că nu-i ce-mi trebuie, i-am spus cam indispusă.

— Nu te supăra, mi-a zis amuzată. Mai bine explică-mi aluzia dumitale la familia Mulligan cînd ai vorbit de alibiul lui Dick ; n-am priceput, recunosc.

— Se pare că și-a petrecut noaptea cu o nepoată de-a lui *DA*.

— Lisbeth ?

— Da, cred.

— Nu mă miră, e ca o lăptăreasă.

— Cum sînt și eu ?

Amanda a zîmbit, necatadicsind să-mi răspundă. S-a dus în spatele meu și mi-a desfăcut fermoarul rochiei ; aceasta a alunecat încetișor, dezgolindu-mă pînă la mijloc. Apoi s-a proptit în fața mea și m-a cercetat îndelung ; cu vîrful unghiilor mi-a atins binișor pielea începînd de la gît pînă la sfîrcul unui sîn. Am simțit un val de dorință, a țîșnit din pîntece și mi-a pîrjolit tot corpul. Continuînd să tacă, mi-a ridicat rochia la loc, mi-a aranjat-o, m-a sărutat ușor pe gît și a fugit pe scări. De cum a ajuns la jumătatea drumului, mi-a strigat :

— Noapte bună, Carol !

16

Cînd, a doua zi dimineață, am sosit la aeroport, cel dintîi avion cu destinația Phoenix era un vechi DC 8 al unei companii locale, Hughes Airfreight. Aparatul era vopsit într-un galben strident, justificînd astfel afișele publicitare vizibile mai peste tot, din California pînă în Nevada: „Cea mai mare banană din vest!" M-am urcat în avion, am plătit și am așteptat cu răbdare decolarea. O oră mai tîrziu, m-a trezit din toropeală vocea pilotului anunțînd aterizarea la Sky Harbour, aeroportul din Phoenix.

Cînd am coborît din avion, căldura de afară m-a sufocat. O căldură uscată, arzătoare, cred că erau peste 40^0 la umbră. Întîi de toate am mîncat ceva în fugă, apoi m-am dus la sucursala din aeroport a companiei *Dollar-Rent-a-car,* ca să închiriez un Ford vechi de un an. Nu-mi place orașul Phoenix, e monoton și urît, cu bulevarde mari, drepte, străjuite de palmieri. În căldura dogoritoare totul pare fără viață. Am traversat orașul, aproape pustiu la acea oră, am luat-o pe Scottsdale și m-am îndreptat spre Paradise Valley. După cît îmi aminteam, Carefree se afla mai la nord de această vale ce-și datora numele pînzei de apă subterană grație căreia puteau fi cultivate flori și legume. Peste tot altundeva se întinde un deșert arid unde nu întîlnești decît firavi arbuști

plini cu spini și cactuși mari, ici și colo și vreun șarpe cu clopoței.

Adăpostită în mașina mea cu aer condiționat, traseul mi s-a părut foarte plăcut. În mai puțin de o oră eram la Carefree. Acest sat se bucura de interes turistic grație centrului său alcătuit dintr-un grup de case vechi, spaniole. Ele erau construite de jur-împrejurul unei grădini ovale, în mijlocul căreia țîșnea, zglobie, o fîntînă arteziană. Mi-am parcat mașina și am dat ocol acestui patio comun tuturor caselor, ale cărui arcade îți îngăduiau să te plimbi pe la umbră și astfel să scapi de arșiță. De jur împrejurul grădinii vedeai dughene ale artizanilor și prăvălioare cu amintiri. Am intrat într-un magazin care vindea pălării indiene și m-am interesat de biroul șerifului. Întrebarea pare să-l fi uluit într-atît pe negustor că a trebuit să i-o repet ca să obțin un răspuns. Mai înainte de a părăsi satul spaniol mi-am cumpărat o pălărie de pai fără de care mi-ar fi fost imposibil să fac cei cincizeci de metri pînă la postul de poliție.

În birou nu era nimeni însă detunăturile pe care le-am auzit m-au dus în spatele clădirii unde am zărit un bătrîn, avînd pe cap o pălărie cu boruri largi, care se exersa trăgînd cu un colt 45 într-o cutie de conserve plasată la o distanță de circa cincisprezece metri. Picioarele îi erau ușor îndoite, ținea revolverul cu ambele mîini, simțeai că e un trăgător antrenat. De față cu mine a nimerit cinci din șase gloanțe, ceea ce nu-i la îndemîna oricui. Asurzit de zgomotul împușcăturilor nu m-a simțit așa că a avut o tresărire cînd l-am interpelat.

— Sînteți șeriful Rawson ? l-am întrebat.

M-a privit cu coada ochiului în timp ce-și reîncărca arma, nescoțînd nici o vorbă. Trebuie să fi mestecat tutun pentru că și-a întors brusc capul și a scuipat departe un jet de salivă de un cafeniu-închis. Apoi m-a cercetat iarăși. Să tot fi avut vreo șaizeci și cinci de ani buni, părul îi era alb, iar pielea ca pergamentul din pricina soarelui. Și-a înălțat privirea spre pălăria mea cea nouă, de pai, și pe buze i s-a conturat un fel de rictus, între zîmbet și strîmbătură. M-am simțit un pic ridicolă. A prins revolverul de țeavă și mi l-a întins.

— Știi să tragi, băiete ? m-a întrebat.

Aeru-i batjocoritor dovedea cu prisosință că era dintre-acei bărbați care consideră că o femeie nu-i în stare să tragă. Agasată de aceste neroade prejudecăți masculine, m-am hotărît să-i dau o lecție. Am luat coltul și, în loc să trag normal, l-am proptit de șoldul drept. Mîna-mi stîngă, peste armă, cobora cocoșul după fiecare împușcătură. Cutia dansa, bombardată de cele șase gloanțe care se succedaseră într-un ritm de circa unu pe secundă. I-am înapoiat bătrînului arma și el a reîncărcat-o încet, fără să scoată o vorbă. A scuipat iarăși, și-a vîrît revolverul în toc și a pornit-o spre birou.

— O bere, băiete ? mi-a propus.

— N-o să refuz, i-am spus .

M-am așezat fără să fi fost invitată. Deși aveam pălărie, după cele cîteva momente petrecute la soare capul îmi ardea și mă simțeam șiroind de transpirație. Speram că șeriful mă va lăsa să-i folosesc dușul. Rawson însă se dusese să ia două cutii de bere dintr-un mic frigider și le desfăcuse. Mi-a întins una și amîndoi am băut direct din cutie. Și-a șters gura cu dosul palmei, apoi a rîgîit.

— Am mai văzut trăgîndu-se așa, era la un concurs, băiete, cu mulți ani în urmă. Unde ai învățat ?

— Oh ! ici și colo. E mai ales chestie de antrenament.

— Poate, băiete, dar nu vezi asta în fiece zi. Îi știu pe toți trăgătorii buni din regiune, nici unul nu-i în stare de așa ceva cu o armă atît de grea, deși e un sport care se practică mult pe meleagurile astea. Oamenii vin chiar din Europa, în grupuri mari, drept e că nu lipsește spațiul. Ești înscrisă la vreun club ?

— Nu, nu-mi place să trag în ținte.

— Atunci, pe ce te antrenezi ?

— În general, pe oameni.

Șeriful Rowson s-a aplecat puțin în față ca să-mi cerceteze mai bine chipul ; n-a zărit nici umbră de zîmbet.

— Oricum, a zis, un lucru e sigur, băiete, n-ai venit la mine să te apăr !

Și s-a pornit să rîdă în hohote.

— Întîmplător sînt fată, dacă n-ați observat.

— Am văzut, băiete, a spus, și ochii lui mici s-au încrețit a răutate. Cu ce pot să-ți fiu de folos ?

— Sînteți de multă vreme șerif în Carefree ?

— Curînd fac douăzeci de ani, iar înainte am fost ajutor de șerif. Nu m-am clintit din ținutul ăsta.

— În cazul ăsta trebuie să fi cunoscut două fete care au locuit aici în urmă cu aproximativ un sfert de secol. Nu le știu numele de familie, doar prenumele, Ethel și Nora, iar tatăl lor era învățător în sat.

— Micuțele Craig, da, așa-i.

— Aș vrea să-mi vorbiți despre ele. Tot ce v-ați putea aminti.

— De ce ?

Caracterul ferm și totodată categoric al întrebării îmi arăta că șeriful nu s-ar lăsa cu una cu două să i se smulgă informații. Era un om viclean și inteligent ; va trebui probabil să-i dezvălui mai multe decît aș fi vrut ca să-l determin să vorbească.

— Fiul lui Ethel Greenwood — e numele ei după căsătorie — tocmai a fost ucis în Los Angeles. Sora acestuia, Amanda, are douăzeci și patru de ani ; or, Ethel s-a măritat în urmă cu numai douăzeci și doi de ani, cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse. Aici e un mister pe care poate m-ați ajuta să-l dezleg.

Șeriful și-a întors capul și, cu dibăcie, a aruncat un jet de salivă negricioasă drept într-o scuipătoare așezată lîngă perete.

— Pe cine reprezinți dumneata ? m-a întrebat.

— Nu reprezint pe nimeni în mod special.

— Ești de la poliție ?

— Nu, nici de la poliție nici de la asigurări, dacă asta-i ce vă interesează să aflați.

— În cazul ăsta, băiete, n-am nimica să-ți spun. Îmi pare rău pentru că-mi ești simpatică, nu dai în orice zi peste un trăgător atît de iscusit. Dar le-am iubit mult pe micuțele Craig și nu vreau să le fac vreun rău.

— Deci știți ceva...

— Băiete, inutil să insiști, n-o să mă las tras de limbă. Dacă te poate consola, nu i-aș fi zis nimic nici unui polițai din California, aici n-au autoritate.

— Șerifule, ce v-ar determina să vorbiți ? O ordonanță semnată de judecător ?

— Posibil.

— Și asta ?

Văzînd că nu mai aveam altceva de făcut, i-am întins legitimația de acreditare. S-a uitat surprins la dreptunghiul din plastic și l-a citit de două ori cu atenție.

— Iată de ce tragi atît de bine, a mormăit. De fapt, mă gîndisem la o instituție guvernamentală cînd mi-ai spus că te exersezi pe vînat uman. CIA, nici mai mult nici mai puțin ! Ce amestec are în povestea asta ?

— Șerifule, îmi pare rău, eu pun întrebările.

De data asta a început să rîdă.

— Cînd te gîndești că am pronunțat de atît de multe ori această frază, și o aud iarăși. Miss Evans, ce mi se va întîmpla dacă refuz să-ți răspund ?

— Am zîmbit și i-am răspuns într-adins :

— Oo ! refuzul colaborării cu o instituție de stat se consideră probabil ca o activitate antiamericană. Douăzeci de ani de muncă silnică e minimum ce se poate prevedea.

— Aha ! n-or să mă împuște ? M-am liniștit.

— Șerifule, atenție, am continuat pe un ton serios, așa-i, puteți refuza să-mi răspundeți. Știți însă foarte bine că o să mă întorc mîine cu o ordonanță semnată de judecător, prin urmare de ce m-ați face să-mi pierd timpul ?

Era o păcăleală firește, n-aveam nici un drept să-mi folosesc legitimația în scopuri personale. Ca să fiu primită de un *District Attorney* sau ca să interoghez un șerif de țară mai treacă-meargă, dar de aici și pînă la a cere un document oficial unui judecător... Din fericire, bătrînul îmi era binevoitor grație talentului meu la tir. A capitulat.

— Bine, a spus, mă supun. Încă o bere înainte de a începe ?

— Cu plăcere, șerifule. În viața mea, rar mi-a fost așa de cald, cu toate că mi-am petrecut mai mulți ani în Extremul Orient. Căldura de aici e atît de uscată încît ai impresia că ești ars cu fierul încins.

— Chestie de obișnuință, băiete, eu nu mai dau atenție. Bine, ce vrei să știi exact ? a adăugat după ce a scos alte două cutii cu bere din frigider.

— Tot ce-i legat de domnișoarele Craig. În special motivele plecării lor din Carefree și circumstanțele în

care s-a născut Amanda, dacă lucrurile s-au petrecut aici.

— Înțeleg. Ei bine, trebuie să ne întoarcem cu treizeci de ani în urmă, pe atunci satul nu cunoștea activitatea turistică de acum. Oamenii erau săraci, distracțiile rare și viața aspră. Orașul reprezenta un miraj care-i atrăgea pe mai toți tinerii. Stephen Craig era învățător aici, un om de treabă care a avut ghinionul să-și piardă soția de foarte tînăr. Răpusă de tifoidă, cred. Oricum, a rămas singur cu cele două fete ; le dăduse o foarte bună educație, ele avînd intenția să studieze mai departe, la universitatea din Phoenix. Moartea mamei lor a schimbat totul ; Craig se temea să nu-l părăsească. Pe deasupra, Ethel, întreacăt fie zis, o fată foarte drăguță, stătea prost cu sănătatea, avea ceva la inimă.

— Da, în acest moment e pe moarte, șerifule.

— Asta-i trist.

Ca și cum ar fi vrut să-și acorde un răgaz de gîndire, și-a luat din sertarul biroului tutun de mestecat, rulat în formă de morcov, și a mușcat cu poftă.

— În acea vreme locuia în Carefree și familia Samuel Lepofsky ; el a murit demult dar soția, bătrîna Sarah, mai trăiește încă aici. Samuel avea o prăvălie în care vindea de toate, ca în magazinele gen *drugstore* din ziua de azi. Nu era bogat, destul de înstărit insă ca să-și trimită copiii la colegiu și să plătească studiile de medicină ale fiului mai mare. Băiatul venea în fiecare an să-și petreacă vacanța la Carefree. Normal, le cunoștea pe micuțele Craig, fuseseră împreună la școala comunală. Într-o vară a început s-o curteze pe Ethel și... s-a întîmplat ce trebuia să se întîmple.

— A rămas însărcinată ?

— Ei da, finalul e mereu același.

— De ce nu s-au căsătorit ?

— Un evreu cu o protestantă ! Cum poate să-ți treacă așa ceva prin cap, băiete ? Pe deasupra, familia Craig nu era bogată, iar Lepofsky-tatăl avea, cum se zice, ambiții pentru fiul lui. Reține, era un om cumsecade și ar fi consimțit la căsătorie de n-ar fi fost problema religiilor. Și Samuel și Stephen erau la fel de încăpățînați, fiecare avînd pe buze un singur cuvînt : convertirea. Nu s-a făcut nimic. Ethel a născut o fetiță, i-am uitat nu-

mele, și n-a mai îndrăznit să iasă din casă deoarece tot satul o arăta cu degetul.

— Și tatăl copilului ?

— Bătrînul Samuel îl expediase pe Nathan la oraș ca să-și continue studiile.

— Nathan ? Ăsta-i era numele mic ?

— Da, Nathan Lepofsky. De ce ?

— Nimic, mă gîndeam și eu, așa.

— Taman atunci Nora Craig a plecat din Corefree să-și încerce norocul în Los Angeles. După cîteva luni și-a chemat sora și n-am mai auzit de ele.

— Presupun că tatăl lor a murit, nu ?

— Oho, de multă vreme ! Îl duseseră într-un azil de bătrîni din Phoenix. Iată, e tot ce știu, nu prea văd la ce ți-ar servi.

— Te-nșeli, șerifule, voiam să știu cine-i tatăl Amandei și dumneata mi-ai spus-o.

— Chiar așa ?

— La opt zile după ce a sosit în LA, Ethel Craig l-a cunoscut pe Raymond B. Greenwood, un bărbat deja bogat și vizibil mult mai în vîrstă decît ea. S-au căsătorit trei zile mai tîrziu. Cînd Raymond B. a devenit milionar s-a stabilit în Bel Air cu soția și cei doi copii, Amanda, mai mare, și fratele ei, Baynard.

— O adoptase ?

— Probabil, din moment ce poartă în mod legal numele de Greenwood. I-am văzut permisul de conducere.

— Pușiul a fost ucis ?

— Da. Tatăl a murit de cancer acum doi ani. Ethel n-o duce nici ea mai bine, deși e încă tînără. Este cardiacă și de curînd a făcut alt infarct. Medicul ei curant se ocupă de ani de zile de ea și de Amanda, conduce clinica unde e internată. Se numește doctorul Nathan.

Șeriful și-a ridicat brusc privirea.

— Ia te uită, a spus, curioasă treabă. Doctorul Nathan, hei ?

— Da, a pretins că a cunoscut-o pe Mrs. Greenwood în clinica lui din Beverly Hills, însă am avut impresia că minte. Arăta față de Ethel o grijă care nu era doar profesională, iar despre Amanda vorbea cu atîta afecțiune încît am crezut că-i îndrăgostit de ea. Mă întreb dacă nu era mai degrabă vorba de dragoste paternă.

— Nu te ambala, poate-i o întîmplare, în cariera mea am întîlnit cazuri și mai uluitoare.

— N-ai zis că mai locuiesc aici unii din familia Lepofsky ?

— Așa-i, mama lui Nathan mai trăiește încă, dar e surdă ca o ciubotă și încăpățînată ca un catîr. N-ai cîștiga nimic să te duci la ea. Am o soluție mai simplă, ai să vezi.

S-a ridicat, s-a dus la birou și a format un număr de telefon.

— Alo, Martha, aici e Rawson. Trebuie să-l întîlnesc pe Lepofsky fiul, îi știi cumva adresa ? (...) Da, notez. Mulțumesc, Martha, salută-l pe George.

A închis și s-a așezat din nou în fața mea, cu blocnotesul în mînă.

— E funcționara de la poștă, mi-a explicat, e la curent cu tot ce se întîmplă pe-aici. Lepofsky-fiul îi scrie cînd și cînd maică-sii și-i trimite regulat bani. Martha crede că-și amintește că-i medic într-o clinică din Los Angeles, numită Stilwood Heights. Îți spune ceva ?

— Da, oarecum.

— El e doctorul Nathan al dumitale ?

— Fără doar și poate.

— Înseamnă că a regăsit-o pe Ethel.

— De regăsit, a regăsit-o cu siguranță, dar nu știu ce sens trebuie dat acestei expresii. Mi se pare că nutrește o afecțiune specială pentru Amanda și o mîndrie cu totul paternă. Nu știu mai mult, mai sînt destule puncte neclare, totuși piesele acestui *puzzle* încep să se ordoneze.

— Băiete, ai de gînd să iei avionul în seara asta ?

— Da, pe cel de ora zece.

— Atunci ai timp să mănînci cu mine o bucățică de *chili con carne*. Sînt un vechi celibatar și nu gătesc prea prost, trebuie să am chiar și o sticlă de gamay-beaujolais la rece. Ai putea să-mi povestești de-a fir a păr despre istoria asta, nu-s decît un polițai de țară dar poate c-aș avea și eu vreo idee.

— Șerifule, de acord cu invitația. Cît despre povestirea acestui caz, regret, totul trebuie să rămînă secret.

— Hotărît lucru, voi, cei din instituțiile guvernamentale, aveți pasiunea secretului !

— E normal, șerifule. Singura noastră șansă ca să ne luăm salariul la sfîrșitul lunii e să tăinuim cu cea mai mare sfințenie ceea ce facem realmente ! Altminteri...

— Ei ! făcu el, m-ar surprinde să fie altfel. Bine, dacă nu vrei să spui nimic, păcat, o să-ți povestesc eu cîteva întîmplări din Vestul de altădată. Fiecare din armele Winchester pe care le vezi colo, atîrnate în rastel, își are istoria ei.

— Întru totul de acord, șerifule, iar eu o să-ți vorbesc despre Vietnam.

— Era un război scîrbos, dar nu-i nimic, băiete, nu întîlnești zilnic un trăgător așa de bun. Vino cu mine în bucătărie.

17

Șeriful Rawson era tot atît de plăcut la vorbă pe cît era bun bucătar, iar vinul lui a fost excelent. Trecuse de ora zece cînd am terminat cu masa, și pierdusem avionul. Șeriful mi-a propus să dorm în camera de oaspeți ; dacă ar fi fost mai tînăr i-aș fi refuzat oferta, însă vîrsta lui m-a liniștit. Am pornit-o spre aeroportul din LA abia a doua zi, în plină dimineață.

Mi-am recuperat mașina din parcare și am luat-o înspre Beverly Hills. Devenea presant să am o discuție serioasă cu doctorul Nathan. Cînd am ajuns la Stilwood Heights era aproape unu ; Joan Robbins își și scosese halatul, alb pregătindu-se să iasă în pauza de masă. Ca de fiecare dată, de cum m-a văzut a cuprins-o pare-se o spaimă așa de cumplită că, în primele clipe, vorbele pe care mi le-a adresat erau fără șir ; izbutind în fine să se stăpînească, m-a anunțat :

— Mrs. Greenwood a murit în cursul nopții. Azi-dimineață au pus-o în sicriu iar fiica ei a trimis corpul la Bel Air pentru ca prietenii să-i poată aduce un ultim omagiu. Miss, dacă vă grăbiți, puteți ajunge la timp.

— Unde e doctorul Nathan ?

— E și el acolo, nu știu cînd se va întoarce, întreg programul dimineții a fost dat peste cap.

— De acord, mă duc.

Cît a durat această conversație am cercetat-o cu atenție pe tînăra femeie. Era lividă și nu știa să-și ascundă panica ; era evident, de mine, personal, se temea și nu de poliția pe care se presupunea c-o reprezint. Rămînea să aflu de ce.

M-am prefăcut că plec și, de cum am ieșit din cîmpul ei vizual m-am ascuns într-un boschet din parc de unde puteam supraveghea intrarea în clinică, neriscînd să fiu zărită. Cînd venisem, această Joan Robbins părea pe punctul de a ieși, eram curioasă să văd unde se ducea. N-a trebuit să aștept mult, o mașină a oprit în fața ușii de la intrare iar șoferul a claxonat scurt. De la postul meu de observație nu-l puteam distinge. Joan Robbins a apărut aproape imediat, și-a aruncat o privire primprejur, ai fi zis ca să se asigure că n-o supraveghează nimeni, și s-a urcat în mașină. Ca să iasă din clinică trebuiau să treacă pe lîngă mine, iar cînd au ajuns în dreptul meu l-am recunoscut, fără să greșesc în vreun fel, pe șofer. Era unul din cei doi agresori ai Amandei.

Într-o clipită m-am urcat în Cadillac și am demarat în trombă. Mai-mai să-i pierd din vedere cînd s-au angajat pe Bulevardul Santa Monica, unde circulația e foarte intensă, dar am reușit să-i prind din urmă la un stop. Au luat-o spre West Los Angeles și au coborît pe bulevard pînă la templul mormonilor. De acolo au cotit-o înspre Midvale Avenue și s-au oprit în fața unei căsuțe. Am parcat ceva mai în spate, între timp ei intrînd înăuntru. Mi-am luat pistolul Sig Sauer pe care-l păstram pentru orice eventualitate în cutia de la bordul mașinii. După ce am verificat dacă era bine încărcat, l-am vîrît în poșeta încăpătoare pe care o purtam în bandulieră. Îi promisesem, pare-mi-se, lui Michael Cairn să nu fac uz de armă decît dacă aș fi atacată, dar nu mă aștepta oare un atac ? Așadar...

Poarta de la gardul de lemn care împrejmuia grădina de jur împrejurul casei era doar împinsă. Am intrat și am sunat. Aveam pistolul în mîna stîngă, mascat de poșetă. De cum Joan Robbins a deschis, am dat-o la o parte cu violență și am năvălit în încăpere cu arma în mînă. Efectul de surpriză a fost total. Bărbatul, care-și scotea haina, n-a mai mișcat și m-a privit cu un aer de o stupizenie perfectă. De aproape l-am identificat încă și mai

precis, era cel care rămăsese cu Amanda în mașină ; al doilea pe care-l lovisem zdravăn.

— Dumneata închide ușa și vino aici, i-am poruncit fetei.

Nu erau indignați că pătrunsesem abuziv la ei în casă ci pur și simplu năruiți și înspăimîntați. I-am făcut semn bărbatului să se apropie și i-am pipăit buzunarele asigurîndu-mă că nu-i înarmat.

— Dumneata, la perete.

S-a întors fără să bănuiască ceva, iar eu l-am lovit ușor cu patul armei în ceafă. S-a prăvălit ca un bolovan. Tovarășa lui a scos un firicel de strigăt, reprimat la iuțeală la vederea pistolului ațintit spre ea.

— Mrs. Robbins, dă-mi o sticlă goală, te rog, i-am spus pe un ton foarte neutru.

S-a executat fără să înțeleagă.

— Treci la perete, cu fața la mine.

De cum s-a supus, am apucat sticla de gît și am spart-o lovind-o scurt de colțul mesei. Mi-am strecurat pistolul la centură, m-am apropiat de fată și i-am tras fusta în jos. Am apăsat sticla ascuțită pe porțiunea de piele dezvelită. I-am spus foarte calm !

— Acum îmi povestești totul, altfel îți înfig sticla în burtă.

— Nu, vă implor ! a izbucnit, înnebunită de groază. O să vă spun tot, o să vă spun tot...

Striga periculos de tare și ca s-o calmez a trebuit s-o pălmuiesc. A început să plîngă încetișor.

— Acum ajunge, i-am spus. Dacă vorbești n-o să ți se întîmple nimic.

M-am așezat pe un scaun de unde puteam supraveghea ușa avîndu-i totodată sub control și pe fată și pe bărbatul întins ceva mai încolo.

— Cine ești dumneata ? am întrebat-o.

— Mă cheamă Joan Robbins pentru că trăiesc cu acest om (a indicat trupul întins) care se numește Pete Robbins. Numele meu de fată e Juana Morales, sînt din Mexic, naturalizată americancă.

— Nu ești măritată cu Robbins ?

— Nu, fiindcă n-am divorțat de primul meu soț ; Miss, cred că-l cunoaște, se numește Nick Turner.

— Cum ?

— Da, Miss, Nick s-a căsătorit cu mine la San Diego pe cînd avea douăzeci de ani ; eu aveam optsprezece. Era în 1968. Am rămas căsătoriți doi ani, apoi a intrat într-un mediu rău famat și m-a lăsat baltă pentru o cîntăreață de *night-club*. Deoarece nu aveam nici copii nici casă, pur și simplu am plecat.

— Și n-ai divorțat ?

— Nu.

— Poți dovedi ceea ce spui ?

— Da, am certificatul de căsătorie. Dacă vreți să-l vedeți trebuie să mă duc să-l caut în sertarul de la comodă, acolo îl țin.

— Bine.

Am însoțit-o asigurîndu-mă că nu încerca să ia vreo armă. Dar nu, mi-a întins exact fotocopia unui certificat de căsătorie. Femeia aceasta era fără doar și poate soția legitimă a lui Nick Turner, sau cel puțin fusese. Dar dacă ar fi divorțat, de ce să mă fi mințit ? Totul începea să arate foarte interesant.

— Treci la locul dumitale, i-am spus. Acum vreau să știu ce făceai la clinica doctorului Nathan, din ce motiv prietenul dumitale a încercat s-o răpească pe Amanda Greenwood și, în fine, de ce te înspăimîntam într-atît.

— Miss, vă povestesc totul, jur. Dacă-mi îngăduiți, o să-ncep cu începutul, îmi va fi mai ușor decît să vă răspund la întrebări.

— De acord, ascult.

— După ce l-am părăsit pe Nick am fost chelneriță sau bufetieră în mai multe orașe de pe coastă. Cu cinci ani în urmă, în La Jolla l-am cunoscut pe Pete și de ceva mai mult de trei ani ne-am instalat aici. Am aflat doar din ziarul *Los Angeles Times* că Nick devenise patronul cazinoului Paloma. Apoi am citit știrile în legătură cu el, așa, mai degrabă din curiozitate decît cu scop precis. Acum vreo cîteva luni se anunța la rubrica de mondenități că iese cu o moștenitoare bogată, Amanda Greenwood. Pete a lucrat cîteva zile ca angajat suplimentar în cazinoul lui Nick și m-a informat că se vorbea mult despre viitoarea logodnă a patronului.

— Logodna lui Nick Turner cu Amanda ? am întrebat, vrînd să pun punctul pe i.

— Da, așa-i. Pete s-a gîndit...

S-a oprit, încurcată.

— La un mic șantaj, nu ?

— Vai ! eu nu eram de acord, știam c-o să avem necazuri. El însă nu voia să renunțe afirmînd că în felul ăsta cîștigam ușor niște bani. Pete nu muncește în mod regulat, mai ales joacă la curse. Mie îmi era frică, știam că Nick e capabil de violență, însă Pete a rîs de temerile mele și mi-a zis că se ocupă el de tot. I-a trimis lui Nick o fotocopie după certificatul de căsătorie înainte de a-i cere la telefon cinci mii de dolari în schimbul originalului. Nick a acceptat și i-a dat întîlnire într-o seară, spre docuri. Tot cîștigul lui Pete din seara aceea au fost două gloanțe de revolver, unul rănindu-i ușor brațul. Noroc că-și parcase mașina foarte aproape și a putut să fugă. Credeam că asta o să-i servească drept lecție dar nu, cînd s-a înzdrăvenit a hotărît să stea de vorbă cu Mrs. Greenwood, gîndindu-se că ea va fi foarte fericită să se poată debarasa de un vînător de zestre.

— Într-adevăr, era mai puțin periculos.

— Necazul e că n-am reușit deloc să dăm de Mrs. Greenwood deoarece era mereu bolnavă și nu ieșea din casă.

— Nu i-ați trimis ca lui Turner, o fotocopie după document ?

— Nu, firește, fotocopia i-ar fi fost de ajuns ca să-l îndepărteze pe Nick, originalul neinteresîndu-l decît pe el. Pete a urmărit care erau obiceiurile la vila Hacienda și și-a dat seama că o dată pe săptămînă venea o ambulanță s-o ducă pe Mrs Greenwood la clinica Stilwood Heights. Am aflat mai apoi că i se făceau în mod regulat niște examene medicale. Acum două luni s-a eliberat un post de funcționară la informații, m-am prezentat numaidecît și am fost angajată. Din nefericire, n-a fost chip să mă apropii de Mrs. Greenwood, care era mereu însoțită și la dus și la întors de o infirmieră.

— Era previzibil ; în schimb, trebuie s-o fi putut vedea într-una din zilele astea, cu ocazia internării.

— Asta-i altă poveste, Miss, nu pricep nimic : Mrs. Greenwood nu era în cameră.

— Ce spui ?

— Nu era nimeni în camera în care se presupunea că stă, am putut să mă strecor o dată acolo.

— Bun, vom reveni la problema asta, e preferabil să nu amestecăm lucrurile. Continuă-ți povestirea.

— Un prieten de-al lui Pete, Ricardo, un băiat destul de drăguț, a cunoscut-o pe slujnica familiei Greenwood, o micuță negresă. Sub pretextul s-o poată suna, i-a cerut numărul particular al vilei, care nu figurează în cartea de telefon. Așa că Pete a sunat-o pe Miss Greenwood ca să-i facă o ofertă.

— Cît i-a cerut ?

— O mie de dolari, documentul era mai puțin valoros pentru ea decît pentru Nick. Știindu-l căsătorit, o bună agenție de detectivi particulari ar fi dat în cele din urmă de firul acestei căsătorii. Cumpărarea certificatului de căsătorie i-ar fi permis tocmai asta, să cîștige timp.

— Dacă ținea să scape de Nick. Ce a zis dulcea Amanda ?

— S-a arătat foarte interesată și i-a dat întîlnire lui Pete pe plaja de la Malibu, luni dimineață.

— Pe plajă ?

— Da, doar că Pete nu mai avea încredere după ce se trăsese în el data trecută. Dacă ar fi fost vorba de Mrs. Greenwood s-ar fi dus țintă la întîlnire, fără ocolișuri. S-a temut însă că fata e sincer îndrăgostită de Nick și l-o fi înștiințat. A hotărît ca Ricardo s-o aștepte în mașină, s-o urce și pe ea și s-o pornească încheind tranzacția pe drum. Li se părea mai puțin periculos decît să se aventureze la malul apei, unde ar fi fost o țintă ușor de nimerit. Necazul e că din cauza circulației au întîrziat, iar Amanda Greenwood a sosit pe plajă înaintea lor. Ca să acționeze, au fost nevoiți să aștepte ca ea să părăsească Sea Lion. Le era frică, ăsta a fost motivul pentru care au urcat-o în mașină nițel cam brutal ; nici o clipă nu și-au închipuit că povestea semăna cu o răpire. Mai cu seamă că i-au explicat numaidecît de ce s-au purtat așa iar Miss Greenwood i-a înțeles foarte bine. După aceea, ați intervenit și nu s-a mai făcut nimic.

— Vînzarea a avut totuși loc ?

— Da, Pete a sunat-o din nou pe Miss Greenwood. Ea i-a spus că n-a înțeles o iotă din tot ce s-a întîmplat și i-a confirmat că e de acord să cumpere documentul. În cele din urmă, el i-a dat întîlnire într-un bar

în dimineața zilei cînd fratele tinerei fete a fost omorît. Acolo totul a decurs bine.

— Bun, de acord. Punctul doi : de ce-ți era dumitale frică de mine ?

— Toată seara Pete și Ricardo au vorbit despre dumneavoastră. Vă descriseseră atît de precis că de îndată ce v-ați prezentat la clinică v-am recunoscut, mai ales că purtați aceleași haine. Nu știu de ce, dar m-am gîndit că veneați pentru mine.

— Înțeleg, acum să revenim la Mrs. Greenwood, la internarea ei. Ce știi cu exactitate ?

— Cînd am aflat că Mrs. Greenwood fusese internată în cursul nopții, am încercat numaidecît s-o văd. Mrs. Magruder mi-a interzis, pacienta era prea slăbită ca să fie deranjată. M-au intrigat măsurile neobișnuite care au fost luate, numai doctorul, soția lui și Mrs. Magruder aveau voie să intre la ea. Nici măcar femeile de serviciu nu se duceau să-i facă patul. Alaltăieri au fost două urgențe în același timp, iar eu am profitat de acel moment de confuzie ca să mă strecor la Mrs. Greenwood. Doar am întredeschis ușa, camera era goală. Totuși, dimineață s-au dus s-o pună în sicriu chiar în camera aceea.

— Interesante chestiile astea, i-am spus. Unde să fi fost dusă femeia ?

— Zău că habar n-am Miss. N-am priceput nimic din treaba asta.

A tăcut văzînd că mă gîndeam. De ce Mrs. Greenwood nu era în cameră ? Evident, se putea presupune că de fapt nu fusese internată la Stilwood Heights, dar...

— Cine a constatat decesul ? am întrebat-o.

— A venit dis-de-dimineață ofițerul de la Poliția judiciară.

— Ai văzut corpul dumneata, personal ?

— Da, Miss, eram așa de uluită încît m-am dus să arunc o privire. Nimeni nu m-a împiedicat și am recunoscut-o pe bătrîna doamnă, dacă asta-i ce vă preocupă.

Prin urmare, corpul acestei Mrs. Greenwood se afla efctiv în clinică. Vedeam o singură soluție posibilă : murise deja cînd a ajuns acolo. Apoi, doctorul Nathan conservase probabil cadavrul într-o cameră frigorifică, să

nu intre în putrefacție și, la momentul potrivit, să poată anunța decesul. Nu se făcuse bineînțeles nici o autopsie iar ofițerul, știind că biata femeie era foarte bolnavă, procedase la o examinare superficială. De data asta îl aveam la mînă pe doctor, o să fie nevoit să vorbească și să-mi explice rațiunea înscenării.

— Excelentul dumitale prieten Pete nu s-a gîndit să speculeze și chestia asta, ca să obțină un mic profit ?

— Vai nu, Miss, vroiam să părăsesc slujba de îndată de Miss Greenwood ne-ar fi plătit cei o mie de dolari. Pete însă mi-a cerut să rămîn ca să nu atragem atenția. Degeaba i-am spus că nimeni n-ar face o legătură între el și mine, n-a vrut să mă asculte. Aș fi preferat să fiu cît mai departe de Nick Turner ; dacă o să mă găsească, o să se răzbune.

— Probabil. Iar prietenul dumitale Pete nu-i mai breaz, ar fi mai bine pentru dumneata să pleci departe și singură ; altminteri, mai devreme sau mai tîrziu ajungi ori la morgă ori după gratii. Acum, alege : sau te arestez pentru tentativă de șantaj și extorcare de bani sau îmi semnezi o scrisoare pe care ți-o voi dicta eu.

— O declarație ?

— Nu tocmai, nimic ce te-ar incrimina în mod direct. Pur și simplu relatezi în ce circumstanțe a primit Miss Greenwood certificatul de căsătorie de la dumneata. Cuvîntul șantaj nu va figura în această relatare. Poliția o să vrea să știe mai multe, bineînțeles, încît după plecarea mea te sfătuiesc s-o ștergi iute și să dispari.

S-a instalat la masă iar eu i-am dictat o poveste îndulcită despre evenimente. Era evitată orice aluzie precisă la Nick Turner. În schimb, se explica în mod limpede falsa răpire. Pete Robbins se trezise pe jumătate cînd a isprăvit de scris. După ce m-am asigurat că Joan nu m-a tras pe sfoară, am luat foaia și am împăturit-o cu grijă punînd-o în poșetă. Mi-am așezat pistolul la locul lui și am aruncat sticla spartă pe care o mai țineam în mînă.

— Mîine dimineață voi înmîna hîrtia locotenentului Cairn, i-am spus ridicîndu-mă. Așa, ai timp berechet să-ți faci bagajele.

Cînd m-am urcat în Cadillac nu mă simțeam nemulțumită. Dominam situația. Îmi mai lipsea un singur element : de ce se întîrziase anunțul decesului acestei Mrs. Greenwood ? Ca să aflu motivul mă bizuiam foarte mult pe scumpul doctor Nathan.

Mai înainte însă trebuia să mă duc la vila Hacienda ca să-i prezint Amandei condoleanțele.

18

Am sosit la Bel Air cu puțin înainte de ridicarea trupului neînsuflețit. Mulțimea se înghesuia în jurul catafalcului din hol. I-am văzut pe Nora Scott și soțul ei îndeletnicindu-se cu primirea noilor veniți, pe Dick Hayes într-o discuție aprinsă cu Honest John Mulligan și cu Michael Cairn, pe doctorul Nathan care răspundea la întrebările unui grup de necunoscuți. Nici urmă de Amanda, juca mai mult ca sigur rolul fetei nemîngîiate.

Primul care m-a zărit a fost Dick Hayes și mi-a făcut semn să mă duc la ei. *District Atthorney* m-a salutat amabil iar Michael s-a arătat bucuros că mă vede. Îl bănuiam că se plictisește la culme.

— Carol, pe unde ai fost ? m-a întrebat Hayes. Am încercat zadarnic să dau aseară de dumneta; și nici locotenentul nu s-a dovedit mai norocos azi-dimineață cînd a vrut să te anunțe că Ethel a decedat.

— Noaptea trecută m-a reținut un șerif.

— Dumnezeule mare ! a exclamat Honest John. Să fi fost cumva arestată ?

— Nicidecum, doar invitată. Dar liniștiți-vă, domnilor, invitația a fost cu gînd curat, avea pe puțin șaizeci și cinci de ani.

— Nu știu pe nimeni de vîrsta asta, s-a mirat Michael.

— S-a petrecut în Arizona, am făcut puțin turism prin părțile alea.

Cairn s-a arătat surprins, iar Honest John a continuat discuția descriind ferma pe care o are lîngă Tucson. DA și Dick Hayes erau înconjurați de alți notabili ai orașului, așa că am profitat și m-am retras discret împreună cu Michael.

— Ceva nou ? m-a întrebat. Mai să cred că ai fost iarăși răpită.

— Michael, am tras șase focuri de armă, i-am spus ca să-l facă să turbeze.

— În cine ? s-a neliniștit.

— Intr-o cutie de conserve, în compania șerifului din Carefree.

— Ce-ai căutat acolo ?

— Acolo s-au născut Ethel și Nora Craig.

— Și ai aflat ceva interesant ?

— Michael, e posibil, o să trec mîine dimineață pe la dumneata, la birou. Acum trebuie s-o văd pe Amanda.

Am încuviințat din cap și s-a întors la grupul în care era DA. M-am dus spre Nora Scott care, fără să mă prea aștept, m-a sărutat, ochii îi erau încă umezi de plîns iar eu i-am șoptit cîteva fraze banale, exprimîndu-mi condoleanțele.

— Dacă vreți s-o vedeți pe Amanda duceți-vă acum, deoarece o pornim curînd înspre cimitir. Se odihnește în camera ei, doctorul Nathan i-a dat un calmant. Sărmana fetiță, a fost încercată foarte greu.

I-am mulțumit și m-am strecurat prin mulțime pînă la scări : familia Greenwood avea un mare număr de prieteni și cunoștințe iar holul, deși foarte încăpător, era întesat. Am ajuns la camera Amandei, am ciocănit și, neașteptînd un răspuns pe care oricum nu l-aș fi primit, am intrat. Fata stătea întinsă pe pat, toată în negru. M-a privit abătută.

— Amanda, îmi pare rău, crede-mă, pentru mama dumitale, i-am spus. Trebuia să te-aștepți, firește, dar știu, nu-i o consolare.

— Mulțumesc. Mă îmbolnăvește să-i văd pe toți oamenii aceia adunați acolo, jos. Mai cu seamă că le pasă de moartea mamei cît negru sub unghie.

— Atunci de ce-au venit ?

— Pentru mine, pentru că Baynard a murit iar eu reprezint de acum încolo firma Greenwood.

— Or să meargă cu toții la cimitir ?

— Dumnezeule mare, nu. S-a stabilit o scurtă ceremonie la templu și doar familia va însoți sicriul la cimitir, ceilalți se vor întoarce la casele lor. Carol, ce-ai mai făcut ? Sînt treizeci și șase de ore de cînd nu te mai învîrți prin jurul meu, te credeam plecată.

Scorpia asta mică nu-și pierduse nici un pic din agresivitate. Am hotărît să mă arăt și eu perfidă.

— M-am întors din Carefree, un orășel în Arizona, cunoști ?

Amanda nu s-a tulburat absolut deloc, i-aș fi putut declara că reveneam de pe lună, efectul ar fi fost același.

— În Arizona ! Ce idee năstrușnică, mi-a spus. Mama și mătușa mea s-au născut pe acele meleaguri, dar eu n-am fost niciodată acolo. E un ținut uitat de lume, ce-ai căutat acolo ?

— Oh ! nimic important, mi-am revăzut un vechi prieten, i-am răspuns un pic încurcată.

Ușa s-a deschis și a băgat capul Nora Scott.

— Draga mea, pastorul te așteaptă să cobori ca să dai semnalul ridicării corpului, trebuie să vii.

— Sosesc, a spus Amanda suspinînd.

— Te las, i-am zis. Amanda, trec să te văd mîine dimineață, o să fii mai liniștită.

— Atunci, spre prînz ; la noapte o să i-au somnifere. Ce zi !

Și-a luat de braț mătușa pornind-o spre mulțimea care le aștepta. De cum a apărut Amanda zarva a scăzut în intensitate, curînd lăsîndu-se tăcerea nu atît din respect față de suferința Amandei cît ca omagiu adus noii regine a imperiului Greenwood. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să fiu în locul ei.

N-am ieșit din cameră decît după ce a plecat toată lumea. Mai era doar Julie care se uita înmărmurită la dezordinea lăsată.

— Ia te uită, Miss Carol, mai sînteți aici ? Nu vă duceți cu ceilalți ?

— Sînt destui. Julie, spune-mi, știi dacă doctorul Nathan însoțește corpul la cimitir ?

— Vai ! cum să nu, Miss Carol, era un foarte bun prieten al sărmanei doamne. O cunoștea de multă vreme.

— Da, de multă vreme, am murmurat și pentru mine și pentru ea.

Am ieșit încetișor din vila Hacienda care se golise ca prin farmec. Se mai auzeau doar păsărelele cîntînd și vîntul foșnind prin frunzele copacilor. M-am dus la mașină, ultima din parcare. Eram nițel tristă din cauza a ceea ce aveam să fac. O clipă mi-a trecut prin minte să mă duc țintă la aeroport și să mă urc în primul avion cu destinația New York. În definitiv, ce-mi păsa mie... Da, însă la mijloc era Amanda. Nu mă puteam hotărî s-o las. Avea nevoie de mine, chit că nu-și dădea seama.

O dată instalată la volanul Cadillacului, am simțit un gol în stomac. M-am oprit la primul *drugstore* ce mi-a ieșit în cale și am mîncat un hamburger la tejghea, pentru ca mai apoi să-mi continui drumul spre Stilwood Heights.

Cum mă așteptam, la informații nu era nimeni și am putut lesne pătrunde în biroul doctorului Nathan, care nu se întorsese încă de la cimitir. Am profitat și am scotocit prin sertare, nu conținea nimic deosebit de interesant cu excepția diplomei de doctor în medicină pe numele Nathan John Lepofsky. Asta nu era propriu-zis o descoperire. A trebuit să aștept cu răbdare o jumătate de oră pînă ce doctorul a sosit. A înțepenit în prag văzîndu-mă așezată pe locul lui.

— Ce căutați aici ? m-a întrebat cu duritate.

— Doctore, cred că avem de vorbit.

— În nici un caz acum, sînt ocupat. Vă rog să plecați.

— Doctore, m-am întors din Carefree, ar trebui să închideți ușa și să intrați.

A șovăit o clipă, după care a capitulat.

— Nu știu ce-ați găsit în trecutul meu care să vă justifice pătrunderea abuzivă în birou. Dar, oricum, nu cred că am vreun interes să continui discuția asta. Prefer să-i încredințez afacerea avocatului meu.

— Doctore, ați face o greșeală, ați observat că Joan Robbins nu mai este la informații ?

— Da, dimineață era, după-masă însă n-a mai fost văzută. Care-i legătura ?

— Nu mai vine. Își luase slujba doar ca s-o contacteze pe Mrs. Greenwood. Doctore, știați că fata asta e

măritată legal cu Nick Turner și că încerca să-și vîndă certificatul de căsătorie familiei Greenwood ?

Nathan întruchipa la perfecție stupefacția.

— Ei, a murmurat, ea, soția lui Turner... Cine s-ar fi gîndit ?

— Doctore, apreciez că v-a revenit brusc memoria, îl știați deci pe Nick ?

— Ce importanță are, Miss Evans, asta nu schimbă cu nimic faptul că n-o să vă răspund la nici o întrebare în absența avocatului meu.

— Într-o dimineață, am continuat de parcă n-ar fi suflat o vorbă, Joan Robbins s-a furișat în cameră la Mrs. Greenwood și a observat că nu era nimeni. Doctore, dacă cer exhumarea cadavrului, autopsia va dezvălui data exactă a morții, așa-i ?

Dintr-o dată, de pe fața lui Nathan s-a dus tot sîngele, nu se aștepta la această lovitură. A părut că se chircește și s-a prăvălit pe un scaun.

Mai că mi-a stîrnit mila.

— Doctore, dacă dau în vileag lucrurile astea, credeți că e în interesul Amandei ?

— Nu, a șoptit cu glas înăbușit de emoție. Nimeni nu trebuie să afle, niciodată.

— Nu fac parte din poliție ; dacă-mi spuneți totul, zic bine, totul, aș fi poate în stare să vă ajut să nu fie tulburată liniștea fiicei dumneavoastră. Poate...

Nathan a tăcut o bună bucată de vreme. Ghiceam sentimentele care-l hărțuiau și i le-am respectat.

— Îmi promiteți că n-o implicați pe Amanda în istoria asta ? m-a întrebat într-un tîrziu.

— Totul depinde de ce-o să-mi spuneți. Doctore, trebuie să aveți încredere în mine, e ultima șansă a Amandei.

— O să vă explic totul, mi-a zis. Îmi puteți da sticla de whisky pe care o țin în sertarul din dreapta al birouiu ? Am nevoie de ea.

Reperasem sticla atunci cînd scotocisem prin birou. Era alcool cinstit și i l-am oferit. A băut două pahare pline.

— Da data asta nu mai am scăpare, a continuat. E normal să plătesc. N-ar fi trebuit să le părăsesc, pe Ethel și pe fetița mea.

Nu mai avea glas și l-am văzut gata să izbucnească în plîns.

— Doctore, reveniți-vă, nu sînteți obligat să evocați amintirile acelea penibile, știu ce s-a întîmplat în Carefree.

Probabil că nu mă asculta întrucît a zis mai departe :

— Ethel și cu mine ne-am născut într-un sătuc din Arizona. Eram de aceeași vîrstă și am crescut împreună. Avea o sănătate fragilă, suferea de pe-atunci de inimă, dar era foarte dulce, foarte drăguță, și naivă deoarece nu vedea pe nimeni în afară de tatăl ei. Eu îmi continuam studiile la Phoenix. și veneam să-mi petrec vacanța în Carefree. Într-un an, am sedus-o neavînd ce face fiind și înfumurat. Prima crimă am comis-o atunci cînd am aflat că e însărcinată, am părăsit-o.

— N-o iubeați ?

— Nu, dar nu-i o scuză, am fost laș, ăsta-i adevărul. Puteam bineînțeles invoca faptul că familiile noastre se opuneau căsătoriei, însă aș fi putut trece peste : totdeauna ești responsabil de actele tale. După nașterea Amandei am pierdut-o din vedere pe Ethel. Aveam un cabinet în Santa Barbara la care am renunțat de cum mi s-a oferit un post de medic la UCLA. Acolo am cunoscut-o pe Rebecca, viitoarea mea soție. Cu paisprezece ani în urmă tatăl ei a murit și i-a lăsat o moștenire destul de substanțială, care mi-a permis să cumpăr clinica din Stilwood Heights. Îmi și schimbasem numele din Lipofsky în John Nathan, care suna mai bine. Rebecca și cu mine duceam o viață fericită, deși ne părea rău că n-avem copii. Totul s-a dat peste cap din momentul în care o anume Mrs. Greenwood mi-a cerut o consultație pentru fata ei. Erau Ethel și Amanda, fetița mea. În loc să mă dușmănească, Ethel, bună și ca totdeauna indulgentă, s-a arătat mulțumită că mă reîntîlnește. Cu toate că-i ridicol pentru un bărbat de vîrsta mea, am plîns în fața ei. Am chemat-o pe Rebecca și i-am mărturisit totul ; Ethel era ofilită, se vestejise, așa că Rebecca n-a văzut-o ca pe o rivală și a acceptat foarte bine situația. Și n-a greșit căci din ziua aceea n-am întreținut cu fosta mea amantă decît raporturi strict profesionale. În schimb, întreaga mea iubire, dorința mea neîmplinită de a avea un copil s-a revărsat asupra micuței Amanda. Cît avusesem explicația

aceea cu Rebecca o scosesem pe fetiță din cameră, iar cînd s-a întors a văzut un medic plîngînd și două femei îmbrățișîndu-se. Nu pricepea nimic, biata copilă ! Îi cerusem lui Ethel să nu-i spună nimic, gata să mă sacrific și iubind-o doar de la distanță. Conștientă însă că soțul ei n-o îndrăgea pe fetiță și că aceasta suferea, a preferat să-i dezvăluie adevărul chiar aici, în biroul ăsta. Pe atunci, Amanda trebuie să fi avut unsprezece ani. Mai apoi am văzut-o săptămînă de săptămînă, o aducea mama ei pretextînd că are sănătatea șubredă. Cu vremea, între noi s-a creat o oarecare intimitate și i-am devenit un fel de confident și un reazem. Raymond B. n-a avut niciodată nici umbră de bănuială.

— De ce i-ați ascuns ? În definitiv, știa că nu-i tatăl Amandei.

— Greenwood era un om dur, imprevizibil, ar fi putut să se ofenseze și s-o dezmoștenească pe Amanda. Vedeți dumneavoastră, căsătorindu-se cu Ethel nu adoptase legal copilul, îi schimbase doar numele în cel de Greenwood. Altfel spus, Amanda n-avea nici un drept la succesiune și depindea de bunul plac al tatălui vitreg. Cu cîțiva ani în urmă făcuse un testament, ne era tuturor cunoscut. Îi lăsa lui Ethel uzufructul averii sale iar lui Baynard imperiul Greenwood, ceea ce era normal. Amanda primea totuși o rentă suficient de mare ca să ducă viața de lux cu care se obișnuise. Tocmai atunci Raymond B. a început să se topească după acel fiu pe care l-a avut cu o femeie din San Diego, pe nume Nick Turner.

— Toți știau că e fiul lui ?

— Nu, Ethel n-a aflat niciodată, nu și-a dat seama niciodată ce se urzea în jurul ei. Turner a fost acela care i-a spus Amandei iar aceasta m-a înștiințat pe mine. La început povestea mi s-a părut nostimă : Raymond B. avusese, prin urmare, măcar o slăbiciune în viața lui ! Mai apoi, cu puțin timp înainte de a muri, comedia s-a preschimbat în dramă. I-a încolțit în minte, nu știu de ce, o idee monstruoasă : s-o căsătorească pe Amanda cu Turner. O fată așa de reușită cu pușlamaua aia, trebuia să fii nebun !

— Știu că Mr. Greenwood i-a surprins pe punctul să se sărute în parcul din Hacienda. Poate de acolo s-a tras totul.

Nathan a scuturat din cap, furios.

— Imbecilul, ce-i un sărut ? La urma urmelor, poate că aveți dreptate, e posibil ca acea scenă să-i fi dat ideea asta criminală.

— Să nu exagerăm.

— Nu exagerez, Miss Evans, o copilă atît de frumoasă și de pură ca Amanda cu jigodia aia, era o crimă ! Oricum, Raymond B. a întocmit cu cîteva zile înainte de a muri un alt testament, fără să știm noi.

— Avea nevoie de martori.

— Nu, dacă testamentul era în totalitate olograf ; în statul California legea îl consideră valabil, nemaitrebuiad semnat de doi martori. Mai mult, în casă nu s-a știut nimic deoarece i l-a dat lui Tom Blake, grădinarul, să-l expedieze prin poștă avocatului său. După ce a murit, maestrul Eastwood ne-a înștiințat de existența acestui document al cărui conținut ne-a încremenit. Baynard moștenea totul, maică-sa își păstra partea ei de uzufruct, fiind în plus desemnată legatar universal în caz că i-ar fi supraviețuit lui Baynard. Amanda era complet dezmoștenită dacă nu se căsătorea în decurs de un an cu Nick Turner : dacă o făcea, averea Greenwood era împărțită în mod egal între ea și Baynard.

Începeam să înțeleg de ce, la prima noastră întîlnire, felul de a vorbi al Amandei era atît de surprinzător pentru o fată bogată. Nu mai avea nimic, în afară de cazul în care...

— Am înțeles, am izbucnit, Ethel trebuia să-i supraviețuiască fiului ei pentru ca Amanda s-o poată moșteni, așa-i ?

— Așa-i, a recunoscut doctorul Nathan.

— V-ați gîndit imediat la crimă ?

— Nicidecum. Întîi am ținut un fel de consiliu de familie, Ethel, Amanda și cu mine. De cînd maestrul Eastwood îl încunoștințase pe Turner în legătură cu dispozițiile noului testament, acesta se purta ca într-un ținut cucerit. Ethel a izbutit să împiedice anunțarea oficială a logodnei pretextînd că erau necesare cîteva luni de doliu după moartea soțului. În fapt, nu aveam nici o

ieșire și eram gata să ne resemnăm cu o căsătorie urmată curînd de divorț. Tocmai atunci Ethel s-a îmbolnăvit și mai rău iar noi a trebuit să facem față altor probleme.

— Mrs. Greenwood a murit ?

— Da, pe cînd era transportată la clinică, un nou infarct. N-am putut interveni. Or, Amanda tocmai aflase că Nick nu divorțase și presimțea că dacă soția lui ar apărea, Baynard ar fi în avantaj reclamînd întreaga moștenire doar pentru el, deși clauzele contractului nu mai puteau fi îndeplinite. Exista o singură soluție pentru ca micuța mea Amanda să nu se trezească în stradă, și anume, ca fratele ei să dispară. Cînd zic în stradă, nu exagerez. O ura, știți. La zece ani taică-său a ținut să-i dezvăluie că Amanda nu-i era decît soră vitregă. A și considerat-o ca pe ruda săracă, aproape o străină ; mustea de orgoliu. La șaisprezece-șaptesprezece ani o hărțuia cu propunerile lui spunîndu-i că n-ar fi incest, ea nefiind decît o fată de nimic, tolerată la el în casă din milă. O ființă slabă, lașă, a cărei singură preocupare era să bea cu prostituatele.

— Doctore, dar sînteți bogat, v-ați fi putut îngriji de ea.

— Bogat ! Glumiți, în comparație cu Raymond B. sînt un sărac. Pe deasupra, crescînd, Amanda s-a ciocnit deseori cu nevastă-mea și...

— Pricep. Cînd ați constatat că Mrs. Greenwood a decedat, ați avertizat-o pe Amanda ?

— Nu, firește. Cu ajutorul unei infirmiere foarte devotate am transportat-o în dulapul frigorific pe care-l avem la subsol. I-am spus Amandei că mama ei e în comă și nu poate fi văzută. Apoi, patru zile am ezitat. În noaptea crimei mi-am zis că situația nu mai avea cum să dureze și că totul o să fie descoperit. Așteptarea nu mai era cu putință. După moartea soțului, Ethel găsise pistolul pe care Turner i-l împrumutase lui Raymond B. Armele de foc o speriau mai mult ca orice și s-a debarasat de el dîndu-mi-l mie. Îl pusesem într-un sertar de la birou. În acea noapte, am luat arma ca să mă duc la vila Hacienda.

— Erați hotărît să-l omorîți ?

— Da, a răspuns așa de încet că de-abia l-am auzit. Era beat mort, doar am apăsat pe trăgaci, a fost mai ușor decît credeam.

— Cum ați intrat ?

— Aveam o cheie, mi-o dăduse Ethel cu cîtva timp în urmă să pot intra în caz că i-ar fi rău într-una din zilele cînd era singură.

— Nu v-ați temut că o să fie acuzată Amanda ?

— Înainte de a pătrunde în cameră la Baynard aruncasem o privire în camera ei și în salon. Eram sigur că nu-i acolo.

— Înțeleg, vă mai rămînea doar să așteptați o zi-două pentru a nunța oficial că Mrs. Greenwood a murit și piesa lua sfîrșit. Amanda devenea unica și legitima moștenitoare a imperiului Greenwood. Acum totul e limpede. Ah ! încă ceva, dumneavoastră mi i-ați trimis pe cei doi ucigași ?

— Ucigași ? a repetat fără să priceapă.

Evident, doctorul Nathan nu știa nimic. N-avea importanță, o simplă verificare, mi-era perfect clar cui îi datoram acea vizită.

— Miss Evans ? m-a întrebat doctorul aproape timid.

— Da, doctore.

— Mi-ați promis că o ajutați pe Amanda, n-aveți de ce să-i dezvăluiți locotenentului Cairn înșelătoria în legătură cu data morții lui Ethel. Am făcut-o pentru fetița mea, sînt gata să plătesc, însă ea nu trebuie să sufere din pricina asta. Știu că o simpatizați, vă rog, vă implor, faceți așa încît să nu se afle nimic.

— Doctore, dacă poliția vă interoghează, va descoperi pînă la urmă adevărul, încetul cu încetul. Vă vor pune față în față cu propriile contradicții, pînă ce mărturisiți totul. N-aveți nici o șansă.

— Dacă mărturisesc și mă predau justiției Amanda e pierdută, nu-i așa ?

— Mă tem că da.

— Prin urmare, nu trebuie să ajung să fiu interogat. Dacă scriu o declarație prin care mă acuz de crimă, ați accepta s-o înmînați locotenentului Cairn ?

— Și apoi ?

— Nu mai am armă, însă într-o clinică există otrăvuri violente și rapide. Făceți-o pentru Amanda, Miss Evans, pentru Amanda, înțelegeți...

— Doctore, nimeni nu se omoară fără motiv. Întrucît nu puteți vorbi despre testament, ce rațiune plauzibilă veți invoca ?

Nu se gîndise la această problemă și cîteva clipe a părut zdrobit. Apoi i-a venit o idee.

— Am găsit, mi-a spus ; în situația în care sînt, ce mai contează ! Baynard Greenwood era la curent cu o greșeală profesională gravă pe care o săvîrșisem și mă amenința că o dă în vileag. Iată motivul.

Și-a luat carnetul de rețete și a început să scrie. Cînd a isprăvit a pus data, a semnat și mi-a întins declarația. Am citit-o cu atenție.

— Doctore, cred că merge, i-am spus. Poliția o să-și pună întrebări dar nu cred că va căuta să și răspundă. DA a ordonat ca în măsura posibilului familia Greenwood să nu fie implicată în anchetă.

— O veți proteja pe Amanda ?

— Cît pot, i-am spus ridicîndu-mă de pe scaun.

S-a ridicat și el, foarte palid.

— Cînd o s-o vedeți pe fetița mea, mi-a zis cu glas înăbușit de emoție, spuneți-i că am făcut-o pentru ea. O voi iubi mereu, oriunde mă voi duce.

— Adio, doctore.

19

A doua zi, către ora zece, m-am prezentat la sediul central al poliției. Eram de-acum cunoscută și am fost lăsată în biroul locotenentului Cairn fără să mai fiu anunțată. Michael stătea de vorbă cu doi oameni de-ai lui pe care i-a poftit să iasă cînd m-a văzut intrînd.

— Ai șters-o ieri, mi-a zis pe un ton de o severitate prefăcută.

— Știi, Michael, orice aș face eu, mă așteaptă un loc jos de tot, la căldurică ; așa că n-o să-mi pierd vremea prin biserici.

— Te-am invidiat, a recunoscut, pastorul nu mai termina și am fost gata să adorm. În afară de faptul că ai sedus un șerif bătrîn, ce-ai mai făcut în ultimele zile ? Ești scumpă la vedere.

— Oh ! la drept vorbind nu l-am sedus, nici n-a observat că sînt femeie, mi-a zis tot timpul băiete.

— Aha ! Rawson e, deci. L-am întîlnit o dată la un congres : e un bătrîn original, la toți le spune așa. Dar să nu te înșeli, e un polițist bun.

— Știu, Michael, mi-am dat seama. Ce-mi oferi dacă-ți aduc rezolvarea cazului Greenwood ?

— Cînd ?

— Pe loc.

— În situația asta, te invit să cinăm la restaurantul pe care îl alegi dumneata.

— S-a făcut. Bun, te-a interesat clinica Stilwood Heights ?

— Nu în mod special, de ce ?

— N-ai făcut bine, Michael. Funcționara de la informații ar fi meritat oarecare atenție. Citește, i-am spus întinzîndu-i documentul scris de Joan Robbins.

— Asta-i bună ! a exclamat după ce l-a citit. Nu mă face să cred că n-a încercat să-l șantajeze pe Nick Turner !

— Ba da, desigur, însă nu voia să scrie ceva care ar permite să fie incriminată. Nick a refuzat să plătească și l-a pricopsit pe amantul fostei lui soții, Pete Robbins, cu cîteva gloanțe. Așa se face că mai apoi, ca să vîndă documentul, s-au orientat spre familia Greenwood.

— Nu-mi explic un lucru. De ce Miss Greenwood n-a dezmințit că ar fi fost răpită ?

— Nici n-a pretins că a fost, eu am susținut sus și tare că ea s-a aflat într-o situație tulbure. Amintește-ți, n-a vrut niciodată să depună plîngere pentru răpire.

— De ce o interesa documentul ?

— Turner nu se lăuda prea mult cînd vorbea de logodnă ; în fapt, Amanda nu mai știa cum să scape de el. A profitat de ocazia pe care i-au oferit-o Joan și Pete Robbins.

— Înțeleg. Ce le-ai făcut ?

— Michael, mi-ai interzis violența ; mi-am zis că tot o să pui dumneata mîna pe ei, am spus cu aerul cel mai nevinovat.

— I-ai lăsat s-o șteargă ! Bum, o să dispun punerea lor sub urmărire. Astea fiind zise, ce-mi aduci aici nu-i realmente soluționarea cazului Greenwood.

— Michael, nu te pripi. Ai mai neglijat ceva.

— Ce anume ?

— Clinica Stilwood Heights.

— Iarăși ! Carol, îți bați joc de mine.

— Nicidecum. Iată declarația ucigașului.

— Le colecționezi, zău așa ! a exclamat. Cum ? Doctorul Nathan ! Nu mi-aș fi închipuit vreodată...

A citit declarația pe nerăsuflate, apoi a reluat lectura mai încet. În fine, a citit-o și a treia oară.

— Datată de ieri, a murmurat. L-ai lăsat singur după ce-ai obținut asta ? m-a întrebat pe un ton sever.

— Nu sînt de la poliție, dragul meu Michael. Doctorul m-a ales mesagera lui, transmit, atîta tot.

— Pricep, cu siguranță că-l vom găsi mort cînd vom ajunge noi acolo. Textul e straniu, nu găsești ? E și explicit dar și incomplet, ca și cum doctorul ar fi ținut să lase multe în umbră. Mă întreb...

— Michael, nu te mai întreba. Adu-ți aminte ce a zis *District Attorney* : nu deranjați fără rost familia Greenwood. Vinovatul e pe viitor cunoscut și acțiunea în justiție e stinsă, după expresia consacrată.

— Spui familia Greenwood ? Carol, la ora actuală e foarte restrînsă. Ce legătură poate fi între doctorul Nathan și iubita dumitale Amanda ?

— Nici una. Dacă trebuie să pun punctul pe i, de vreo doisprezece ani Ethel Greenwood îl consulta săptămînal pe doctor. Ții ca faptele astea să fie făcute publice ?

— Ah ! înțeleg, a zis, înșelîndu-se totalmente cu privire la sensul a ceea ce-i spusesem. Fiul ei descoperise ceva ?

— Michael, insiști degeaba, n-o să afli nimic mai mult. Cazul e clasat.

— Ei bine, păcat, a spus, jos pălăria. Carol, ai cîștigat, pe cînd cina la restaurant ?

— Nu curînd, zilele următoare o să fiu ocupată, te sun eu. Acum mă duc la Hacienda s-o previn pe Amanda.

A stăruit să mă însoțească pînă la mașină, cred că era nițel îndrăgostit. M-am emoționat fără să vreau și mi-am luat rămas bun în grabă.

Cînd am ajuns la Bel Air, Amanda mă aștepta într-un șezlong lîngă piscină. Purta un *deux-pièces* mini, roz, o pălărie de pai și ochelari negri în formă de inimă. Am avut surpriza s-o văd pe Julie înotînd un craul perfect în apa albăstruie. N-aș fi crezut vreodată că Amanda o s-o lase să intre în piscină de față cu ea ; indiscutabil, singurătatea le apropiase. Le-am făcut semn cu mîna și le-am strigat :

— Îmi pun costumul și vin și eu.

Cînd am fost gata m-am aruncat cu capul în apă și am făcut două bazine ca să mă răcoresc, într-atît era de cald afară. Am ieșit din apă cu părere de rău și m-am dus să mă întind pe încăpătoarea saltea pneumatică, la umbra a două umbrele de soare. Amanda m-a privit

cu indiferență, nu părea informată în legătură cu dramaticele evenimente care trebuie să fi avut loc la clinica doctorului Nathan.

— Tu, îngerașul meu, vino lîngă mine, i-am spus, am să-ți comunic ceva.

A părut surprinsă de familiaritatea tonului, apoi, calmă, și-a scos pălăria și s-a așezat lîngă mine. I-a strigat în trecere tinerei slujnice :

— Julie, adu-ne două cocteiluri manhattan. Ce-i ? a adăugat adresîndu-mi-se mie.

— Draga mea, am rezolvat în sfîrșit povestea cu răpirea. De ce nu mi-ai spus imediat adevărul ?

— Ce adevăr ?

— Ai cumpărat cu o mie de dolari actul de căsătorie al soției legitime a lui Nick Turner.

— Ei și ? a răspuns, fixîndu-mă cu insolență. După cîte știu, nu-i ilegal, Miss Știe-tot. Acest domn începea să devină supărător și așa am găsit cum să scap de el. Ce te privește pe dumneata ?

— Dulcea mea porumbiță, uiți pare-se că nu numai pe mine m-ai mințit. Tu i-ai declarat și locotenentului Cairn că nu știi nimic. Asta se cheamă mărturie falsă, dacă nu mă prea înșel.

În loc s-o alarmeze, această reflecție i-a stîrnit rîsul.

— Carol, te înșeli, zău. Declarația pe care i-am făcut-o iubitului dumitale polițai n-a fost sub jurămînt și aveam întru totul dreptul să-i răspund așa cum i-am răspuns. Și un agent mai puțin secret ar trebui s-o știe.

Era tare, micuța. Arareori întîlnisem pe cineva care să reziste cu atîta îndrăzneală. Nu era fiica bătrînului Greenwood, însă ar fi meritat să fie.

— Să zicem, i-am spus. Nu numai în privința asta ai umblat cu ascunzișuri, ești o adevărată specialistă în arta de a minți prin omisiune.

— Ce-am mai făcut ? m-a întrebat cu o undă de agresivitate în glas.

Aveam impresia că mă aflu în fața unei fetițe maltratate pe nedrept. Începeam s-o cunosc pe Amanda mea și nu m-am lăsat întreruptă.

— De exemplu, ai fi putut să ne spui că ești fiica doctorului Nathan Lepofsky, nu a lui Raymond B.

— De ce s-o fi făcut ? Am tot dreptul să mă numesc Greenwood. Dumneata te amesteci în treburile mele personale, calci totul în picioare cu saboții dumitale butucănoși și ai vrea să-ți acord încredere ! M-am săturat de ancheta asta. Nu mă mir că te înțelegi bine cu locotenentul, ai suflet de polițai.

— Exact, de aceea am rezolvat cazul. Nu te așteptai, da ?

Făcîndu-și apariția Julie, a evitat să-mi răspundă ; mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, temătoare și în același timp suspicioasă.

— Pune jos cocteilurile și lasă-ne, i-a spus cu asprime.

— Amanda, am să-ți dau o veste proastă, am continuat necruțătoare. Tatăl tău a murit.

— Crezi poate că ai haz ! O știu de doi ani, a răspuns fără să se tulbure nici un pic.

— Mă refer la doctorul Náthan.

— John ? (Mi s-a părut sincer surprinsă.) Era foarte bine cînd ne-am despărțit de el la cimitir. Ce-i chestia asta ?

— Era bine și ieri cînd m-am despărțit eu de el, spre seară, dar se îndrepta către dulăpiorul cu otrăvuri. Tocmai îmi mărturisise că l-a omorît pe fratele tău.

— Nu te cred, mi-a spus cu o fermitate neașteptată.

Dacă n-aș fi fost atît de sigură de ce-i spuneam ar fi reușit să-mi creeze dubii.

— Știai totuși că este tatăl tău ?

— Da, însă nu m-am gîndit niciodată la el așa. Mă considera fiica lui, e-adevărat ; reciproca nu era valabilă. Nu-l iubeam pe Raymond B. și totuși mă simt din același aluat, din același soi cu el ; urmașa lui o să fiu. Cei din familia Lepofsky nu reprezintă nimic pentru mine. Carol, cînd cu o clipă în urmă mi-ai făcut revelația asta melodramatică, zău, nu m-am gîndit la doctor.

Am avut senzația că nu minte.

— De ce să-l fi ucis pe Baynard ? E ridicol, n-avea nici un motiv, a continuat.

— Draga mea, pentru moment să lăsăm asta. Acum să vorbim despre cei doi ucigași pe care mi i-ai trimis...

— De ce eu ?

Se ridicase mînioasă, ca o pasăre dezlănțuită.

— N-are cine altcineva. Doctorul nu știa nimic de povestea asta, iar Nick Turner ar fi încercat să mă lichideze sau să mă bată măr ; n-avea nici un interes să mă îndepărteze. Doar ție îți era frică de ce aș putea descoperi.

— Și cum să-i fi cunoscut pe criminali ?

— Unul din tipii ăștia lucra pentru Nick în vremea cînd tu frecventai asiduu Paloma.

— Deci sînt oamenii lui Nick ! Și, bineînțeles, eu sînt vinovata. Carol, nu ți-am făcut nimic, de ce să mă acuzi ?

— Bine, să lăsm gluma și să trecem la lucruri serioase. Știu că mama ta a murit cu mai multe zile înainte de data anunțării decesului, altfel spus, *înaintea* fratelui. În consecință, ai pierdut orice drept la moștenirea Greenwood...

— Ești nebună ? E complet fals.

— N-are rost să negi, doctorul Nathan mi-a mărturisit totul. E de-ajuns să cer exhumarea și autopsia o va dovedi fără nici o dificultate.

Pentru prima oară, în ochii Amandei s-a reflectat panica. Nu se mai simțea inatacabilă, protejată de fortăreața Greenwood ; totul se clătina în juru-i, nemaifiind decît o biată fetiță pierdută în vijelie.

Cu vîrful degetului i-am mîngîiat nasul, apoi conturul buzelor. Mă privea fascinată, așa cum prada îl fixează pe șarpele prădalnic. Îmi plac momentele astea în care te joci de-a șoarecele și pisica, îmi amintesc de Saigon, de vremea cînd trăiam cu drăguța Minh.

— Trebuie s-o fac, dulceața mea ? am întrebat-o cu cruzime.

Nu ne atinsesem de cocteilurile aduse de Julie. Acum ne ridicasem amîndouă, stăteam față în față, gata să ne sfidăm precum doi adversari înaintea unei lupte mortale. Așa o plăceam pe Amanda mea.

Tensiunea era prea puternică, a cedat brusc.

— Carol, n-o să sufli o vorbă, da ? a gemut. N-o să sufli o vorbă... E-adevărat, Mama a murit înaintea lui Baynard, dar ce mai contează acum ? Jură-mi că nu sufli o vorbă...

— Doctorul Nathan a vrut să te apere, să nu te amestece în povestea asta murdară. Chiar a susținut că nu ți-a dezvăluit moartea mamei tale. Minția din moment ce

ai recunoscut adineauri că erai la curent... și, vezi tu, asta-i foarte grav.

— Am sărutat-o ușor în colțul buzelor. N-a reacționat, aidoma unei statui de marmură.

— Singura șansă să obții moștenirea, sau măcar partea ce-ți revenea, era să te căsătorești cu Turner mai înainte ca Mrs. Greenwood să fie daclarată moartă. Or, ce faci tu, aflînd de deces ? Îl și expediezi pe Nick, deși nu ești încă în posesia actului de căsătorie. Asta arată că în mintea ta Baynard era condamnat. L-ai omorît imediat după ce ne-am despărțit, nu-i așa, draga mea ?

— Nu..., a început.

S-a oprit, tăcerea fiind ea însăși o mărturisire.

— N-are rost să minți, totul s-a sfîrșit ; doctorul Nathan s-a sacrificat în zadar pentru tine. N-am crezut nici o clipă în mărturisirile lui. Vezi, n-ar fi trebuit să mi-i trimiți pe ucigașii ăia jalnici. Doar adevăratul asasin avea interes să mă îndepărteze ori să mă dea dispărută, iar doctorului îi erau total necunoscuți Aldo și Charlie. Iar ai umblat cu ascunzișuri !

A izbucnit subit în lacrimi. Am luat-o în brațe ; plîngea cu sughițuri, ca un copil îndurerat la culme pentru că și-a stricat jucăria preferată. Am strîns-o lîngă mine mîngîindu-i părul ; am așteptat să se calmeze.

— Credeam..., a izbutit în fine să articuleze între două sughițuri, John îmi spusese că... dacă lucrurile ar lua o întorsătură proastă... ar aranja el totul.

S-a smuls de lîngă mine, chipul deformîndu-i-se brusc de groază.

— Dar mă vor acuza de omor ! Mă vor închide... Carol, nu trebuie să-i lași, te implor, împiedică-i să mă ducă.

— O să vedem. Vreau mai întîi să-mi povestești totul. Cînd te-ai decis să-ți omori fratele ?

A tăcut o bună bucată de vreme, căuta probabil în zadar vreo altă minciună. A realizat în sfîrșit că era de prisos să mai continue cu teatrul și s-a resemnat să mărturisească.

— Mai să înnebunesc după ce s-a deschis noul testament. Ca amant, Nick era posibil ; dar ca soț ! Tata m-a urît întotdeauna, chiar și pe cînd eram copil. Îmi impusese căsătoria asta să mă umilească, să mă pedepsească deoarece nu eram sînge din sîngele lui. Era un om ciu-

dat, nicicînd nu i-a reproșat mamei greșeala, nicicînd nici măcar o singură dată ; doar pe mine mă dușmănea, că exist. Încă din adolescență visam să-l omor pe Baynard și să ajung unica moștenitoare a imperiului Greenwood. Nu din interes, nu ; ci ca să mă răzbun pe Raymond B., ca să-mi dovedesc mie însămi că eram mai demnă să-i port numele decît larva pe care o avea drept fiu. De altminteri, își dădea și el seama și mă ura și mai și.

Amanda avea o intuiție mai exactă poate decît credea. În noul testament Greenwood o numise pe soția lui legatar universal în cazul în care i-ar supraviețui fiului. Dispoziția era foarte stranie întrucît știa că Ethel e condamnată. Îl bănuiam serios pe bătrîn că, decepționat de fiul legitim, a vrut să se joace cu focul. Spera fără doar și poate că învingătorul în lupta pentru moștenire va fi Nick Turner, acest fiu față de care nutrise o afecțiune tîrzie.

— Mama și John Nathan mă împingeau să mă mărit cu Nick și să cer divorțul imediat după căsătorie, negîndindu-se că ar fi trebuit să-i las jumătate din averea mea și că mi-aș fi pierdut reputația în mediul nostru. M-am prefăcut de acord cu părerea lor și m-am hotărît să-l ucid pe Baynard. Într-o noapte, la Nick, cînd acesta dormea i-am scotocit prin apartament. Aveam nevoie de o armă și știam că la el găseai întotdeauna, deci i-am furat un pistol.

— Știe că tu l-ai luat ?

— Bănuiește probabil, fără să fie sigur. Cînd Honest John m-a informat despre ce-a susținut Nick, că el îi împrumutase arma asta lui Tata, l-am prevenit numaidecît pe Nathan pentru a nu risca să ne dăm de gol.

— Știa de la început ?

— Nu, și pe el l-am mințit. Cînd m-a înștiințat de moartea mamei l-am întrebat dacă i-ar fi posibil să amîne cu cîteva ore anunțarea decesului, cît să mă mărit cu Nick. Atunci mi-a povestit de dulapul frigorific unde corpul putea fi conservat mai multe zile. Trebuia însă acționat în grabă, existînd riscul să se afle despre înșelătorie în clinică.

— De ce nu te-ai căsătorit cu Nick ?

— Robbins luase legătura cu mine și eram hotărîtă să-l omor pe Baynard de îndată ce aș fi în posesia certificatului de căsătorie...

— Ai făcut-o mai înainte, totuși.

— Am fost nevoită. În seara cînd ai venit dumneata, amintește-ți, Baynard m-a anunțat că se va duce s-o vadă pe Mama a doua zi. Avea să descopere totul, era sfîrșitul. Nu mai aveam de ales.

Chipul Amandei era acum scăldat în lacrimi. Părea că mă ia martoră a nedreptății care se abătea asupră-i.

— Și ce-ai făcut ?

— Cînd m-am întors, băusem mult, destul ca să prind curaj ; nu eram beată de-adevăratelea, rezist foarte bine la băutură. M-am dus la mine în cameră să iau pistolul de unde-l ascunsesem, mi-am pus mănuși și l-am șters. După care, m-am dus în cameră la Baynard... asta-i tot.

— Și dacă fetele ar mai fi fost acolo ?

— Știam că n-or să mai fie. Baynard păstrase, deformat, principiile Tatălui lui. Nu trebuia niciodată să primim sub acoperiș vreun străin neinvitat, iar prostituatele nu sînt invitate.

— Cînd l-ai avertizat pe doctorul Nathan ?

— Dimineață, nu voiam ca Rebecca, soția lui, să ne audă ce vorbim. Iarăși l-am mințit ; i-am spus că tocmai aflasem că Nick e însurat și că nu mai aveam altă soluție decît să-l omor pe Baynard. La început a fost îngrozit, apoi mi-a zis că eu nu sînt răspunzătoare de nimic, doar el era din ziua în care o părăsise pe Ethel însărcinată. Suferea de un puternic sentiment de culpabilitate. În cele din urmă, mi-a promis că dacă lucrurile se vor termina prost o să ia totul asupra lui.

— A făcut-o, mi-a înmînat o declarație scrisă prin care recunoaște că ți-a ucis fratele, acesta amenințîndu-l că-i va da în vileag o gravă greșeală profesională. Așa că nu ești în nici un fel implicată în afacerea asta. Nu-i foarte verosimil, însă *District Attorney* o să se poată mulțumi cu atît iar poliția, cu părerea acestuia ; și Honest John te consideră fiica lui !

Amanda și-a dat capul pe spate și a strigat :

— Unde-i declarația ?

— Fii sinceră măcar odată. Dacă aș avea declarația la mine iar tu ai ține în mînă un revolver, ce-ai face ?

N-a șovăit.

— Te-aș ucide ca pe un cîine ! mi-a răspuns.

Am izbucnit în rîs.

— Așa îmi placi, dulceața mea. Nu-ți mai face griji, înainte de a veni aici i-am predat documentul locotenentului Cairn, nu mai ai de ce să te temi.

N-a înțeles pe dată însemnătatea frazei mele.

— De ce nu mi-ai spus mai repede ? m-a întrebat.

— Mă săturasem de minciunile tale. Voiam să încetezi cu rolul ăsta de fetiță răsfățată...

M-am întrerupt, ea nemaiascultîndu-mă. Realiza încetul cu încetul că avea să scape de pedeapsă, că era din nou bogată și liberă, din nou tînără și frumoasă, căci nimic din toate astea nu rezistă după gratiile închisorii. A apucat-o rîsul, un pic isteric, fără să se poată stăpîni. Și-a apropiat capul de al meu.

— N-o să sufli o vorbă, da ? mi-a zis, și asta suna mai curînd a afirmație decît a întrebare.

— Nu, n-o să suflu o vorbă.

Amanda și-a recăpătat calmul ; fața îi mai era încă brăzdată de lacrimi iar respirația îi revenea cu greu la normal după criza de rîs nebunesc. Totuși, vedeam că începuse să examineze situația ; pe chip i-a apărut îngrijorarea.

— Dacă Nick încearcă să mă șantajeze o să mă ajuți ?

— Da, o să te ajut, i-am spus. Cazinoul Paloma e de-acum înainte al tău, nu uita. Ești patroană, și asta ar trebui să fie suficient ca să stea la locul lui.

— E-adevărat, ai dreptate. Presupun că-i inutil să-ți ofer bani.

— Înainte să vin în California n-am cheltuit practic nici un ban dintr-ai mei. Totdeauna am fost în misiune pe spezele Instituției. Cred chiar că nu m-am atins încă de niciuna din primele pe care mi s-au acordat în Vietnam în urmă cu vreo șapte-opt ani.

Amanda a schițat un zîmbet în colțul buzelor : tocmai luase o hotărîre. Mi-a înconjurat gîtul cu brațele iar sînii și i-a lipit binișor de ai mei. Am simțit un fior în pîntece, apoi străbătîndu-mi tot corpul. Și-a apropiat capul încă și mai mult.

— Pe mine mă vrei, nu-i așa, draga mea ? m-a întrebat cu un glas răgușit, pe care nu i-l știam.

Gîndul m-a dus iarăși la micuța Minh, agentul vietnamez comunist, pe care o salvasem de la execuție și

am ținut-o cu mine aproape trei luni. Mă ura într-atît că i se zbîrlea pielea cînd o atingeam, eu găsind-o în felul ăsta încă și mai atrăgătoare. Cred că cu nimeni altcineva nu mi-a fost mai plăcut să fac dragoste ; totuși, ca și Amanda, nu-mi împărtășea gusturile. La a treia tentativă, a fost cît pe ce să mă omoare. Senzația aceea de pericol mi-a sporit enorm plăcerea și am plîns în momentul în care a trebuit s-o lichidez ; nu mai plînsesem de cînd eram fetiță.

Dulcea, tandra mea Amanda ar încerca și ea, oare, să mă ucidă ? N-o credeam în stare ; egoistă, crudă, fără suflet, însă lipsită de curaj. O dată s-a încumetat să omoare, împinsă de necesitate, de disperare, și a realizat ce riscase. Nu credeam că e gata s-o ia de la capăt ; cel puțin nu imediat.

În orice caz, trebuia să-mi asum riscul ăsta. O iubeam, dulcea mea Amanda...

— Ești frumoasă, i-am șoptit, și buzele mele s-au contopit cu ale ei.

Epilog

Dimineață, întorcîndu-mă din oraș, de la cumpărături, am avut surpriza să-mi găsesc valizele înșiruite în holul vilei Hacienda.

Mă aștepta Phil, servitorul care lucra în locul Juliei. Mi-a întins un plic lipit. Scrisoarea era bătută la mașină și n-avea semnătură. Am citit : „Tocmai am consultat un avocat. Nu mă mai poți denunța pentru că ai fi considerată vinovată de nedenunțare a criminalului și de complicitate. Așa că, acum, adio".

Am simțit cum îmi piere tot sîngele din obraji.

— Unde-i Miss Amanda ? l-am întrebat.

— M-a însărcinat să vă spun că pleacă în croazieră cu niște prieteni. N-a precizat nimic despre întoarcere.

Amanda avusese dreptate să fugă. Dacă aș fi prins-o în clipa aceea cred că aș fi strîns-o de gît.

I-am făcut semn lui Phil să-mi ducă bagajele la mașină și am trecut, pentru ultima oară, pragul vilei Hacienda. Eram învinsă, știam, diavolița triumfase pe toate planurile.

Nu mai aveam decît să mă întorc la singurătatea mea.

Editor : *VALENTIN NICOLAU*
Redactor : *ANGELA CIȘMAȘ*
Tehnoredactor : *DAN RĂDULESCU*

Apărut 1993, București
Coli tipar : 11 Format : 16/54x84

Tiparul executat sub c-da nr. 5165/1993
IMPRIMERIA „BACOVIA"

9 CRA

JACQUES SADOUL

MOȘTENIREA GREENWOOD

O CURSĂ PENTRU BANI, ARME ȘI DRAGOSTE

O moștenire, mai ales una fabuloasă, trezește pasiuni mistuitoare... Frumoasa Carol Evans, o femeie fascinantă și excepțională, fostă agentă a C.I.A., va trebui să renunțe la orice scrupule și chiar să ucidă pentru a rezolva acest straniu caz. Elaborat după o formulă originală, sinteză a școlii franceze și a celei americane, "Moștenirea Greenwood" este unul dintre cele mai bune romane polițiste ale ultimului deceniu.

NU TREBUIA SĂ-L UCID... TREBUIA SĂ-L FAC SĂ VORBEASCA, SĂ AFLU CINE-L ANGAJASE, SĂ-L PREDAU LOCOTENENTULUI. UN VAL DE PLĂCERE ÎMI STRĂBĂTU TRUPUL ȘI OMUL SE ÎNTREBĂ PROBABIL DE CE MĂ RĂSUCEAM PE SCAUN, CA ȘI CUM AȘ FI SUFERIT UN ȘOC ELECTRIC. NU REUȘEA SĂ-ȘI DESPRINDĂ PRIVIRILE DE LA ȚEAVA ARMEI AȚINTITE ASUPRA LUI. NU TREBUIA SĂ-L UCID...

NEMIRA '93

PREŢ 548 + 2TL = 550 lei

ISBN 973-9144-61-6